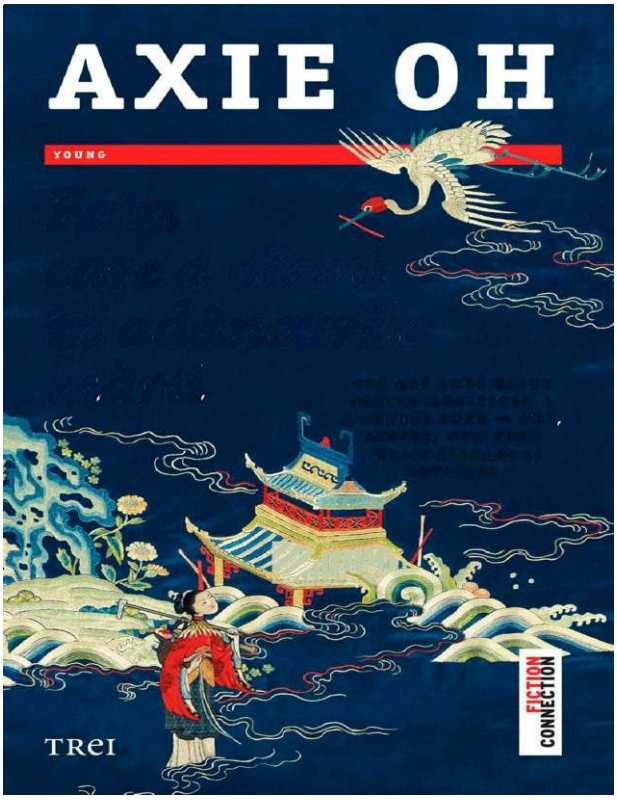
AXIE OH
YOUNG
TREI
FICTION CONNECTION

Fata care a căzut în adâncurile mării

CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU ADOLESCENȚI A ANULUI 2022 – *NPR O INDIGO, NE W YORK ' PUBLIC LIBRARY ŞI f BUZZPEED*

LiWJi-fi!^

mm

00

AXIE
OH

Fata

care a
căzut în

00

adâncurile mării

CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU ADOLESCENȚI
A ANULUI 2022 – ***NPR***
INDIGO, NEW YORK PUBLIC LIBRARY ***SI***
BUZZFEED

00

AXIE
OH

Fata

care a
căzut în

00

adâncurile mării

CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU ADOLESCENȚI
A ANULUI 2022 – ***NPR***
INDIGO, NEW YORK PUBLIC LIBRARY ***SI***
BUZZPEED

oo

COLECȚIE COORDONATĂ DE
coumm
Magdalena Mărculescu
Axie Oh

oo

Fata care a căzut în adâncurile mării

Traducere din limba engleză de Ioana Tătaru

EDITURA TREI
2022
Editori:

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial: Magdalena Mărculescu

Redactare: Lorina Chiţan

Design şi ilustraţie copertă: Andrei Gamarţ

Director producţie: Cristian Claudiu Coban

00

Dtp:

Gabriela Anghel

Corectură: Oana Apostolescu

Irina Muşătoiu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea

permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: The Girl Who Fell Beneath the Sea

Autor: Axie Oh

Copyright © 2022 by Axie Oh

Published by arrangement with Feiwel & Friends, an imprint of Macmillan Publishing Group, LLC. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

ISBN (prinţ): 978-606-40-1828-l ISBN (EPUB): 978-606-40-1983-7

Pentru mama mea, care a crezut întotdeauna în mine...

Miturile poporului meu spun că doar o adevărată mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale de neoprit. Când o furtună ca din alte lumi se ridică din Marea de Est, fulgerele brăzdând cerul şi apele rupând malurile, este aleasă o mireasă şi dăruită Zeului Mării.

00

Sau sacrificată, perspectiva depinde de credinţa fiecăruia.

în fiecare an încep furtunile şi în fiecare an o fată este adusă la mare. Nu pot să nu mă întreb dacă Shim Cheong crede în mitul acesta despre mireasa Zeului Mării. Dacă se va simţi împăcată în sinea ei, înainte de sfârşit.

Sau poate vede asta ca pe un început. Există multe căi ale destinului pe care le poţi urma.

De exemplu, există calea mea – drumul propriu-zis din faţa mea, care se îngustează ca o fâşie printre câmpurile de orez acoperite de apă. Dacă urmez această cale, în cele din urmă ea mă va duce la plajă.

Dacă mă întorc, mă va purta înapoi spre sat. Care este destinul meu? Ce destin voi prinde cu ambele mâini?

Chiar dacă aş avea posibilitatea să aleg, nu eu aş face cu adevărat alegerea. Căci, deşi o mare parte din mine tânjeşte după siguranţa de acasă, chemarea inimii mele este infinit mai puternică. Mă trage spre marea deschisă şi spre singura persoană pe care o iubesc, dincolo de orice destin.

Fratele meu, Joon.

Fulgerele scânteiază printre norii de furtună, spintecând cerul înnegrit. O jumătate de secundă mai târziu, peste câmpurile de orez bubuie un tunet.

Poteca se termină acolo unde pământul se întâlneşte cu nisipul. îmi dau jos

sandalele ude şi le arunc pe umăr. Prin torenţii de ploaie, zăresc barca, învârtindu-se şi zbuciumându-se pe valuri. Este o barcă mică, goală, cu un singur catarg, menită să transporte vreo opt bărbaţi – şi pe mireasa Zeului Mării. Deja este la distanţă de ţărm şi se îndepărtează în continuare.

Ridicându-mi fusta îmbibată de ploaie, alerg spre marea furioasă.

Aud un strigăt din barcă în clipa în care mă izbeşte primul val. Imediat sunt trasă dedesubt. Apa rece ca gheaţa îmi taie respiraţia. Mă rostogolesc sub apă, învârtită violent la stânga, apoi la dreapta. Mă lupt să-mi ridic gura deasupra apei, dar valurile se revarsă în şi peste mine.

Nu sunt o înotătoare slabă, dar nu sunt nici una puternică şi, deşi mă lupt să înot, să ajung la barcă şi să trăiesc, este foarte greu. S-ar putea să nu fie suficient. Mi-aş dori să nu mă fi lovit atât de tare – valurile, sarea, marea.

— Mina!

Mâinile puternice îmi apucă braţele, trăgându-mă afară din apă. Sunt aşezată, ferm, pe puntea care se leagănă. Fratele meu stă în faţa mea, cu chipul lui familiar schimonosit de o privire cruntă.

— Ce-a fost în mintea ta? strigă Joon peste urletul vântului. Puteai să te îneci!

Un val masiv se loveşte de barcă şi îmi pierd echilibrul. Joon mă apucă de încheietura mâinii ca să nu mă prăbuşesc peste bord.

— Am venit după tine! strig, la fel de tare. N-ar trebui să fii aici. Războinicii n-ar trebui s-o însoţească pe mireasa Zeului Mării.

Privind expresia sfidătoare de pe faţa biciuită de ploaie a fratelui meu, sunt gata să izbucnesc în lacrimi. Vreau să-l trag spre ţărm şi să nu privească niciodată înapoi. Cum îşi poate risca viaţa în felul ăsta?

— Dacă zeul va afla de prezenţa ta, vei fi ucis!

Joon tresare, îndreptându-şi ochii spre prora bărcii, unde o siluetă zveltă stă în picioare, cu părul şerpuindu-i în bătaia vântului.

Shim Cheong.

— Nu înţelegi, spune Joon. N-am putut... N-am putut s-o las să înfrunte singură soarta asta.

Vocea lui frântă îmi confirmă tot ce bănuisem de-a lungul timpului, tot ce speram să nu fie adevărat. Mormăi un blestem, dar Joon nu observă. Toată fiinţa lui este concentrată asupra ei.

Bătrânii spun că Shim Cheong a fost plămădită de Zeiţa Creaţiei ca să fie ultima mireasă a Zeului Mării, cea care să-i aline toate durerile şi să inaugureze o nouă eră de pace în regat. Pielea ei e făcută din cele mai pure perle. Are părul brodat din cea mai adâncă noapte şi buzele colorate de sângele bărbaţilor.

Poate că în acest ultim detaliu este mai multă amărăciune decât adevăr.

îmi amintesc prima dată când am văzut-o pe Shim Cheong. Stăteam cu Joon lângă râu. Era noaptea Festivalului Bărcilor de Hârtie, acum patru veri, când eu aveam doisprezece ani, iar Joon paisprezece.

Este o tradiţie în satele de pe litoral să scrii dorinţe pe petice de hârtie, apoi să le împătureşti cu grijă în formă de bărci şi să le eliberezi pe râu. Există credinţa că bărcile de hârtie vor duce dorinţele noastre strămoşilor morţi, în Tărâmul Spiritelor, unde aceştia se pot târgui cu zeii mai mici pentru a ne împlini visurile.

— Shim Cheong este poate cea mai frumoasă fată din sat, dar chipul ei este un blestem.

La auzul vocii lui Joon, m-am uitat în sus, urmărindu-i privirea până la podul care traversa râul şi în centrul căruia stătea o fată.

Cu faţa luminată de lună, Shim Cheong părea mai mult o zeiţă decât o pământeană. Ţinea în mână o barcă de hârtie. Aceasta a căzut pe apă, din palma ei deschisă. În timp ce o priveam plutind în jos pe râu, m-am întrebat ce şi-ar putea dori o fată atât de frumoasă.

Nu ştiam atunci că Shim Cheong era deja destinată să fie mireasa Zeului Mării.

Acum, stând pe barcă în ploaia torenţială, cu tunetele care fac să-mi vibreze oasele, observ felul în care bărbaţii se ţin departe de ea. Parcă a fost deja sacrificată, frumuseţea ei din altă lume despărţind-o de noi, ceilalţi. Ea aparţine Zeului Mării. Este ceea ce satul a ştiut întotdeauna, de când a împlinit vârsta majoratului.

Mă întreb dacă se întâmplă ca, într-o singură zi, să ţi se schimbe soarta. Sau dacă durează mai mult să îţi fie furată viaţa.

Mă întreb dacă Joon a simţit singurătatea ei. Pentru că, încă de când Shim Cheong avea doisprezece ani, ea aparţinea Zeului Mării şi, în timp ce toată lumea o vedea ca pe cineva care va pleca într-o zi, el era singurul care voia ca ea să rămână.

— Mina, îmi spune Joon, trăgându-mă de braţ. Trebuie să te ascunzi.

Privesc cum Joon caută, agitat, pe puntea descoperită, un loc în care să mă ascund. S-ar putea să nu-i pese că a încălcat una dintre cele trei reguli ale Zeului Mării, dar îşi face griji pentru mine.

Regulile sunt simple: fără războinici. Fără femei, în afară de mireasa Zeului Mării. Fără arme. Joon a încălcat prima regulă venind în seara asta. Eu – pe cea de-a doua.

Şi pe a treia. Mâna mea pipăie cuţitul ascuns sub jacheta mea scurtă, o lamă care a aparţinut cândva stră-străbunicii mele.

Barca trebuie să fi ajuns în ochiul furtunii, pentru că vântul îşi conteneşte urletul, valurile încetează să se prăbuşească peste punte şi chiar şi ploaia îşi domoleşte ropotul necruţător.

Este întuneric peste tot, norii ascunzând lumina lunii. Mă apropii de marginea bărcii şi mă uit peste bord. în lumina fulgerului pot să-l văd. Pescarii îl văd şi ei, ţipetele lor fiind înghiţite de noapte.

Sub barcă se mişcă un dragon albastru-argintiu, masiv.

Corpul său asemănător unui şarpe înconjoară barca, iar crestele acoperite cu solzi ale spatelui sparg oglinda apei.

Lumina fulgerului se risipeşte. întunericul cade încă o dată şi tot ce se mai aude este rostogolirea nesfârşită a valurilor. Tremur, imaginându-mi destinele îngrozitoare care ne pot aştepta, fie prin înecare, fie sfârşind devoraţi de slujitorul Zeului Mării.

Barca geme în timp ce dragonul alunecă direct pe lângă carenă.

Care este rostul acestor întâmplări? Ce gândeşte Zeul Mării, când îl trimite pe servitorul său înspăimântător? Testează curajul miresei?

Clipesc, dându-mi seama că furia mi-a risipit cea mai mare parte a fricii. Măturambarcaţiunea cu privirea. Shim Cheong încă stă la provă, dar nu mai este singură.

— Joon! strig, cu inima oprită.

El întoarce capul în direcţia mea, eliberând brusc mâna lui Shim Cheong.

în spatele lor, dragonul se ridică tăcut din apă, gâtul lui lung întinzându-se spre cer. Apa de mare picură de pe solzii lui albastru-închis, căzând ca nişte bănuţi pe puntea bărcii.

Ochii săi negri, insondabili, sunt aţintiţi asupra lui Shim Cheong.

Acesta este momentul.

Nu ştiu ce ar trebui să se întâmple, dar acesta este momentul pe care l-am aşteptat cu toţii, clipa pe care Shim Cheong a aşteptat-o din ziua în care a aflat că este prea frumoasă pentru a trăi. Acesta este momentul în care ea pierde totul. Mai ales, devastator, pe tânărul pe care-l iubeşte.

Şi, în acest moment, Shim Cheong ezită.

îşi întoarce chipul dinspre dragon şi ochii ei îi găsesc pe cei ai lui Joon. Ea îi

aruncă o privire pe care n-am mai văzut-o până acum – una de agonie, frică şi dor atât de disperat, încât îmi frânge inima. Joon scoate un sunet sufocat, face un pas spre ea, apoi altul, până când ajunge în faţa ei, cu braţele goale deschise larg, parcă pentru a o proteja.

Şi numai şi cu atât şi-a pecetluit soarta. Dragonul nu-l va lăsa niciodată să plece, nu după acest act de sfidare. Ca pentru a dovedi temerile mele, fiara scoate un răget asurzitor, făcându-i pe toţi să cadă în genunchi.

Cu excepţia lui Joon. Nebunul, fiorosul şi încăpăţânatul meu frate, care stă, de parcă ar putea, de unul singur, să-şi protejeze dragostea de mânia Zeului Mării.

O furie insuportabilă izbucneşte în mine, ridicându-se din stomac şi strângându-şi gheara pentru a mă sufoca. Zeii au ales să nu îndeplinească dorinţele noastre – dorinţele de la Festivalul Bărcilor de Hârtie, şi nici micile urări pe care ni le facem în fiecare zi. De pace, de rodnicie, de dragoste. Zeii ne-au abandonat. Zeul zeilor, Zeul Mării, vrea tot timpul să ia de la oamenii care-l iubesc – să ia, să ia şi să nu dea niciodată.

S-ar putea ca zeii să nu ne îndeplinească dorinţele. Dar eu aş putea. Pentru Joon. Eu aş putea să-i îndeplinesc dorinţa.

Mă reped spre prora bărcii şi sar pe margine.

— Ia-mă pe mine în loc!

îmi scot cuţitul şi îmi fac o tăietură adâncă în palmă, ridicând-o apoi deasupra capului.

— Eu voi fi mireasa Zeului Mării. îi închin lui viaţa mea!

Cuvintele mele sunt întâmpinate cu o tăcere totală din partea dragonului. Şi imediat mă îndoiesc de toate. De ce m-ar lua Zeul Mării pe mine, în locul lui Shim Cheong? Nu am frumuseţea sau eleganţa ei. Am doar voinţa mea încăpăţânată, cea despre care bunica mea spune întotdeauna că va fi blestemul meu.

Dar apoi dragonul îşi lasă capul în jos, întorcându-se într-o parte, aşa că eu pot să privesc direct în unul dintre ochii săi negri. Este la fel de adânc şi nesfârşit ca marea.

— Te rog, şoptesc eu.

în acest moment, nu mă simt frumoasă. Nu mă simt nici foarte curajoasă, mâinile îmi tremură. Dar simt în pieptul meu o căldură pe care nimic şi nimeni nu mi-o poate lua. Aceasta este puterea din care mă hrănesc acum, pentru că, şi dacă mi-e frică, ştiu că eu am făcut alegerea.

Sunt făuritoarea propriului destin.

— Mina! strigă fratele meu. Nu!

Dragonul îşi ridică trupul din apă, punând o părticică din greutatea sa masivă între fratele meu şi mine, despărţindu-ne. în tăcere, complet înconjurată de dragon, ezit, întrebându-mă cât de mult poate înţelege.

Caut cuvintele potrivite. Adevărul.

Trag aer în piept, ridicându-mi bărbia.

— Sunt mireasa Zeului Mării.

Dragonul se îndepărtează de barcă, croind o deschidere în apa agitată.

Fără să mă uit înapoi, sar în mare.

2

Pe măsură ce mă scufund, vuietul valurilor se întrerupe brusc şi totul e tăcere. Peste mine şi în jurul meu, corpul lung şi sinuos al dragonului se încolăceşte şi creează un vârtej enorm. împreună cădem prin mare.

Ciudat, dar nevoia de a respira nu mă încearcă deloc. Coborârea mea este aproape... calmă. Paşnică. Asta trebuie să se datoreze dragonului. îşi foloseşte magia pentru a mă împiedica să mă înec.

Gâtul mi se strânge şi inima îmi bate cu putere, de uşurare – toate miresele dinaintea mea au supravieţuit.

Ne cufundăm în întuneric, până când marea de deasupra mea devine cer, iar noi – dragonul şi cu mine – suntem ca stelele căzătoare.

Dragonul îşi răsuceşte trupul mai aproape şi, printre inelele sale care se strâng, zăresc un ochi buhăit, deschis uşor pentru a dezvălui strălucirea unui cer la miezul nopţii. Timpul încetineşte. Lumea se opreşte. întind mâna. Picături de sânge picură din rana deschisă a palmei mele şi lasă o urmă ca de pietre preţioase, de-a lungul distanţei dintre noi.

Dragonul clipeşte, o singură dată. Sub mine se deschide un soi de falie.

Cad prin ea, în întuneric.

Bunica mea îmi spunea adesea poveşti despre Tărâmul Spiritelor, un loc între cer şi pământ, plin de tot felul de fiinţe minunate – zei şi spirite şi creaturi mitice. Bunica mea zicea că propria ei bunică obişnuia să-i istorisească poveştile. La urma urmei, nu toţi povestitorii sunt bunici, dar toate bunicile spun poveşti.

Bunica mea şi cu mine făceam plimbări scurte, de la câmpurile de orez şi până la plajă, fiecare ţinând de unul din capetele unui covoraş de bambus, rulat. Puneam covoraşul pe nisipul cu pietricele şi ne înlănţuiam braţele în timp ce ne aşezam una lângă alta, cufundându-ne degetele de la picioare în apa răcoroasă.

îmi amintesc cum arăta marea dimineaţa devreme. Soarele se iţea de la orizont şi lumina o potecă aurie peste apă. Aerul salmastru ne învăluia feţele ca nişte sărutări sărate. Mă aplecam mai aproape de bunica, bucurându-mă de căldura ei.

Ea pornea vorba întotdeauna cu poveşti, din cele cu începuturi şi sfârşituri, dar, în timp ce nuanţele portocalii şi violete ale dimineţii se transformau în albastrul strălucitor al după-amiezii, începea să improvizeze, cu vocea ei liniştitoare ca o melodie.

— Tărâmul Spiritelor este un loc vast şi magic, dar cea mai mare dintre toate minunile sale este cetatea Zeului Mării. Unii spun că Zeul Mării este foarte bătrân. Alţii spun că este un bărbat în floarea vârstei, înalt ca un copac, cu o barbă neagră ca ardezia. Şi alţii cred că ar putea fi chiar dragonul însuşi, făcut din vânt şi din apă. Dar oricum ar arăta Zeul Mării, zeii şi spiritele regatului îl ascultă, pentru că el este zeul zeilor şi conducătorul tuturor.

Toată viaţa mea, am trăit înconjurată de zei. Sunt mii – zeul fântânii din centrul satului nostru, care cântă prin orăcăitul broaştelor; zeiţa adierii, care vine dinspre vest pe măsură ce răsare luna; zeul pârâului din grădina noastră, căruia Joon şi cu mine obişnuiam să-i lăsăm ofrande de prăjituri din noroi şi plăcinte din flori de lotus. Lumea este plină de zei minori, pentru că fiecare parte a naturii are un paznic care o veghează şi o protejează.

Un vânt puternic dinspre mare bătea peste ape. Bunica mea şi-a pus mâna pe pălăria de paie, ca să nu-i fie smulsă şi purtată spre cerul întunecat. Chiar dacă era încă dimineaţa devreme, deasupra capetelor noastre se adunau nori groşi de ploaie.

— Bunică, am întrebat, ce-l face pe Zeul Mării mult mai puternic decât ceilalţi zei?

— Marea noastră este o întruchipare a lui, a spus ea, şi el este marea. Este puternic pentru că marea este puternică. Iar marea este puternică...

— Fiindcă el este, am terminat eu pentru ea. Bunicii mele îi plăcea

să vorbească în cimilituri.

Un mormăit surd de tunet a bubuit pe cer. Pietricelele de la picioarele noastre au fost luate de apă şi spălate de valuri. Dincolo de orizont, s-a pornit o furtună. Turbioane din nori de praf şi cristale de gheaţă se învârteau în sus, într-o pâlnie de întuneric. Mi s-a tăiat răsuflarea. Un sentiment de aşteptare înfiorată mi-a cuprins sufletul.

— începe, a spus bunica.

Ne-am ridicat iute şi am rulat covoraşul de bambus, apoi am mers repede spre dunele care separau plaja de sat. Am alunecat în nisip, dar bunica m-a prins de mână ca să mă sprijine. Când am ajuns în vârf, m-am uitat, pentru ultima oară, în urmă.

Marea era în umbră. Norii de deasupra blocau lumina soarelui. Arăta ca din altă lume, atât de diferită de marea de dimineaţă, încât, deşi stătusem lângă apă cu doar o clipă înainte, deodată mi s-a părut teribilă. în următoarele câteva săptămâni, furtunile aveau să devină din ce în ce mai înspăimântătoare şi oricine s-ar fi aflat chiar şi-n apropierea malului risca să fie înghiţit de valuri. Urlau din ce în ce mai furioase, până dimineaţa, când norii se despărţeau

deasupra capetelor noastre, permiţând unei scurte raze de soare să tragă cu ochiul, semn că sosise vremea sacrificării unei mirese.

— Ce îl înfurie atât de mult pe Zeul Mării? am întrebat-o pe bunica mea, care

se oprise să privească peste apa întunecată. Noi suntem de vină?

S-a întors spre mine atunci, ochii ei căprui trădând o emoţie puternică.

— Zeul Mării nu este supărat, Mina. Este pierdut. Aşteaptă, în palatul lui de dincolo de această lume pe cineva suficient de curajos să-l găsească.

* * *

Mă ridic şi trag aer adânc în piept. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este căderea în mare. Cu toate astea, nu mai sunt sub apă. Parcă m-am trezit în burta unui nor. O ceaţă albă acoperă lumea, împiedicându-mă să văd dincolo de propriii genunchi.

Stând în picioare, tresar când hainele mele, uscate şi întărite de sare, îmi zgârie pielea. Din cutele fustei mi se desprinde cuţitul stră-străbunicii mele, lovind în cădere scândurile de lemn ale podelei. Când mă aplec să-l ridic, un fluturat colorat îmi atrage atenţia.

înfăşurată în jurul palmei mele stângi, peste rana pe care am tăiat-o ca să-mi fac jurământul faţă de Zeul Mării, este o panglică.

O panglică de un roşu-aprins, din mătase. Un capăt îmi înconjoară mâna, dar celălalt porneşte din centrul palmei mele spre exterior, ducând undeva în ceaţă.

O panglică ce pluteşte în aer. N-am mai văzut aşa ceva niciodată, totuşi ştiu ce trebuie să fie.

Firul Roşu al Sorţii.

După cum spun poveştile bunicii mele, Firul Roşu al Sorţii leagă o persoană de destinul ei. Unii chiar cred că te leagă de persoana pe care inima ta o doreşte cel mai mult.

Joon, mereu romantic, credea că acest lucru este adevărat. El zicea că, atunci când a întâlnit-o prima dată pe Cheong, a ştiut că viaţa lui nu va mai fi niciodată la fel. A simţit, după felul în care mâna lui era atrasă în direcţia ei, chemarea subtilă a destinului.

Şi totuşi Firul Roşu al Sorţii este invizibil în lumea muritorilor. Panglica de culoare roşu-aprins din faţa mea este cu siguranţă invizibilă, ceea ce înseamnă...

Nu mai sunt în lumea muritorilor.

De parcă mi-ar fi simţit gândurile, panglica mă trage ferm. Cineva – sau ceva – mă trage către cealaltă parte, din ceaţă.

Frica încearcă să pună stăpânire pe mine, dar o resping cu o încăpăţânată clătinare din cap. Celelalte mirese au trecut prin această încercare, aşa că şi eu trebuie să îndur, dacă vreau să fiu un înlocuitor demn pentru Shim Cheong.

Dragonul m-a acceptat, dar, până nu vorbesc cu Zeul Mării, nu voi şti dacă satul meu este cu adevărat în siguranţă.

Cel puţin, sunt mai pregătită decât majoritatea mireselor, înarmată aşa cum mă aflu, cu cuţitul şi poveştile bunicii mele.

Panglica flutură în aer, făcându-mi semn să merg înainte. Fac un pas şi panglica se aprinde în palma mea într-o scânteiere de stele. Punând cuţitul în jachetă, urmez panglica prin ceaţa albă.

împrejurul meu, lumea este liniştită şi tăcută. Picioarele mele goale alunecă pe scândurile netede de lemn ale podelei. întind mâna şi degetele mele ating ceva solid – o balustradă. Trebuie să fiu pe un pod. Poteca se înclină într-o mică adâncitură, cedând locul unei străzi pietruite.

Aici aerul este mai dens, mai cald, plin de arome şi mirosuri de mâncare. Prin ceaţă se profilează un şir de cărucioare. Cel mai apropiat are stive cu găluşte fierte în vase de bambus. Alt cărucior are peşti săraţi, atârnaţi de cozi. Un al treilea este plin cu dulciuri – castane confiate şi prăjituri pudrate cu zahăr şi

scorţişoară. Toate cărucioarele par abandonate. Nu se vede niciun vânzător ambulant. Mijesc ochii, încercând să disting formele mai întunecate, dar fiecare umbră se dovedeşte a fi doar un alt cărucior, un lanţ de cărucioare care se întinde tot înainte, prin ceaţă.

Lăsând cărucioarele în urmă, intru pe o alee lungă mărginită de ospătării. Fumul de la focurile pentru gătit iese prin uşile deschise. O privire prin cea mai apropiată uşă dezvăluie o cameră unde sunt răspândite mese, pe care sunt aşezate feluri de mâncare, variind de la boluri mici cu condimente până la platouri mari cu păsări prăjite şi peşte. Perne strălucitoare sunt aranjate la întâmplare în jurul meselor, de parcă petrecăreţii stătuseră confortabil, savurându-şi mâncarea, cu doar câteva minute mai înainte. La intrare, perechi de sandale şi papuci aranjate cu grijă sunt aşezate în rând. Posesorii au intrat în ospătărie, dar n-au mai ieşit.

Mă dau înapoi din prag. Cărucioare fără proprietari. Bucătării fără bucătari. Pantofi fără oameni.

Un oraş al fantomelor.

Simt o adiere de râs pe ceafă. Mă întorc brusc, dar acolo nu e nimeni. Totuşi simt ochi aţintiţi asupra mea, nevăzuţi şi vigilenţi.

Ce fel de loc este acesta? Nu este ca niciuna din poveştile pe care bunica mi le spunea despre oraşul Zeului Mării – un loc unde spiritele şi zeii mai mici se adună şi petrec cu bucurie. Ceaţa acoperă tărâmul ca o mantie, blocând vederea şi înăbuşind sunetul. Trec peste poduri scurte, arcuite şi cobor străzi abandonate, totul în jur este incolor şi fad, în afară de panglică, dureros de strălucitoare, pe când o urmăresc tăind ceaţa.

Cum s-au simţit miresele Zeului Mării, trezindu-se într-un tărâm al ceţurilor, cu doar o panglică strălucitoare drept ghid? Au fost multe cele care au venit înaintea mea.

A fost Soah, care avea cei mai frumoşi ochi, încadraţi de gene întunecate, ce păreau acoperite cu un strat greu de funingine. A fost Wol, la fel de înaltă ca un bărbat, cu trăsături puternice, chipeşă şi cu o gură zâmbitoare. Şi a mai fost Hyeri, care putea să înoate de două ori lungimea Râului Mare şi care a

rupt o sută de inimi când a plecat să se mărite cu Zeul Mării. Soah.

Wol. Hyeri. Mina.

Numele meu sună neînsemnat pe lângă al lor, aceste fete care păruseră, întotdeauna, mai vibrante decât viaţa însăşi. Veniseră de departe pentru a se căsători cu Zeul Mării, din sate mai apropiate de capitală – sau chiar din capitală, în cazul lui Wol. Erau fete care nu s-ar fi aventurat niciodată în satul nostru amorţit, în nicio altă viaţă decât aceea care le-a impus să renunţe la felul în care o vedeau pe a lor. Aceste fete, aceste tinere, erau toate mai în vârstă decât mine. Aveau optsprezece ani când au fost alese să fie mirese. Au mers pe acelaşi drum ca şi mine, acum. Mă întreb dacă erau emoţionate sau speriate. Sau dacă speranţa le-a înnebunit pe toate.

După o vreme ce mi s-a părut a fi de fapt ore de mers, cotesc după un colţ şi ies pe un fel de bulevard larg. Ceaţa este mai subţire aici. în sfârşit văd unde duce panglica. Zboară jos, în lungul bulevardului, plutind pe o scară mare şi dispărând prin uşile

deschise ale unui cadru masiv de poartă, roşu şi auriu. Cu stâlpii ornaţi şi acoperişul aurit, această poartă nu poate fi alta decât intrarea în palatul Zeului Mării.

Mă grăbesc să înaintez. Panglica începe să scânteieze şi să vibreze, de parcă poate simţi că mă apropii de capătul drumului.

Ajung la scări şi urc o treaptă, apoi alta. Sunt pe cale de a trece peste pragul porţii, când urechea mea prinde un sunet. Sunetul blând al unui clopoţel de vânt, atât de slab, încât, dacă lumea din jur nu ar fi fost acoperită de tăcere, poate că nu l-aş fi putut auzi. Sunetul venea de undeva din stânga mea, coborând scările şi întorcându-se din nou în labirintul străzilor.

Fratele meu mai mare, Sung, crede că toţi clopoţeii de vânt sună la fel. Dar eu cred că pur şi simplu nu are el răbdare să asculte. Zgomotul limbilor de bronz lovind în scoici sună diferit de ciocănitul staniului în clopotele de aramă. Vântul, de asemenea, are diferite grade de intensitate. Când vântul este supărat, clopoţeii scot sunete ascuţite, stridente. Când este fericit, sunetele clopoţeilor zboară împreună, într-un dans plin de energie.

Acest sunet, totuşi, este diferit. Grav. Melancolic.

Cobor din nou scările. Panglica nu se împotriveşte, dar se lungeşte, urmându- mă.

Aud vocea bunicii mele în ureche. în lumea spiritelor există reguli, Mina. Alege-o cu grijă pe aceea pe care vrei să o încâlci. Există un motiv pentru care acest oraş este acoperit de ceaţă. Există un motiv pentru care eu nu pot călători prin el decât urmând panglica sorţii. Dar sunetul clopoţelului este aproape şi adevărul e că mi se pare că l-am auzit mai înainte.

Sunetul mă conduce la uşa unui mic magazin de lângă bulevard. Dau deoparte perdeaua aspră şi intru, uluită de priveliştea minunată. Magazinul este plin cu sute şi sute de salbe din clopoţei de vânt. Acoperă pereţii şi atârnă din tavan ca nişte lacrimi. Unele

dintre ele sunt rotunde şi mici, făcute din scoici, ghinde şi steluţe de tablă; altele sunt cascade mari de clopoţei din aur.

Şi totuşi, ca şi în ceaţa albă, în magazin nu bate vântul.

Dar aş fi putut jura că am auzit un sunet. Ochii mei sunt atraşi spre peretele îndepărtat unde, pe o nişă din centru, este aşezat un singur clopoţel de vânt. O stea, luna şi un clopoţel de cupru sunt întreţesute pe o sfoară subţire de bambus. Este o construcţie simplă pentru un clopoţel de vânt.

O recunosc imediat.

Eu am cioplit steaua dintr-o bucată de lemn ce plutea pe apă şi am făcut luna dintr-o scoică albă, frumoasă, pe care o găsisem pe plajă. Clopoţelul l-am cumpărat de la un făurar ambulant, necăjindu-l în timp ce sunam fiecare clopoţel din căruţa sa, unul după altul. Nu m-am mulţumit până când n-am găsit sunetul perfect.

Am petrecut o săptămână creând clopoţelul. Am vrut să-l atârn deasupra leagănului nepoatei mele, pentru ca ea să poată auzi vântul.

Dar s-a născut prea devreme. Dacă s-ar fi născut toamna, ar fi trăit. însă, după cum ştie toată lumea, copiii care se nasc în timpul furtunilor nu supravieţuiesc niciodată dincolo de prima lor suflare.

Sung a avut inima frântă.

într-o furie pe care n-am mai simţit-o până atunci şi nici de atunci înainte, am dus clopoţeii pe stânci, în afara satului nostru, şi i-am aruncat peste marginea hăului. Am privit cum au căzut şi s-au spulberat pe pietre. Ultima dată când am văzut clopoţeii erau sparţi în bucăţi purtate de mare.

Peste tot în jurul meu, clopoţeii din magazin încep să sune – legănându-se cumva în aerul fără vânt – până când magazinul devine un vaier de clinchete discordante.

Când clopotele de vânt sună fără vânt înseamnă că în jur sunt spirite.

Ies din magazin şi sunetul clopoţeilor se atenuează. Dacă sunt spirite aici şi sunt invizibile, privindu-mă, ce văd ele când se uită la mine?

Merg mai repede. Noaptea este lungă, iar panglica s-a îngreunat în mâna mea. Dincolo de poartă se înşiruie curţi mari, una după alta. Nu mă uit la niciuna dintre ele. După cea de a cincea, încep să alerg.

Trec printr-o ultimă poartă, urc treptele de piatră şi intru în sala tronului Zeului Mării, oprindu-mă, abia atunci, ca să-mi trag răsuflarea.

Razele lunii se filtrează prin crăpăturile din tavanul cu căpriori, luminând o sală uriaşă. întunericul crepuscular al ceţii a dispărut aici, dar rămâne totuşi o linişte ciudată. Niciun servitor nu se grăbeşte să mă întâmpine. Niciun paznic nu se apropie ca să-mi blocheze calea. Panglica Roşie a Sorţii se ondulează, încet, începe să treacă de la un luminos şi strălucitor stacojiu la un roşu-sângeriu profund. Mă duce la capătul sălii, unde o pictură murală mare, reprezentând un dragon ce traversează cerul urmărind o perlă, încadrează un tron, instalat pe o estradă.

Prăvălit pe tron, cu faţa umbrită de o coroană magnifică, se vede Zeul Mării. Este îmbrăcat cu o minunată robă albastră, cu dragoni argintii brodaţi pe ţesătură. în jurul mâinii lui stângi este capătul panglicii mele.

Aştept ca în suflet să mi se aprindă o scânteie de recunoaştere.

Potrivit mitului, Firul Roşu al Sorţii leagă o persoană de cel ce-i este destinat ei. Unii chiar cred că te leagă de singura persoană pe care inima ta
o doreşte cel mai mult

Este Zeul Mării legat, cumva, de destinul meu? Oare inima mea îl doreşte cu adevărat foarte tare?

Simt în piept o durere ascuţită, dar nu este dragoste. Este ceva mai

întunecat, mai fierbinte şi infinit mai puternic. *îl urăsc.*

Fac un pas. Şi apoi altul. Duc la piept mâna care ţine panglica şi

scot cuţitul.

Cum ar fi lumea fără Zeul Mării? Am mai suferi din cauza furtunilor care se ridică de nicăieri pentru a ne distruge bărcile şi a ne inunda câmpurile? Am suferi în continuare pierderea celor dragi, de foamete şi boală, pentru că zeii mai mici nu pot sau nu vor să asculte rugăciunile noastre, de teama înfricoşătoarei mânii a Zeului Mării?

— Ce s-ar întâmpla dacă te-aş omorî acum?

Pe măsură ce cuvintele răsună în sala vastă, îmi dau seama că acestea sunt primele cuvinte pe care le-am rostit cu voce tare de când am ajuns în tărâmul Zeului Mării.

Şi sunt cuvinte de ură. Furia mea se umflă ca un val de neoprit.

— Te-aş ucide acum şi aş rupe legăturile destinelor noastre.

Cuvintele mele sunt nesăbuite. Cine sunt eu ca să sfidez un zeu? Dar trăieşte în mine o durere groaznică, iar ea trebuie să afle...

— De ce ne blestemi? De ce te uiţi în altă parte când plângem şi strigăm după ajutorul tău? De ce ne-ai abandonat? întreb, aproape sufocându-mă, la aceste ultime cuvinte.

Silueta de pe tron nu răspunde. Coroana magnifică pe care o poartă se înclină atât de mult, încât îi umbreşte ochii.

Fac ultimii câţiva paşi spre estradă. întinzând mâna, scot coroana de pe capul Zeului Mării. îmi alunecă printre degete şi aterizează cu o bufnitură pe covorul de mătase.

Ridic ochii pentru a privi chipul zeului tuturor zeilor. Zeul Mării

este...

Un băieţandru. Nu mai în vârstă decât mine.

Pielea lui e netedă, nepătată. Părul îi cade pe frunte, ondulat în jurul urechilor subţiri, dintre care una este străpunsă cu un ac de aur. Genele lui sunt vizibil lungi, după felul în care umbresc obrajii, întunecate şi înceţoşate. îi privesc gura, uşor întredeschisă de suspinul unei respiraţii.

Este... adormit.

Mâna mi se strânge în jurul mânerului cuţitului. Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu la el, un băiat care pare atât de... uman, încât ar putea fi un vecin sau un prieten al meu. Mă uit cum o lacrimă îi alunecă pe obraz, prelingându-se pe buză, înainte de a cădea peste bărbie şi a aluneca pe gât.

— De ce plângi? mârâi. Crezi că lacrimile tale îmi vor înfrânge voinţa?

Simt că hotărârea mea se clatină. Eu nu sunt ca Joon, care are o inimă blândă. Pot fi încăpăţânată şi crudă. Pot fi amară şi mânioasă. Acum vreau să fiu toate astea la un loc, ca să rămân

curajoasă. Să rămân furioasă. Şi, până la urmă, nu e firesc să fiu mânioasă pentru ce i-a făcut satului meu, familiei mele?

Dar expresia de pe chipul Zeului Mării se aseamănă cu cea a lui Shim Cheong, de pe barcă. Sunt în ea o singurătate şi o tristeţe adânci, insuportabile.

Un gând trădător mi se strecoară în minte şi mă întreb...

Tu eşti cel care face lumea să plângă sau lumea este cea care te face să plângi?

Picioarele cedează sub mine şi alunec pe podea.

S-au întâmplat atât de multe într-o singură noapte, de la descoperirea lipsei lui Joon la plecarea mea în urmărirea lui, prin ploaie, şi până la săritura în mare. De acum Joon s-o fi întors cu Cheong în sat şi o fi spus familiei noastre ce-am făcut. O cunosc pe cumnata mea. O să plângă şi mă doare inima ştiind că i-am provocat şi mai multă durere. Fratele meu cel mare va dori să cutreiere marea în căutarea mea, neputând să accepte că nu mă mai poate proteja. Cât despre bunica mea, ea va avea încredinţarea că am intrat în Tărâmul Spiritelor şi că sunt pe cale să-l întâlnesc pe Zeul Mării chiar în acest moment.

— Şi ce va face mireasa Zeului Mării, când îl va găsi?

Stăteam cu bunica mea în micul templu de pe ţărm. Era prima noapte a furtunilor, iar ploaia bătea pe ţiglele de lut de pe acoperiş.

— îi va arăta inima ei.

— Şi cum va face ea asta? m-am încruntat eu.

— Dacă cineva i-ar arăta Zeului Mării inima sa, cum ar arăta ea?

Ochii îmi erau atraşi de amestecul ciudat de obiecte rămase pe altar, ofrande de la copiii satului – scoici, o floare de vânt, o piatră cu formă curioasă.
întinzându-mă, am ridicat o pană din coada unei coţofene.

— Miresele nu călătoresc, de obicei, cu daruri pentru Zeul Mării, m-a mustrat bunica. Foloseşte-ţi vocea.

— Dar n-am nimic de spus! Opreşte furtunile. Protejează-mi familia. Veghează asupra noastră, a tuturor. El n-a făcut nimic din toate astea.
Lacrimile mi se adunau la colţurile ochilor.
Bunica mea a netezit covoraşul de papură, iar eu m-am lăsat în genunchi lângă ea. Cu blândeţe, mi-a luat mâinile într-ale ei.
— îmi aminteşti atât de mult de mine când aveam vârsta ta! După multe pierderi, durere şi dezamăgire înrădăcinate adânc în inimă, bunica mea a
fost cea care m-a adus la acest altar. Semăna foarte mult cu tine, incredibil de încăpăţânată şi devotată celor pe care-i iubea.
Nu era prima oară când bunica mea mă asemăna cu bunica ei, iar eu m-am întins instinctiv după cuţit, mângâiată de apăsarea lui pe pieptul meu.
— Ea a fost cea care m-a învăţat cântecul pe care ţi-l voi transmite ţie acum.

în sala Zeului Mării, mă ridic în picioare. Cânt acum pentru Zeul Mării melodia pe care bunica mea obişnuia să mi-o cânte.

Sub mări, dragonul doarme La ce visează oare?

Sub mări, dragonul doarme Când se va trezi?

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta.

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta.

Ecoul vocii mele umple sala. Lacrimile îmi alunecă pe obraji şi le îndepărtez cu dosul pumnului.

Miturile poporului meu spun că doar adevărata mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale nestăvilite. S-ar putea să nu fiu eu mireasa aleasă, dar e prea mult să sper că o fată ca mine – o

fată care n-are nimic altceva de dăruit decât pe ea însăşi – ar putea să fie adevărata mireasă a Zeului Mării?

Cu coada ochiului, surprind o schimbare subtilă. Degetele Zeului Mării zvâcnesc, un simplu tremur.

întind mâna spre a lui. Simţind parcă emoţia momentului, Firul Roşu al Sorţii se încordează şi mă întreb, cu speranţa fâlfâind ca aripile unei păsări, dacă viaţa mea este pe cale de a se schimba.

O voce de oţel străbate tăcerea.

— Ajunge.

Trei siluete mascate stau sub estradă, aşezate în semicerc, ca arcul unei semiluni.

Spaţiul sălii este ca o cavernă şi totuşi nu auzisem niciun semn al apropierii lor. Norii trec pe deasupra capului meu, oprind lumina dinspre căpriori şi trăgând o perdea de întuneric peste sală. Umbra ocoleşte două dintre figuri, cele poziţionate cel mai aproape de tron, şi o învăluie pe cea de a treia, care stă separată de celelalte. Ultima imagine pe care o am, înainte ca el să fie mistuit de întuneric, este curba unui obraz palid.

— Ce-i asta?

Silueta din dreapta aruncă un pumnal în aer şi îl prinde.

— O coţofană pierdută în furtună? Sau e o altă mireasă pentru Zeul

Mării? Vocea lui joasă este înăbuşită de masca din pânză.

— Eşti mireasă sau eşti o pasăre? îmi umezesc buzele, gustând sarea.

— Dar tu eşti prieten sau duşman?

— Şi dacă sunt prieten...?

— Atunci eu sunt o mireasă.

— Şi dacă sunt duşman...?

— Eşti?

— Poate că sunt un duşman care şi-ar dori să fie prieten, îşi înclină capul şi o buclă întunecată îi cade peste ochi.

— Şi poate că tu eşti o pasăre care ar vrea să fie mireasă.

Este suficient de aproape de adevăr cât să tresar. Bătrânii din satul meu au o vorbă: O coţofană poate visa că e cocor, dar nu va fi niciodată cocor.

— înţeleg, murmură silueta din stânga, îmbrăcată în negru ca şi prima şi cu un păr care îi ajunge până la umeri.

Ochii lui – de un ciudat cafeniu-deschis – se mişcă de la şnururile mele dezlegate la rochia aspră, din bumbac.

— Tu n-ai fost menită să fii mireasa Zeului Mării.

Spre deosebire de tânărul cu părul creţ, acest tânăr nu are arme, ci doar – în mod curios – o colivie pentru păsări, din lemn, atârnată de umăr cu o sfoară.

— Bătrânii satului tău aleg mireasa cu un an înainte de ritual. Ea este întotdeauna extraordinară, fie în pricepere, fie în frumuseţe.

— De preferinţă ambele, intervine băiatul cu pumnalul.

— Nu este o onoare acordată celor obişnuiţi, celor slabi sau celor nesăbuiţi. Deci spune-mi, Mireasa Nimănui, cine te-a ales pe tine?

Dacă tânărul cu părul creţ mânuieşte o lamă ca armă, străinul cu ochii reci ameninţă cu vorbele. în pofida numeroaselor mele binecuvântări – curaj, sănătate şi o familie iubitoare –, nu am nici frumuseţe şi nici talente deosebite.

îmi pot imagina cum, la întoarcerea lui Joon şi Cheong, bătrânii trebuie să se fi înfuriat şi să fi blestemat fapta mea. Dar ei n-au fost acolo, pe barcă. N-au simţit năvala rece a apei, inima care se opreşte de spaimă când o persoană dragă este în pericol. Eu pot fi nesăbuită. O persoană obişnuită, posibil. Dar nu sunt slabă.

— Eu m-am ales.

A treia siluetă din spate îşi mişcă picioarele. Atentă la el, observ mişcarea abia sesizabilă. în mod straniu, şi cei care mă interoghează, deşi sunt cu faţa la mine şi cu spatele la el. îşi înclină capetele, aşteptând... poate un semnal? El nu vorbeşte şi ei revin uşor la poziţia iniţială.

Primul băiat îşi încrucişează braţele, strângând pumnalul lângă piept.

— Nu găseşti că este romantic, Kirin? O tânără coţofană obişnuită speră să-i salveze pe cei dragi de un dragon teribil, motiv pentru care acceptă să se mărite cu el. între timp, descoperă însă că el este prins sub un blestem puternic, care se află la rădăcina naturii sale distructive. Curajoasa şi inteligenta coţofană găseşte o modalitate de a rupe vraja cea rea şi se îndrăgosteşte de dragon şi el de ea. Pacea este restabilită pe cer, pe pământ şi în mare. O poveste cu adevărat nemaipomenită, dacă voi fi auzit vreodată una. O voi numi Dragonul şi Coţofana.

— Nu, Namgi, spune Kirin, străinul cu ochi reci. Nu mi se pare romantic.

Namgi îi răspunde lui Kirin cu o insultă, iar Kirin îi dă o replică la fel de grosolană. Asta trebuie să fie ceva obişnuit pentru ei, deoarece schimbul de cuvinte devine destul de colorat.

îi ignor, concentrându-mă în schimb asupra poveştii pe care tocmai o spusese primul tânăr. Bunica mea zice mereu că trebuie să fii atent la poveşti, căci deseori există adevăruri ascunse în ele.

— Atunci este vorba de un blestem?

Namgi şi Kirin încetează cearta, îndreptându-şi atenţia asupra mea.

— Zeul Mării nu şi-a abandonat supuşii. Se află sub puterea unui blestem.

Nu am cum să controlez felul în care mi-ar putea judeca alţii valoarea, dar la mituri şi poveşti chiar mă pricep. Poveştile şi miturile sunt sângele meu, respiraţia mea.

Şi din acest motiv pot deja să văd cum se formează un fel de şablon, ca o melodie ţesută în mit. Dragonul pare să aducă, în siguranţă pe acest tărâm, miresele Zeului Mării. Lumea este acoperită de ceaţă, dar Firul Roşu al Sorţii le călăuzeşte spre palat.

Totuşi de ce niciuna dintre mirese nu şi-a îndeplinit sarcina? Ca şi cum melodia ar fi fost brusc oprită, ca şi cum, când în cele din urmă au sosit pentru a încheia povestea, s-a ridicat un duşman ca să le oprească.

Zeul Mării strigă. Mi se taie răsuflarea, când un sentiment necunoscut îmi cuprinde inima, ca un nod care se strânge. Firul Roşu al Sorţii mi se încălzeşte în mână. în spatele meu, o scândură scârţâie. Mă întorc.

Namgi şi Kirin s-au mutat. îşi păstrează totuşi poziţiile: Namgi, cu braţele încrucişate peste piept; Kirin, nemişcat, cu colivia, dar sunt mai aproape de mine cu trei paşi.

Am fost atât de preocupată să mă apăr, să explic cine sunt eu, o străină într-o lume străină, dar ei cine sunt? Ce fel de bărbaţi poartă măşti? Cei care doresc să rămână necunoscuţi. Hoţii.

Asasinii.

— E timpul, îi spune Kirin lui Namgi.

Desfăcându-şi braţele, Namgi aduce pumnalul mai aproape de el.

— îmi pare rău, Coţofano. N-ar trebui să ai atâta încredere în

poveşti.

încă ţin cuţitul. Iau o poziţie de apărare, aşa cum m-a învăţat bunica mea, cu lama îndreptată împotriva ameninţării.

— Rămâi pe loc.

Are loc o altă răsucire agresivă şi strâng din dinţi de durere. Nu pot gândi clar. Ei le-au ucis pe toate miresele dinaintea mea? Mâna îmi tremură. Dacă este absolut necesar, pot să mă descurc cu un cuţit, dar nu sunt o războinică. Sunt doi contra unu, chiar trei, dacă includ şi persoana aflată încă în umbră.

Kirin îşi întoarce faţa de la mine, cu superioritate.

— N-ar fi trebuit să vii niciodată aici, Mireasa Nimănui.

De ce se întâmplă asta? Zeul Mării... mă respinge? Pentru că nu sunt Shim Cheong. Pentru că nu sunt mireasa Zeului Mării. Toate astea au început cu ea. Joon şi-a riscat viaţa pentru că nu a putut accepta s-o piardă şi eu mi-am riscat-o pe a mea pentru că nu puteam accepta să-l pierd pe el. Şi Shim Cheong... ea oare ce nu putea accepta?

O văd clar în timp ce stătea în barcă, înfruntându-şi soarta întruchipată în dragonul care se ridica din mare. O soartă pe care ea n-a cerut-o niciodată. O soartă pe care a refuzat s-o primească.

Pe tron, băiatul-zeu se mişcă dintr-o parte în alta. Este încă adormit, cu ochii închişi. Firul Roşu al Sorţii se zbate, arzându-mă.

Cu un salt disperat, ajung la Zeul Mării. în acelaşi timp, în spatele meu se aude un strigăt. îl ignor, apucând mâna Zeului Mării şi strângând-o tare. Firul Roşu al Sorţii dispare între palmele noastre strânse, apoi, dintr-odată, sunt trasă înainte, într-o lumină orbitoare.

Mă izbesc o serie de imagini care se mişcă prea repede pentru a căpăta un sens – o stâncă lângă mare; un oraş de aur ce arde într-o vale; haine purpurii pe pământ, mânjite de sânge, şi o umbră enormă.

Ridic privirea. Dragonul coboară de sus, strângând o perlă într-o gheară uriaşă, parcă ţinând luna.

Pe urmă sunt smulsă din imagini, mâna mea e trasă brutal din cea a Zeului Mării. Al treilea asasin mă prinde de încheietură şi este ca şi cum m-aş afla încă în visele Zeului Mării, pentru că aproape îmi vine să cred că văd dragonul reflectat în ochii lui întunecaţi.

Apoi acesta mă eliberează, dându-se înapoi. Mă lupt să păstrez imaginile din vis – sau au fost amintiri? Stâncile îmi sunt familiare; se întind de-a lungul coastei. Oraşul trebuie să fie capitala, deşi toţi mesagerii care vin de acolo prin satul nostru aduc doar veşti despre triumful cuceritorului, nu şi despre război sau distrugere. în ceea ce priveşte hainele, cele ale Zeului Mării sunt argintii şi albastre.

— Imaginile acelea, clatin din cap, încercând să mă concentrez, le-am simţit ca şi cum le-aş fi văzut prin ochii Zeului Mării.

Sunt surprinsă când asasinul răspunde.

— Sunt coşmarurile lui. în fiecare an are aceleaşi coşmaruri.

— Atunci există cu adevărat o legătură cu mireasa Zeului Mării. Puterea de a ridica blestemul se află în ea.

— Voiai să-l omori, nu cu mult timp în urmă.

Arunc o privire tăioasă spre asasin. El şi ceilalţi trebuie să fi fost în sală când am ajuns, dacă m-au văzut ridicând cuţitul. De ce nu m-au oprit? Nu cred că intenţionează să-i facă rău Zeului Mării, altfel l-ar fi atacat, aşa cum era, vulnerabil, în somn.

La fel ca Namgi şi Kirin, al treilea asasin este îmbrăcat cu o robă de bumbac subţire, de un albastru atât de închis, încât pare negru. Chiar şi cu mască, tinereţea lui este de netăgăduit – pielea netedă, un corp puternic, suplu. Nu poate avea mult peste şaptesprezece ani.

— N-am voie să fiu furioasă? spun eu scurt. Semenii mei au suferit mult din cauză că Zeul Mării i-a abandonat. Pentru că, din pricina neglijenţei lui, ceilalţi zei s-au îndepărtat de noi.

Mă gândesc la bunica mea, care mă cheamă la altar să mă rog. Mă gândesc la clopoţelul de vânt pe care l-am făcut pentru nepoata mea, izbit de stânci. Apoi o altă amintire se ridică din adâncul meu, una cu o pădure întunecată şi o potecă întortocheată.

Clatin din cap, îndepărtând imaginile.

— Dar asta a fost înainte să vin aici, unde nimic nu este aşa cum mă aşteptam. Nici el nu este cum m-am aşteptat.

Pe tron, Zeul Mării doarme, acum liniştit după agitaţia din urmă cu câteva clipe. Nu este zeitatea aceea crudă şi răutăcioasă pe care mi-am imaginat-o, ci doar un băiat-zeu adormit şi plângând în vis.

N-am alergat la plajă pentru a deveni mireasa Zeului Mării, ci doar ca să-mi salvez fratele. Dar sunt aici acum şi, dacă există o şansă

să-l pot salva, nu numai pe el, ci şi pe toţi ceilalţi, atunci trebuie să încerc.

Şi poate, când totul se termină, voi pleca acasă. în satul meu, la familia mea. Inima mea tresaltă la acest gând.

— Dacă este un blestem care îl chinuie, atunci voi găsi o cale să-l rup.

Zeul Mării scoate un oftat blând. între noi, Firul Roşu al Sorţii flutură şi un sentiment de speranţă mi se furişează în inimă.

— Eşti la fel ca toate celelalte mirese, rosteşte blând băiatul cu ochi întunecaţi.

Mă întorc şi constat că s-a tras înapoi, cu privirea plecată.

— Oamenii creează mituri pentru a explica ceea ce nu pot înţelege.

Ridică privirea, iar ochii lui sunt precum cele mai profunde adâncuri ale mării, reci şi de nepătruns. îmi dau seama că ochii lui fac mai mult pentru a-i ascunde gândurile decât face masca pentru a-i ascunde faţa.

— Dar ţie pot să-ţi explic, continuă el. Semenii tăi suferă nu din cauza vreunei mari voinţe a zeilor, ci din cauza propriilor acte violente. Ei duc războaie care ard pădurile şi câmpurile. Varsă sângele care poluează râurile şi pâraiele. A da vina pe zei înseamnă a da vina pe pământul însuşi. Priveşte-te în oglindă, pentru a-ţi găsi duşmanul.

Cuvintele lui răsună în sală, revelând un adevăr care îţi dă fiori.

Mă simt de parcă m-aş fi întors în mare, cu apa îngheţată trăgându-mă tot mai adânc şi mai adânc.

— Vei eşua, la fel ca toate miresele dinaintea ta, spune el.

Niciun dragon care să mă salveze. Nicio speranţă de care să mă agăţ, lumea de deasupra licăreşte ca o stea.

— Este inevitabil. Asta-i soarta ta.

Se uită în altă parte... Destinul meu? Senzaţia de înec dispare.

Această soartă n-a fost niciodată a mea, încă de la început. Am revendicat-o eu, când am sărit în mare. Dar chiar şi înainte de asta, nu eu am fost cea care a schimbat cursul poveştii. Shim Cheong a fost aceea care şi-a negat soarta când nu l-a lăsat pe Joon să plece. Cel puţin, nu din cauza asta a întors spatele dragonului? îndepărtez gândul. S-ar putea să nu înţeleg motivele lui Shim Cheong, dar le cunosc pe ale mele.

— Ai dreptate, răspund.

Ochii băiatului lunecă înapoi, îngustându-se, în timp ce eu vorbesc.

— Sunt la fel precum celelalte mirese. Ştiu ce înseamnă să iubeşti pe cineva şi să faci orice pentru a-l proteja. Cine eşti tu să dictezi care este soarta mea – dacă trebuie să eşuez sau să reuşesc? Nu tu îmi hotărăşti soarta. Soarta mea îmi aparţine.

Băiatul mă priveşte, cu o uşoară cută între sprâncene. Namgi

fluieră.

— N-am crezut niciodată că-l voi vedea pe marele Lord Shin din Casa Lotuşilor redus la tăcere în faţa unei mirese a Zeului Mării.

Un nobil. Nu ştiu de ce, dar, cumva, nu sunt surprinsă. Deşi, fără îndoială, el este cel mai tânăr dintre cei trei, Kirin şi Namgi par să îi arate respect în toate cele.

— Lord Shin, spune Kirin – cu o voce gravă, insistentă. Ceaţa se ridică.

Ochii lui se îndreaptă spre cer, acolo unde razele lunii trec printre căpriori, scăldând sala în lumină.

Shin se dă înapoi.

— Urmează-ţi soarta, mireasă a Zeului Mării. Destinul tău n-are nimic de-a face cu mine.

întinde mâna şi trage o sabie din teacă. Zgomotul metalului este asurzitor în liniştea sălii.

— Numele meu este Mina. El aşteaptă.

— Nu sunt mireasa Zeului Mării sau mireasa nimănui şi nici coţofană, spun eu. Am un nume. Ales de bunica mea pentru a-mi dărui isteţime şi putere. Ştiu cine sunt şi ştiu ce trebuie să fac.

Ridic cuţitul stră-străbunicii mele.

— Şi nu-ţi voi permite să-mi iei viaţa.

înălţând mâna, Shin îşi trage masca de pe faţă. Pânza alunecă, adunându-se în jurul gâtului său.

— Mina, spune el, iar inima mea trădătoare tresare. Mireasa Zeului Mării.

înghit în sec. Fără mască, vocea lui este clară şi caldă. Are trăsături frumoase – nas drept şi buze moi. Cu ochii lui întunecaţi ca marea, îmi pare uluitor.

— Nu-ţi voi lua viaţa.

O speranţă dureroasă înfloreşte în mine.

— Numai sufletul.

Prinzându-mă de mână, mi-o răsuceşte de la încheietură. Cuţitul cade zăngănind pe podea. Cu cealaltă mână, ridică sabia şi o lasă să cadă. Eu ţip. Sunetul pătrunzător se întrerupe brusc, în vreme ce sabia lui se întâlneşte cu...

Panglica.

Iată-l că taie Firul Roşu al Sorţii.

Rămân cu gura căscată, urmărind căderea lentă a panglicii retezate, ca două jumătăţi de pană, rupte. Cum este posibil acest lucru? Pentru o secundă, totul rămâne tăcut şi nemişcat. Apoi ţipătul meu ţâşneşte din nou, dar un vaiet disperat izbucneşte nu din gura mea, ci din afara corpului meu, în aerul de deasupra. Strigătul se învârtejeşte şi se încolăceşte, o masă de nuanţe strălucitoare care se rotesc împreună. Fâşia de mătase îmi alunecă din mână, înălţându-se, urmată îndeaproape de jumătatea de panglică a Zeului Mării, împreună se înfăşoară în jurul ţipătului, formând o sferă de lumină orbitoare.

Shin face un pas înainte, cu mâna întinsă.

O strălucire năucitoare de culoare. Imediat după aceea, clipesc ca să nu mai văd stele. Iar urechile mele aud un sunet minunat, neaşteptat în această sală dezolantă –, ciripitul vesel al unei păsări. Legănată în palma lui Shin, cu aripile îndoite confortabil în laterale, se află o coţofană frumoasă, cu vârfurile aripilor roşii.

Coţofana se cuibăreşte în palma lui Shin. Spre deosebire de coţofenele negru cu alb, care zboară prin satul meu, vârfurile aripilor acestei coţofene strălucesc în nuanţe vibrante de roşu – exact roşul Firului Sorţii.

Coţofana bate din aripi şi simt o durere ciudată în piept.

Kirin se apropie, paşii lui mari parcurgând repede distanţa scurtă. El înalţă colivia din lemn, iar Shin pune uşor coţofana înăuntru. Pasărea nu pare să fie deranjată de închisoare, e mulţumită să sară în sus şi în jos pe bara cilindrică ce se întinde pe toată lăţimea cuştii mici. în timp ce Kirin leagă uşa cu o bucată de sfoară de bambus, Shin se întoarce, punându-şi sabia înapoi în teacă.

Arăt spre colivia păsării:

— De unde a venit coţofana aceea? Din gura mea nu iese niciun sunet.

— De unde?...

Nimic. Niciun zgomot. Niciun fel de voce. îmi apăs degetele pe gât; pulsul îmi bate puternic.

— Ce se întâmplă?

— Pot simţi cuvintele, vibraţiile familiare.

— De ce nu mă aud vorbind?

— Sufletul tău este coţofana.

Mă uit către locul din care Namgi rânjeşte spre mine, pe treapta cea mai de jos, după ce şi-a tras masca de pe faţă.

— Ce vrei să spui?

Nu trebuie să-mi audă cuvintele pentru a-mi citi expresia chipului, îndreptându-se alene spre Kirin, coboară ochii pentru a privi în colivie.

— Când Shin a tăiat Firul Roşu al Sorţii, ţi-a luat sufletul. La tine, sufletul este legat de voce. Nu este un lucru neobişnuit la cântăreţi şi povestitori.

Sufletul... meu?

El loveşte cu degetul barele de lemn, făcând coţofana dinăuntru să-şi ciufulească vârful roşu al aripilor.

— E o stare temporară. Nimic prea grav. Imaginează-ţi că-ţi lipseşte fiecare a treia bătaie a inimii.

Pălesc. Asta sună, de fapt, a fi chiar foarte grav. Kirin smulge

colivia din mâinile lui Namgi.

— La sfârşitul lunii, vino la poarta de sud a Casei Lotuşilor.

Vocea lui este plictisită, de parcă ar fi spus aceleaşi cuvinte de multe ori înainte.

— Un servitor îţi va returna sufletul. Nu suntem responsabili pentru ce s-ar putea întâmpla dacă nu reuşeşti să te prezinţi.

Mă chinui să înţeleg. Cât de diferit este să crezi în mituri faţă de a trăi într- unui. Să cred cuvintele acestor oameni înseamnă să cred

că sufletul meu este o coţofană şi că se află, cumva, în afara corpului meu. Totuşi nu mă simt cu nimic altfel decât în momentul în care m-am trezit pentru prima dată în lumea asta. Poate puţin mai pătată de sare şi cu oasele mai obosite, dar asta e nimic în comparaţie cu ce mi-aş imagina că s-ar putea simţi atunci când îţi pierzi sufletul – o bătaie de inimă mai puţin pe minut, o prăpastie la fel de adâncă precum lumea din tine.

— Lord Shin, strigă Kirin, cu permisiunea ta, eu şi Namgi ne vom întoarce la Casa Lotuşilor.

Shin se ridică din poziţia în care se afla şi se apleacă să ia ceva de pe podea.

— Mulţumirile mele, Kirin. Vă voi urma şi eu, în scurt timp.

Kirin se înclină, urmat îndeaproape de Namgi. Se întorc să plece. Coţofana scoate un ţipăt de avertisment.

— Aşteaptă! zic, dar, ca şi înainte, nu scot niciun sunet.

Ei ies din sală, luând cu ei coţofana, sufletul meu. în curând, au

dispărut.

— Spune-le să se întoarcă!

Mă grăbesc să urc treptele şi mă agăţ de braţul lui Shin. Prin ţesătura subţire a cămăşii, îi pot simţi căldura corpului, jocul muşchilor încordându-se drept răspuns. Se întoarce, cu o lamă ce îi sclipeşte în mâna dreaptă. Mă poticnesc înapoi şi ridic braţul să mă apăr. Când nu urmează niciun atac, ridic privirea. El se uită la mine cu o sprânceană înălţată, oferindu-mi cuţitul cu mânerul înainte.

— După toate cele prin câte am trecut ca să-ţi iau sufletul, spune el batjocoritor, crezi că te-aş omorî acum?

Tonul lui dispreţuitor mă umple de furie.

— Nu m-am gândit că asta ar conta. Pentru cineva ca tine, ce este un trup fără suflet?

Ochii lui se pleacă imediat, măsurându-mă cercetător, iar eu strâng din dinţi să nu roşesc. După câteva secunde chinuitoare, privirea lui se îndreaptă din nou spre faţa mea; aparent, n-a găsit nimic interesant.

încă o dată îmi întinde cuţitul şi de data asta îl iau şi merg până la marginea micii estrade lăsând, pe cât posibil, o distanţă cât mai mare între noi.

— Păstrează ăsta la tine, spune el. O armă făurită pe tărâmul oamenilor este foarte tăioasă în tărâmul zeilor.

Sfatul lui este inutil. Aş fi păstrat oricum cuţitul, singurul obiect care mi-a rămas din lumea mea, altul decât rochia pe care o port. Singura legătură pe care o am cu familia mea şi cu cei dragi.

Shin susţine că mi-a furat sufletul, dar atunci de ce simt asta – durerea asta ascuţită – adânc în interiorul meu, la gândul familiei mele? De unde vine durerea, dacă nu din suflet?

— Cuţitul acesta mi l-a dat bunica mea.

îmi trec degetul mare peste gravura brută a unei luni, sculptată în mânerul de os.

— A aparţinut bunicii sale, de care spunea că-i amintesc eu.

întorc cuţitul pe o parte, dezvăluind sub el cicatricea din palmă, unde sângerasem pentru a-mi face jurământul către Zeul Mării.

— Cântecul de mai devreme... bunica ta a fost aceea care te-a învăţat cuvintele?

Strecor cuţitul înapoi în jacheta mea scurtă.

— Ea m-a învăţat multe cântece şi poveşti populare şi mituri. Spunea că prin cântece şi poveşti putem afla despre lume şi despre oamenii care trăiesc în ea.

Şi despre inimă, dar asta nu-i spun.

Apoi apare un gând. Cum purtăm această conversaţie? în timp ce vorbeam, n- am scos niciun sunet. îmi îngustez ochii. îmi poate citi gândurile? Aştept. Chipul lui rămâne hotărât, impasibil.

— Poţi citi pe buze.

— Da.

— De ce-ai tăiat Firul Roşu al Sorţii?

— Pentru a-l proteja pe Zeul Mării.

— De mine? întreb neîncrezătoare.

Privirea lui Shin se îndreaptă spre băiatul-zeu aşezat pe tronul său, unde, cu toată zarva, a continuat să doarmă.

— Tărâmul Spiritelor nu poate susţine o mireasă umană. Cei ca tine sunt slabi, iar corpurile voastre sunt mult mai susceptibile la pericolele acestei lumi. Efectiv, orice ar putea să te omoare, dacă se doreşte asta. Firul Roşu al Sorţii îţi leagă sufletul de Zeul Mării. Dacă ar fi să mori, Zeul Mării ar suferi şi el aceeaşi soartă. Pentru a-l proteja, ţi-am tăiat legătura.

încerc să dau sens cuvintelor lui.

— Ce-a vrut să spună Kirin când, mai înainte, a zis că îmi pot recupera sufletul la sfârşitul lunii?

Shin nu răspunde şi îmi dau seama că nu ştie că am vorbit, privirea lui fiind îndreptată în continuare spre Zeul Mării. îl trag de mânecă şi, când se uită la mine, repet întrebarea.

— Peste o lună, vei fi petrecut treizeci de zile în Tărâmul Spiritelor. Atunci vei deveni spirit. După cum am spus, corpurile umane sunt slabe. Fără o legătură mai puternică, una care să le ţină înrădăcinate în lumea asta, ele...

— Vrei să spui că voi muri?

— Oricum ai fi murit, spune el, la timpul sorocit.

— Am şaisprezece ani. Ar trebui să am tot timpul din lume! Se

încruntă.

— Atunci ar fi trebuit să rămâi acolo unde-ţi este locul.

— Lumea mea, locul căruia îi aparţin, este distrusă din cauza lumii tale. Dacă tu nu te vei obosi să o repari, atunci o voi face eu!

— Cum?

— Zeul Mării... Ochii lui sclipesc.

— Ce-i cu el? A, da, preţiosul tău mit. Crezi că doar o mireasă umană îl poate salva, atunci când îl va face să se îndrăgostească de ea. Că el îi va salva poporul datorită dragostei sale pentru ea.

— *Nu.*

Strâng din dinţi.

— *Nu-s atât de naivă.*

— Asta cred semenii tăi. Este ceea ce a crezut fiecare mireasă

dinainte.

— Nu poţi şti asta... fiecare mireasă a avut motivele ei. Poate unele nu sunt atât de măreţe pe cât ţi-ai fi dorit să fie. Convingerea că, datorită sacrificiului lor, familiile vor fi îngrijite când ele vor fi plecat, că vor fi hrănite şi îmbrăcate. Să ştie că au făcut tot ce le-a stat în putere pentru a-i proteja pe cei pe care îi iubesc cel mai mult. Să ştie că au încercat atunci când nimeni altcineva n-a putut sau chiar n-a vrut să încerce!

Shin se încruntă; este, în mod evident, frustrat.

— Vorbeşte mai rar. Nu pot prinde tot ce spui.

— Cine eşti tu ca să le judeci speranţele? Măcar ele aveau speranţe. Voi ce- aveţi? O sabie tăioasă. Cuvinte pline de ură.

Amândoi respirăm greu. Privirea lui se plimbă în sus pe faţa mea, de la gură la ochi.

— Pentru cineva care nu poate vorbi, spune el încet, ai multe de spus.

Există în vocea lui o tentă de ceva – poate respect? Pare că vrea să spună mai multe, însă se retrage.

— Dar nu contează. într-o altă viaţă, s-ar putea să găseşti un tărâm mai favorabil decât ăsta. Aşa cum stau lucrurile, marea este întunecată, Zeul Mării doarme şi ţărmul este prea departe pentru a fi atins.

Mai auzisem cadenţa acestor cuvinte. Sunt un rămas-bun.

— Aşteaptă! strig, dar, desigur, nu iese niciun sunet. Mă întind

după el, doar ca să prind aerul gol.

Iese repede din cameră, păşind fără zgomot pe podelele de lemn. în scurt timp, dispare.

Ce s-a întâmplat, în fond? Partea din mine care gândeşte ştie că pot supravieţui şi fără suflet. La urma urmei, trăiesc şi respir chiar în acest moment. Dar o parte mai mare simte că, fără coţofană, nu sunt în totalitate eu însămi. Mă simt mai uşoară fără ea, nu într-un mod plăcut. Simt că o briză m- ar putea împinge în derivă, sunt parcă la fel de lipsită de substanţă ca o frunză în vânt.

Tăcerea care înainte părea densă acum pare goală, fără sunetul familiar al propriei mele respiraţii. Tremurând, îmi înfăşor braţele în jurul corpului şi mă întorc cu faţa spre Zeul Mării.

El este la fel ca înainte, dar cu o singură diferenţă. Mâna care a ţinut panglica este, acum, goală. Nimic nu mai dovedeşte că el şi cu mine am fost legaţi unul de altul cândva. Fără Firul Roşu al Sorţii, în aerul dintre noi nu mai există culoare. Dacă s-ar trezi acum, m-ar recunoaşte ca mireasă a lui?

Zeul Mării scoate un oftat uşor.

Fac un pas înainte.

Se aude un zgomot puternic şi sunt aruncată înapoi. înfig călcâiele în podea, mă lupt să câştig teren, dar parcă mă stăpâneşte un vânt puternic. Zeul Mării se estompează, în timp ce o forţă invizibilă mă trage din sală, prin curţile goale ce se perindă una după alta. Uşile se trântesc, în vreme ce eu trec prin fiecare portic, alunecând, în urmă-mi, zgomot de plăci mari din lemn.

Sunt aruncată în afara palatului Zeului Mării. Mă poticnesc, aproape să cad pe scările măreţe. Un bubuit puternic semnalează

închiderea porţii principale. Mă ridic şi mă arunc asupra porţii, în timp ce aceasta se închide cu un zgomot răsunător.

Lovesc cu pumnii în lemnul gros. Nu mă aleg după eforturile mele decât cu mâinile învineţite şi o durere teribilă în piept. Mă prăbuşesc la pământ, epuizată. Pulsul mi-e neregulat şi trebuie să-mi număr respiraţiile pentru a-mi potoli bătăile sălbatice ale inimii.

Rămân la pământ, năucită, preţ de câteva minute, înainte de a observa că s-a schimbat ceva. Aerul este limpede.

Şi apoi îl aud, un sunet ca un râs plutind prin vânt. încet, mă ridic şi privesc în jur. Ceaţa misterioasă s-a risipit, dezvăluind întunericul nopţii. în spatele meu, întins ca pânza unui pictor, se află oraşul Zeului Mării.

Nu seamănă cu nimic din ce am mai văzut până acum – un labirint de clădiri cu acoperişuri curbate şi poduri înclinate, împrăştiate peste tot, ca nişte arce solide de curcubeu. O lumină aurie străluceşte de la lampioanele atârnate pe stâlpii înalţi cât trei etaje, precum pânzele cuprinse de foc ale unei corăbii. Sunt multe lampioane care plutesc pe apa canalelor ce împânzesc oraşul, ca ramurile unui magnific şi strălucitor copac.

Peşti viu coloraţi înoată în bătaia brizei, ca şi cum cerul ar fi un ocean. Balene ca nişte nori plutesc leneş deasupra capului meu. Şi, la distanţă, dragonul lunecă prin aer, ca un zmeu eliberat de pe pământ.

N-am văzut niciodată ceva mai frumos. N-am văzut niciodată nimic mai terifiant.

Minunile acestui oraş dezvăluie un adevăr de netăgăduit: am intrat într-o lume nouă – o lume a dragonilor, a zeilor cu puteri nebănuite, a asasinilor care se mişcă nevăzuţi printre umbre, un loc în care vocea poate fi transformată într-o pasăre şi apoi e furată şi în care nimeni dintre cei pe care-i

iubesc nu poate ajunge vreodată la mine.

în afara palatului sunt prea vizibilă. Oricine – orice – mă poate vedea. Oricât de mult îmi displace Shin, cuvintele lui au fost un avertisment: oamenii sunt vulnerabili într-o lume a zeilor.

Cobor treptele împleticindu-mă, cu trupul rănit în urma zbuciumului mării agitate şi, poate, din cauza rafalelor de vânt mai aspru. Mă strecor pe cea mai apropiată alee şi mă adăpostesc în nişa unei uşi. Un lampion de hârtie scârţâie deasupra cadrului de lemn crăpat, lumânarea dinăuntru aruncând umbre lugubre pe pereţi. Mă aflu în spatele unui magazin de peşte; mirosul peştelui proaspăt prins este inconfundabil. Nu văd niciun semn că ar exista oameni în jur şi, în curând, va fi imposibil să văd ceva, pentru că lacrimile încep să-mi înceţoşeze vederea.

Plâng în tăcere şi suspinele fac să-mi tremure tot corpul.

Ştiu că trebuie să fiu puternică, precum eroinele din povestirile bunicii mele. Dar mă simt frustrată şi obosită. Iar dacă vorbele lui Shin sunt adevărate, sunt acum lipsită de suflet. Ciudat, dar a fost mai uşor să fiu curajoasă când el era în faţa mea, când eram susţinută de furie. E mai greu să fiu curajoasă când sunt doar cu mine însămi, îngheţată şi singură.

Ce-ar trebui să fac acum?

îmi strâng genunchii la piept şi îmi pun faţa pe genunchi. Disperată, încerc să mă gândesc la una dintre multele zicale ale bunicii mele, ceva înţelept, care să-mi dea mângâiere şi putere. Dar acum mă stăpâneşte disperarea şi nu vrea să-mi dea drumul. Doar o singură dată m-am mai simţit aşa, de parcă lumea ar fi făcut un salt înainte şi m-ar fi lăsat în urmă.

Era noaptea Festivalului Bărcilor de Hârtie. Eram entuziasmată pentru că Joon promisese că vom naviga cu bărcile pe râu, împreună, aşa cum făcusem

în fiecare an, de când crescusem destul de mare ca să merg şi eu. Stăteam în genunchi pe malul râului, caligrafiind floricelele finale ale dorinţei mele pe hârtie, când am auzit vocea lui Joon.

— Shim Cheong s-ar putea să fie cea mai frumoasă fată din sat, dar chipul ei este un blestem.

Era începutul poveştii lor, o poveste în care nu aveam niciun rol de jucat, cel puţin pentru o vreme.

Am stat la un capăt al podului în vreme ce Joon o urma pe Shim Cheong spre capătul celălalt. îmi amintesc că mă uitam la fratele meu în timp ce se îndepărta, dorindu-mi să privească înapoi – doar o mică atenţie care să demonstreze că încă eram în gândurile lui, că nu mă uitase. Şi când n-a făcut- o, am avut un fel de premoniţie că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Aveam doisprezece ani şi simţeam orele copilăriei noastre alunecându-mi printre degete, ca nisipul în mare.

Mai târziu în acea noapte, bunicul m-a găsit plângând lângă iazul din grădina noastră. S-a aşezat pe malul ierbos, în ochii lui oglindindu-se reflexia neclară a lunii pe apă. Părea că raţele înotau pe faţa ei sidefată. O vreme, niciunul dintre noi n-a spus niciun cuvânt. Bunicul meu a înţeles câtă tihnă e în a împărţi tăcerea cu cineva.

Când am fost pregătită să ascult, el a spus:

— în toată viaţa mea, n-am văzut niciodată creaturi mai minunate decât raţele.

S-a oprit apoi, amuzat de expresia uluită de pe chipul meu.

— Când se nasc, raţele se concentrează asupra primului lucru pe care îl văd, de obicei mama lor, şi îl urmează cu hotărâre până la maturitate. Ştiai asta?

Am clătinat din cap, incapabilă să vorbesc. încă aveam lacrimi în gât.

— Te-ai născut orfană pe această lume.

Ochii lui priveau apa şi ştiam că se gândea la fiica lui – mama mea.

— Plângeai şi plângeai şi aveai ochii strâns închişi şi nimic nu părea să te poată consola. Mi-a fost teamă că te vei îneca în propriile lacrimi. Până şi bunica ta era pierdută, pentru că nu ştia cum să te ajute. Dar apoi Joon, care aşteptase în grădină, a intrat liniştit în casă. Era el însuşi atât de mic, nu împlinise încă trei veri. A insistat să te ţină în braţe. Bunica ta te-a aşezat cu grijă în braţele lui, iar când ai deschis ochii şi l-ai privit pentru prima dată, zâmbetul care ţi-a luminat faţa a fost cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată. Ca lumina soarelui după o furtună.

— Bunicule, am spus, înclinând capul pentru a ridica privirea la el, vrei să spui că sunt o raţă?

A întins mâinile aspre către ochii mei, ştergându-mi lacrimile de pe faţă.

— Spun, Mina, că Joon te-a iubit întreaga ta viaţă. Din ziua în care te-ai născut. El te va iubi mereu. Este darul lui pentru tine, pentru totdeauna.

Am clătinat din cap.

— Atunci de ce m-a lăsat în urmă?

— Pentru că ştie că îl iubeşti suficient încât să-l laşi să plece.

Pe aleea umedă şi rece a oraşului Zeului Mării, îmi închid ochii, strâns. Bunicul. A ştiut întotdeauna să spună cuvintele potrivite, pentru ca totul să fie bine.

A plecat de atâta vreme. Bunicule, mi-e dor de tine! Aş vrea, mai mult decât orice, să fii aici, acum!

— Uită-te! strigă vocea neliniştită a unui băiat din apropiere. Este o fată care plânge, în spatele magazinului de peşte. Ce-ar trebui să facem, Mask?

Răspunde o voce de fată – mult mai calmă decât a băiatului şi uşor înăbuşită.

— Aşteptăm, desigur, să-şi consume toate lacrimile. Odată ce termină să-şi

plângă de milă, nu va începe din nou. E cineva cu un spirit puternic.

Ridic faţa de pe genunchi, suspinând, şi întâlnesc o privelişte foarte neobişnuită.

în faţa mea stă o fată cam de aceeaşi înălţime cu mine, cu capul înclinat spre umăr şi cu faţa acoperită în întregime de o mască de lemn. Prin crăpăturile lemnului se văd riduri, în timp ce obrajii şi fruntea sunt vopsite cu cercuri roşii. Este chipul unei bunici, cu colţurile gurii lăsate, schiţând o grimasă.

— Cum poţi să-ţi dai seama, Mask? Nu dă semne că are să se oprească în curând.

Mă întorc şi aproape că dau nas în nas cu un băieţel, ghemuit lângă mine. Poate să aibă opt sau nouă ani, poartă pantaloni largi de cânepă şi o jachetă subţire, cu nasturi din lemn. Are părul zburlit şi un vârtej care i se iţeşte pe o parte a capului, ca o floare. Pe spate, poartă ceva ce pare a fi pânza unui rucsac.

— Nici măcar Miki nu plânge atât de mult ca ea, spune el, încruntându-şi sprâncenele.

Această afirmaţie este urmată de un zgomot ca de bule care se ridică din ocean.

Degetele băiatului se reped spre umăr, pentru a slăbi sforile rucsacului. îl deschide şi apare un bebeluş, ascuns înăuntru.

— Da, Miki, râde băiatul, ridicând fetiţa din rucsac. Zâmbeşte-i copilei ăsteia!

El ţine fetiţa în faţa mea. Nu poate avea mai mult de un an. Are obrajii roz şi e tunsă scurt, foarte asemănător cu băiatul, cu excepţia faptului că părul ei este bine pieptănat pe o parte. Din felul în care este îmbrăcată, într-o rochie moale din bumbac, cusută cu flori mici, roz, îmi dau seama că este foarte iubită. Miki şi cu mine clipim una la alta. Fie că e vorba despre magie, fie despre zâmbetul molipsitor al lui Miki, lacrimile mele încetează să mai curgă. Miki gângureşte, întinzând mânuţele spre mine.

— Nu, nu, Miki, o ceartă băiatul, strângând gura rucsacului şi băgând uşor copila înăuntru. Acum stai cu mine.

O mângâie pe cap pe Miki, înainte de a-şi muta din nou rucsacul în spate.

Mă uit la fata mascată. Expresia sculptată pe lemnul măştii ei s-a schimbat, de la o bătrână care se încruntă la o bunică zâmbitoare.

— Aşa e mai bine, zice ea. Lacrimile sunt bune din când în când, dar niciodată nu-i un lucru bun să risipeşti apa.

— Cine – cine eşti tu? spun, sau încerc să spun. Ca şi înainte, nu se aude niciun sunet.

Mă surprinde când îmi răspunde:

— Suntem spirite.

Vocea ei sună moale, înăbuşită, venind ca din spatele feţei sale acoperite cu mască.

— Mă numesc Mask, spune ea, arătând spre sine, iar aceştia sunt

Dai şi Miki. Face semn cu mâna spre ei, iar Dai îmi zâmbeşte larg.

— Te-am văzut pe alee făcând un tărăboi mut de nesuportat şi am venit să investigăm.

Dai se uită când la Mask, când la mine.

— Cum de ştii ce spune, Mask? O auzi?

— Sigur că n-o aud! răspunde Mask, exasperată. La urma urmei, vocea ei este o coţofană. îmi folosesc doar inteligenţa. Tu ce crezi că ar întreba o fată umană ca ea, prinsă singură, pe o alee din mijlocul oraşului Zeului Mării? Cine eşti tu? Ce eşti tu? De ce eşti aici? Ce vrei? Am răspuns la toate aceste întrebări. Dă din cap, fetiţo, dacă am dreptate când spun că am răspuns la măcar una dintre întrebări.

încuviinţez din cap. Dai aplaudă.

— întreab-o pe fată de numele ei, Mask! Este foarte drăguţă.

— De unde ştii dacă e drăguţă sau nu? Eşti doar un băieţel!

Ignor ciorovăiala celor doi şi mă agăţ de cuvintele lui Mask. Vocea ei este o coţofană.

îmi flutur mâinile în aer, pentru a le atrage atenţia. îmi împletesc degetele laolaltă şi le mişc în sus şi în jos, mimând bătaia din aripi a unei păsări.

— Am înţeles!

Dai pocneşte din degete.

— Ştiu ce încearcă să spună. Dau din cap, încurajându-l.

— Vrea să zboare. Ca o pasăre. Ar trebui să o ducem la cea mai înaltă cascadă, Mask? Am putea s-o împingem. Atunci ar putea zbura!

Am rămas cu gura căscată.

— Nu, nu asta spune! Mask chicoteşte.

— Ştiam că linia ta de sânge este inferioară!

— Retrage ce-ai spus, Mask! Spune că-ţi pare rău.

Mă ridic în genunchi şi fac semn cu mâinile, încercând să reţin atenţia celor doi.

— Cum de-ai ştiut că vocea mea este o coţofană? Ai văzut ce mi s-a întâmplat? Ştii unde mi-au dus vocea?

Mask şi Dai îmi aruncă o privire inexpresivă. Sau cel puţin Dai se uită la mine cu indiferenţă. Masca lui Mask e încremenită, în continuare în acelaşi zâmbet admirativ.

— Uh, zice Dai, zgâriindu-şi rădăcina nasului. Ştii ce a spus? Mask

scutură din cap.

— Nu suntem cititori de minţi, zice ea cu amabilitate. Şi nu suntem prea pricepuţi la cititul pe buze. Tratează-ne ca şi cum nu te-am putea auzi, chiar dacă ai fi în stare să vorbeşti.

— *Coţofana, spun eu, mimând cuvântul.*

Din nou, îmi ridic mâinile, modelând în aer forma păsării, de data asta prăvălind-o cu o lovitură dramatică, prin aer. E mai degrabă ca zborul unui şoim decât al unei coţofene, dar, în acest moment, nu-mi permit să-mi fac griji pentru detalii.

Dai îmi arată mâinile.

— Arată ca un şoim.

— Ah! exclamă Mask. Acum înţeleg. Coţofană, nu? I-am văzut pe Lordul Kirin şi pe hoţul ăla viclean de Namgi luându-ţi sufletul şi închizându-l ca pe o pasăre într-o cuşcă. Ai nevoie de el, altfel Zeul Mării nu te va recunoaşte ca mireasă a lui.

Fac ochii mari.

— Ştii că sunt mireasa lui?

Trebuie să fi avut o idee despre ce întreb, pentru că răspunde:

— Cine altcineva ai putea fi? Singurii oameni care au permisiunea de a intra pe Tărâmul Spiritelor sunt miresele Zeului Mării – adică singurii oameni care sunt oameni în întregime, nu spirite ale oamenilor.

Mask arată către ea, Miki şi Dai.

— Ca noi.

îşi înclină capul în lateral.

— Nu eşti moartă, nu?

Chiar dacă aş avea voce, aş rămâne fără cuvinte.

— Fiecare om are un suflet, explică ea. Când mor, îşi lasă trupurile în lumea de sus, iar sufletele lor călătoresc în josul râului. Spiritele sunt sufletele oamenilor care au ieşit din râu, prea încăpăţânaţi pentru a trece mai departe spre o altă viaţă. Zăbovim aici, în Tărâmul Spiritelor, provocând haos din loc în loc şi îngrăşându-ne cu rituri ancestrale.

Ea se bate cu mâna pe burtă şi Miki chicoteşte.

Mă uit la ei cu ochi măriţi. Dacă ceea ce spune Mask este adevărat, atunci ei sunt morţi.

— Să o ajutăm, Mask, spune Dai, tresărind când Miki îl muşcă de umăr. O pot duce în Casa Lotuşilor. Acolo se vor duce şi Kirin şi Namgi. Vom spune oricui ne va acuza că îşi caută un loc de muncă.

Mă bate uşor pe cap.

— Eşti atât de tăcută. Sigur că te vor angaja.

— Dacă nu descoperă că eşti om, nu spirit. Mask râde.

— Atunci vor vrea să te mănânce! Pălesc. Probabil că glumeşte!

Mask îmi întinde mâna şi eu o iau. Mă trage în picioare, întorcându-mă astfel încât să poată îndepărta murdăria de pe spatele rochiei mele. Suntem într- adevăr de aceeaşi înălţime.

O văd dintr-o parte şi pot s-o studiez în voie. Masca pe care o poartă este legată în jurul cefei cu sfori groase. Părul, de un castaniu cald, este împletit într-o coadă lungă, ceea ce arată statutul ei de femeie necăsătorită. Asta şi curba gâtului ei tânăr sugerează că are aproape vârsta mea.

— Să mergem! spune Dai, cu Miki gângurind din rucsacul lui.

Mask se grăbeşte să i se alăture. Eu ezit. De obicei nu sunt o persoană suspicioasă, dar înfruntarea mea cu Shin şi ceilalţi m-a făcut mai precaută. Totuşi, simt o afinitate ciudată cu aceste spirite, atât de prietenoase şi pline de viaţă – chiar dacă sunt morţi.

Fratele meu cel mai mare, Sung, spune că încrederea se câştigă şi că a-ţi dărui încrederea cuiva înseamnă să-i dai un cuţit cu care să te poată răni. Dar Joon contraargumentează că încrederea este credinţă, că a te baza pe cineva înseamnă a crede în bunătatea oamenilor şi în lumea care-i formează.

Sunt prea rănită ca să cred în cineva acum, dar cred în mine însămi, în inima mea care îmi spune că ei sunt buni, în mintea mea care-mi spune că sunt ajutorul de care am nevoie ca să găsesc coţofana şi să-mi iau înapoi sufletul.

— Vii? strigă Dai, peste umăr.

Mă grăbesc să-i prind din urmă, ajungându-i pe Mask, Dai şi Miki când ies de pe alee în inima oraşului Zeului Mării.

6

Ieşim de pe alee pe un bulevard larg. Imediat sunt copleşită. N-am ieşit niciodată din satul meu, unde cel mult douăzeci sau treizeci de săteni se adună în zilele de piaţă şi, poate până la cincizeci, în timpul unui festival. Aici în oraşul Zeului Mării sunt sute, mii de oameni, îmbrăcaţi în culori cu tonuri scânteietoare, de parcă oraşul ar fi un mare recif şi oamenii săi – coralii.

Clădiri magnifice cu acoperişuri în trepte mărginesc străzile, rânduite aproape una peste alta, cât vezi cu ochii. Felinare strălucitoare atârnă de streşini, luminând umbrele figurilor care se mişcă prin spatele ferestrelor tapetate cu hârtie. Gigantici crapi fantomatici plutesc senin peste acoperişuri, în timp ce peşti aurii, luminoşi se avântă înspre şi în jurul felinarelor.

O uşă glisantă se deschide spre stradă, revărsând lumină şi râsete. O tânără care, experimentată, ţine în echilibru o tavă de ceai deasupra capului se pierde în mulţime.

Se aud un fluierat şi un trosnet. Ridic privirea. Un foc de artificii explodează, luminând noaptea şi împrăştiind un roi de scântei.

— Aveţi grijă pe unde mergeţi!

Mask mă trage înapoi tocmai la timp pentru a nu fi călcată de un băiat care împinge un cărucior cu anemone.

— Tu ai grijă pe unde mergi! strigă Dai, ridicând pumnul. Ea este mireasa Zeului Mării, ştii.

— Sigur că este, aruncă băiatul peste umăr. Şi eu sunt Zeul Mării-

n persoană! Acest lucru stârneşte hohotele de râs ale celor care

aud de la distanţă.

Străzile pietruite sunt pavate cu mozaicuri reprezentând creaturi marine. Urmăm un lanţ de delfini albaştri şi gri în josul unei străzi, până la un bulevard zugrăvit cu crabi roşii şi, în cele din urmă, la o vastă piaţă pătrată, înfăţişând o ţestoasă mare de jad.

Piaţa este plină de oameni. Grupuri de fete se ghemuiesc formând un cerc, aruncând şi prinzând pietre. Bătrânii stau la mese joase, certându-se aprig din cauza unor jocuri pe tablă.

Toţi aceştia trebuie să fie spirite, dar, ca Miki şi Dai, par sănătoşi şi plini de viaţă.

Mask trece de piaţă, conducându-ne pe o stradă îngustă, mărginită pe o latură de cărucioare cu mâncare.

Trecem pe lângă cărucioare pe care sunt stivuite până sus prăjituri de orez şi pe lângă altele cu peşti săraţi, atârnaţi de cozi. Mai multe cărucioare sunt acoperite cu castane prăjite şi cartofi dulci înmuiaţi în zahăr. Dai se fereşte din drumul unui cărucior care se apropie, lipindu-şi spatele de un altul, plin cu găluşte fierte la aburi, în vase de bambus. în timp ce căruciorul se îndepărtează, Miki întinde mâna şi apucă o găluşcă.

— Hei, Miki! ţipă Dai. Lasă furtişagurile în seama hoţilor!

Băgând mâna în buzunar, scoate o frânghie scurtă pe care sunt înşirate monede metalice de cositor şi cupru. Deznoadă o monedă mică de tablă şi o aruncă spre proprietarul căruciorului, care o prinde cu grijă din aer.

— Luăm patru, vă rog!

El primeşte găluştele şi ne oferă câte una. Curioasă, o privesc pe Mask cu coada ochiului, ca să văd dacă îşi va scoate masca să mănânce, dar ea îi dă găluşca ei lui Miki. Fetiţa o devorează din trei guri impresionante.

Din găluşca mea se ridică un abur delicios. Urmez exemplul lui Miki şi practic o înghit pe nemestecate. Combinaţia dintre aluatul moale şi pufos de afară şi prazul sărat şi carnea de porc din interior este rafinată. După ce ne-am lins degetele, Miki şi cu mine ne unim forţele aruncând priviri imploratoare

către Dai. El oftează adânc şi desface încă o monedă de pe funia lui cu bani.

Mănânc pe îndelete cea de-a doua găluşcă, savurând fiecare înghiţitură.

Aleea cărucioarelor cu mâncare se deschide spre o altă stradă plină de viaţă, la capătul căreia apare, grandios, un pod aruncat peste apele line ale unui râu. Lampioane roşii, verzi şi albe plutesc alene în curent. Pe malul râului sunt ancorate bărci, în timp ce altele călătoresc spre aval, având la vâsle barcagii care poartă pălării cu pene.

Podul trebuie să fie un punct de trecere important. Este supraaglomerat: oameni, căruţe, catâri şi chiar un bou cu o ghirlandă de flori prinsă între coarne. Copii, cam de aceeaşi vârstă cu Dai, urcă pe balustrade, croindu-şi drum peste grinzile subţiri. Mâna lui Mask ţâşneşte şi-l apucă de umăr pe Dai, înainte ca acesta să se poată alătura lor.

Pe la jumătatea podului, bubuitul tobelor izbeşte aerul. O procesiune se mişcă încet prin mulţimea înghesuită. împreună cu toţi ceilalţi, suntem împinşi până la marginea podului, pentru a face loc.

Trece pe acolo un grup de soldaţi, înarmaţi cu suliţe. Ei încadrează patru purtători care duc o lectică mare, ornamentată. Câte doi pe fiecare parte, ei sprijină picioarele lecticii pe umerii lor laţi.

Am auzit de cutii de transport ca aceasta, obişnuite în capitală, folosite pentru a purta femeile nobile pe distanţe scurte. Pereţii groşi ai lecticii feresc ocupantul de privirile indiscrete.

Şoapte emoţionate urmează cortegiul. Mă aplec înainte, curioasă să aflu cine este în interiorul cutiei aurite.

— Mireasa lui Shiki.

Mă întorc s-o văd pe Mask urmărind mişcarea lecticii. Ea încuviinţează din cap, indicând uniformele negru cu roşu.

— Astea sunt culorile casei lui.

O trag de mânecă, apoi îmi bat buzele pentru a-i atrage privirea.

— *Shiki?*
— Un zeu al morţii.

Ochii mei se îndreaptă spre cutia de aur. Persoana din interior este mireasa unui zeu al morţii.

— Trebuie să fie foarte frumoasă. Ea ce zeiţă este?

— Zeiţă, ai spus? Ea nu este mai zeiţă decât tine sau decât mine. Doar o fată simplă. O fostă mireasă a Zeului Mării.

O mireasă a zeului mării! întorc capul în direcţia procesiunii.

O mână caldă, de culoarea soarelui, dă deoparte draperiile lecticii şi preţ de o clipă zăresc o faţă rotundă şi dulce, înainte ca un gardian să-mi blocheze vederea.

Hyeri.

Cu un an în urmă, mireasa Zeului Mării fusese o fată din satul de lângă noi. An de an, miresele sosesc de peste tot cu caravane de rulote care se întind pe mii de mile. Uneori vin din oraşe mici, alteori din oraşe mari, unele chiar din capitală. Dar Hyeri venise noaptea, doar cu un sac de lucruşoare atârnat pe umăr, cu părul împletit simplu, într-o coadă lăsată pe spate.

A stat cu bătrâna noastră căpetenie şi familia lui timp de trei nopţi, înainte să auzim ciocănitura în uşa casei noastre. Avea nevoie de

cineva care să o ajute să se pregătească pentru ceremonia de nuntă.

Era ciudat să stau în aceeaşi cameră cu o fată pe care n-o întâlnisem niciodată înainte, ajutând-o să se îmbrace în culorile unei mirese – culori strălucitoare, semnificând dragostea, fericirea şi fertilitatea – când, a doua zi de dimineaţă, ea avea să se înece, iar rochia urma să nu facă altceva decât să o tragă sub valuri.

— Ai putea fugi.

Cuvintele mi-au ieşit din gură înainte de a le putea opri.

Hyeri s-a întors spre mine, cu buzele colorate în roz cu petale de azalee zdrobite. Ochii îi erau vopsiţi cu cărbune din vatră.

— Unde-aş putea fugi?

— N-ai pe cineva care să aibă grijă de tine? O familie care să te

protejeze? Hyeri a clătinat încet din cap.

— Doar pe sora mea, dar ea a plecat acum cinci ani.

— A plecat?

M-am aplecat spre ea, încurajată, crezând că Hyeri ar putea merge oriunde plecase sora ei. în capitală, poate. Spre un loc sigur.

— Unde a plecat?

Hyeri îmi evita privirea. Fereastra deschisă a camerei dădea spre câmpurile de orez şi, dincolo de ele, spre mare. în întuneric, n-o puteai vedea, dar o auzeai – vântul neobosit suflând aerul cald prin

încăpere. Puteai să simţi sarea formând un strat gros pe piele. Precum cenuşa.

Vocea lui Hyeri era liniştită.

— întotdeauna am fost bună la înot. Mult mai bună decât sora mea, care se temea de apă. Mâine, când mă voi arunca în mare, o să înot. O să înot şi o să înot până nu mai pot.

— Dar sora ta...

— Acum cinci ani. Se spune că toate miresele Zeului Mării sunt la fel. Dar este greşit. De ce nu pot ei înţelege?

Vocea sa devenise imperativă. M-a prins de încheieturi şi m-a tras mai aproape, cu ochii strălucind.

— Unele mirese sunt alese, dar există şi din acelea care aleg să fie mirese.

Eliberându-mi încheieturile, a închis ochii.

— Ei se întreabă de ce cineva ar alege să renunţe la propria viaţă. N-au putut înţelege niciodată.

— Ei? am întrebat. Sătenii? Ea a dat din cap.

— Sunt fete care aleg să fie mirese pentru că vor să aducă bogăţie familiei lor, din moment ce preţul plătit de sat pentru o mireasă este piperat. Sunt fete care aleg să fie mirese pentru că îşi doresc gloria de a se număra printre cele câteva frumoase sacrificate tragic. Sunt chiar şi fete care cred, cu adevărat, că toate acestea sunt reale şi că nu se vor îneca, ci vor fi salvate de Zeul Mării.

Hyeri a deschis ochii şi a privit spre fereastră şi în noaptea de dincolo de ea.

— Apoi mai sunt fete ca sora mea care vor să fie mireasa Zeului Mării pentru că doare prea mult să fii tu însăţi.

M-am apropiat de Hyeri, luându-i mâinile reci în ale mele.

— Tot acest machiaj va fi spălat de apă, a spus Hyeri, înăbuşindu-şi un chicotit. Şi până atunci va părea că am lacrimi de cerneală.

— O să-l şterg.

Am întins mâna după o cârpă, am scufundat-o într-un castron cu apă şi am şters-o sub ochi.

— Eşti o fată bună, Mina. Pot să par încrezătoare, dar mi-e foarte frică. Vreau să trăiesc. Există vreun mod în care o persoană ar putea să moară şi totuşi să trăiască?

La momentul respectiv, nu aveam un răspuns pentru asta. Era noapte, iar ea avea să plece în curând, pentru a fi sacrificată dimineaţa. Şi timp de un an n- am putut înţelege de ce a ales să fie mireasa Zeului Mării.

Nu, până în momentul în care am stat la prova bărcii, cu furia ca o furtună în suflet, şi am sărit în mare.

— Plângi prea mult.

Dai ridică privirea, cu mâna căuş sub bărbia mea, să prindă lacrimile care-mi alunecau pe faţă.

— *Plâng? întreb eu, râzând.*

în mine pluteşte o fericire strălucitoare, pentru că Hyeri este acum aici, în viaţă şi bine. Arăt spre procesiunea ce se mişcă încet.

— *Spune-mi mai multe. Spune-mi orice.*

— Vrei să ştii despre mireasa lui Shiki? Dau din cap, insistent.

— Nu ştiu prea multe despre ea. El face o pauză.

— Shiki, pe de altă parte...

— Da?

îi zâmbesc încurajator.

— Este un nenorocit cu inima rece!

— Fii atent la limbaj, îl mustră Mask. Shiki nu este atât de rău. Doar puţin prea serios. Şi chiar dacă ar fi puţin rău, zvonurile sugerează că Zeul Morţii îşi adoră noua mireasă. Nunta a fost o mare sărbătoare.

Măresc ochii, făcând gesturi ample cu mâinile între ea şi procesiunea în mişcare.

— *Cum a fost?*

— N-am fost invitată! spune Mask. Doar cei mai importanţi oameni din oraş au fost invitaţi. Lorzii de la Casa Tigrilor şi Casa Cocorilor. Marele Spirit. Fiecare zeu mai mic care are un nume pe un altar.

Mask îşi zgârie obrazul de lemn.

— Acum, că mă gândesc la asta, au fost invitaţi mulţi oameni!

— Dar nu şi noi! strigă Dai.

— Zeul Mării, desigur, dar, având în vedere că nu şi-a părăsit palatul de o sută de ani, a fost o invitaţie irosită! Oh, şi Lord Shin,

presupun. Deşi mă îndoiesc că şi-a făcut apariţia, luând în considerare toate lucrurile.

— A fost o luptă uriaşă, îmi explică Dai. Tu ştii pentru ce a fost lupta? întreabă el, întorcându-se către Mask.

— Pentru acelaşi motiv pentru care s-au dat lupte întotdeauna.

— Mâncare? sugerează Dai.

Mă gândesc la domnii războinici locali de acasă, care se luptă pentru pământ.

— Putere?

Expresia lui Mask rămâne blândă şi totuşi simt ostilitate venind dinspre ea.

— Cine v-a crescut pe amândoi? Nu v-au învăţat nimic? Dragostea este cea care-i desparte şi dragostea este cea care-i va aduce împreună – dacă nu sunt prea încăpăţânaţi şi se iartă unul pe altul!

— Shin era şi el îndrăgostit de Hyeri? întreabă Dai.

Mask ridică mâinile în aer, vădit frustrată. Se învârteşte şi intră în mulţimea care se împrăştie din jurul lui lecticii lui Hyeri, retrăgându-se. Ne grăbim s-o ajungem din urmă.

Pentru ce s-au certat Shin şi Shiki, dacă nu din dragostea lor pentru Hyeri? Ce răni şi-au făcut unul altuia care trebuie iertate? După ce l-am întâlnit pe Shin, nu mi-e greu să cred că este implicat într-o ceartă – cu nu mai puţin decât un zeu. Ochii negri ai

băiatului erau atât de enervanţi – şi el mi-a furat vocea! S-ar putea să nu-şi dea seama sau să nu-i pese, dar este certat şi cu mine.

Ajungem la celălalt capăt al podului.

— Iată! strigă Dai. Casa Lotus!

Un zid masiv de piatră ocupă toată strada. Vârfurile copacilor mari mărginesc perimetrul, ascunzând ceea ce este de partea cealaltă. Singura intrare este o poartă largă, cu un grup de paznici îmbrăcaţi în negru. în acest moment, ei permit intrarea unor persoane, una câte una, potrivit numelor de pe un sul cu aspect oficial.

înghit în sec, confruntată cu imposibilitatea sarcinii mele. Nu numai că trebuie să mint ca să trec dincolo de acele ziduri fără voce, dar apoi trebuie să găsesc cumva o pasăre mică şi să aflu cum o pot aduce la forma sa originală.

Sunt norocoasă că i-am cunoscut pe Mask, Dai şi Miki, dar în curând ei vor pleca, iar eu voi fi din nou singură – doar cu un cuţit şi poveştile bunicii mele.

Mask îmi pune o mână caldă pe umăr.

— Credeam că eşti curajoasă! Nu trebuie să te arăţi atât de speriată. Eşti mireasa Zeului Mării, nu-i aşa? Ai un scop şi nu vei renunţa până când nu-l vei vedea atins sau cel puţin vei încerca din greu. Sau ai încercat deja din greu?

Eu clatin din cap.

— Bun!

Mă îndepărtează de poartă, o cotim după un colţ, apoi Dai aşteaptă în faţa unei uşi laterale mici, într-o zonă mult mai puţin frecventată, pe un drum din spate. îşi dezleagă rucsacul, dându-i un sărut lui Miki, înainte de a o încredinţa lui Mask.

— Lasă-mă pe mine, zice el.

încrezător, se apropie de uşă şi bate puternic în cadrul de lemn.

Mă grăbesc să-l urmez, ajungând în spatele lui exact când uşa se deschide. O fată de vârsta mea se uită la noi, încruntată, cu o gură mare; ochi ascuţiţi, inteligenţi; şi părul lung şi castaniu legat sus, într-un coc dezordonat. Firele de păr desprinse se ondulează în jurul unei feţe familiare, în formă de inimă.

Mi se taie respiraţia.

— Nari?

Când eram copil, în satul meu era o fată pe care o admiram mai presus decât pe toţi ceilalţi, în parte pentru că îmi era nespus de frică de ea. Prietenă a lui Joon, era cu doi ani mai mare decât mine şi strălucitoare ca ziua, cu o inimă neînfricată. Joon avea o fire blândă şi, pentru că era înalt pentru vârsta lui, era adesea tachinat de alţi copii.

Nari era cea care-l sprijinea. Când intervenea în atacurile bătăuşilor, ei ascultau. Când ea condamna cuvintele lor crude, ei cereau iertare. Să aibă Nari o părere bună despre tine însemna să ai lumina soarelui asupra ta. Sau îmi imaginam că aşa trebuie să simţi; ea nu mi-a acordat niciodată prea multă atenţie. Ultima dată când am văzut-o a fost acum un an, când a sărit într-un râu umflat de furtună, pentru a recupera bărcile care fuseseră smulse de lângă doc. Râul a crescut peste măsură, luând bărcile – şi pe Nari – departe, cu el, în mare. N-am crezut că o voi mai vedea vreodată. Totuşi iat-o în faţa mea, zâmbind printre lacrimi.

— Mina! Nu se poate!

Trăgându-mă peste prag, mă cuprinde într-o îmbrăţişare puternică, mirosind ca florile sălbatice şi ca stuful des care creşte lângă râu.

— Dacă eşti aici, asta înseamnă... asta înseamnă că eşti moartă!

Ah, bineînţeles că asta crede. Singura modalitate de a intra în Tărâmul Spiritelor este prin moarte sau dacă ai fost transformat în spirit de către dragon. Şi ea, ca toţi cei din satul meu, a ştiut întotdeauna că Shim Cheong trebuia să fie mireasa din acest an.

Sunt în viaţă. Doar că... suspin.

Ea nu mă poate auzi.

— Şi Joon! Sărmanul tău frate... Să te piardă pe tine şi pe Cheong în aceeaşi noapte. Trebuie să fie devastat. Spune-mi, cum s-a întâmplat? Te-ai înecat în timpul furtunii? Au fost de vină ravagiile furtunilor de la Nord?

— Ai înţeles totul greşit! o întrerupe o voce puternică, indignată. Nu e moartă! Ea este mireasa Zeului Mării.

Desprinzându-se din îmbrăţişare, Nari se întoarce spre locul în care Dai stă în picioare, dincolo de uşă. E singur; Mask şi Miki au dispărut.

— Cine este băiatul, Mina? întreabă Nari încruntată. Te-a deranjat? Spune un cuvânt şi te scap de el.

Se apropie de un băţ gros şi înalt, cu o lamă curbă la capăt, care se află sprijinit de un perete. Nu observasem înainte, dar ea poartă aceeaşi mantie neagră şi vestă armată ca şi paznicii din afara porţii principale.

— Sunt prietenul Minei, strigă Dai. Spre deosebire de tine, care o acuzi că este moartă, când e clar că ea este mireasa Zeului Mării.

Ochii lui Nari se măresc.

— O mireasă? Dar... ce an este? O sută de ani de când a dispărut împăratul. Ei aveau de gând să o sacrifice pe Shim Cheong, dacă îmi amintesc bine. Şi apoi miresele au întotdeauna optsprezece ani. Tu trebuie să ai şaisprezece ani acum, aceeaşi vârstă pe care o aveam şi eu când am murit. Mina, de ce nu spui nimic?

— Nu pot vorbi.

— Nu poate vorbi, răspunde Dai. Vocea i-a fost furată şi transformată într-o pasăre!

Aş fi crezut că, dintre toate explicaţiile, aceasta trebuia să fie cel mai greu de crezut.

— Ah, spune Nari. Are sens. Anul trecut a fost mare supărare după ce Lordul Shin a tăiat Firul Roşu al Sorţii lui Hyeri şi sufletul ei s-a transformat într-un boiştean. Iubitul ei – Zeul Morţii, Shiki – i-a cerut să i-l restituie. Când

Lordul Shin a refuzat, a avut loc o luptă grozavă, aici, chiar în

această casă. Dai îşi înclină capul într-o parte.

— Cine a câştigat?

— Nu e sigur. Cei care au fost martorii luptei cred că Lordul Shin era în avantaj şi ar fi câştigat, dacă Hyeri nu ar fi intervenit în ultimul moment.

Ceea ce înseamnă că Shin a pierdut. Simt o satisfacţie deplină la auzul acestei informaţii.

— Rămâne o ultimă întrebare. Dai se apleacă în faţă conspirativ.

— Ai face vreodată ceva împotriva dorinţelor lordului tău?

— Desigur că nu.

Nari prinde ferm băţul. Sunt un servitor loial al Casei Lotus. Dai

mă apucă de braţ.

— Să mergem, Mina.

— Aşteaptă!

Nari întinde mâna, prinzându-mă de mânecă.

— Dacă tu eşti cu adevărat mireasa Zeului Mării, asta înseamnă că ai venit aici ca să-ţi recuperezi sufletul.

Se încruntă, cu sprâncenele împreunate de concentrare.

— îmi amintesc de tine, Mina. îmi amintesc felul în care obişnuiai să ne urmezi pe Joon şi pe mine pe plaje şi în josul potecii din pădure. Trebuie să recunosc că te consideram supărătoare. N-am fost niciodată o persoană răbdătoare. întotdeauna mi-am dorit să fiu prima.

Face o pauză, cu ochii întunecaţi, gânditori.

— Nu ca Joon. Mă întrebam în sinea mea dacă aşa este să ai un frate mai mic. Nu ştiam, fiind copil unic. Pentru că Joon, ştiind că-l urmai, mergea mereu puţin mai încet.

Simt o gheară în piept.

— Te-a iubit, Mina. Şi eu l-am iubit ca pe un prieten adevărat. Am aici o viaţă nouă, una pe care intenţionez să o păstrez cât de mult pot, dar te voi ajuta – pentru tine şi pentru fratele tău. Poţi avea încredere în mine.

De data asta, îmi întinde mâna şi eu o iau. Dai rânjeşte din locul de lângă uşă, din care urmăreşte discuţia.

— Ce plan ai să o strecori înăuntru? îl întreabă Nari acum.

— M-am gândit că ar putea să se dea drept servitoare.

Nari face un pas înapoi pentru a mă privi mai atent, apoi dă din cap, satisfăcută.

— Asta ar trebui să funcţioneze.

— Minunat! O las în mâinile tale capabile. Dai mă împinge peste

prag.

— îţi doresc noroc, Mina!

O ia spre stradă, strigând peste umăr:

— Când ne vom reîntâlni, aştept cu nerăbdare să-ţi aud vocea!

Scot capul pe uşă şi fac semn cu mâna până când el dispare după colţ. întorcându-mă înăuntru, mă uit împrejur şi văd că suntem într-o curte mică, pietruită. O poartă deschisă spre dreapta dezvăluie o alee care duce, mai adânc, în ograda casei. în mijlocul curţii se află un cireş cu flori albe şi roz. Din ramurile sale elegante atârnă hârtii cu farmece, câteva legănându-se,

altele învârtindu-se încet în vântul uşor.

— Aceasta este curtea servitorilor, spune Nari, apropiindu-se de mine, după ce a închis uşa. Ar trebui să trecem neobservate aici, pentru un timp.

îmi face semn să mă aşez pe o piatră cioplită sub formă de ţestoasă. Apoi merge spre copac, ia o găleată de tablă şi o pune lângă picioarele mele. Mă uit înăuntru şi văd că găleata este plină cu apă de ploaie.

— Spală-te şi-ţi voi găsi nişte papuci de casă.

Mă supun imediat, scufundându-mi picioarele în apa caldă şi curăţând murdăria şi funinginea adunată de pe străzi. Nari se întoarce, dându-mi un şorţ – pe care-l leg în jurul taliei – precum şi o bucată de pânză albă. Pe aceasta din urmă o leg în jurul nasului şi a gurii, pentru a-mi ascunde faţa.

— Boala e rară în Tărâmul Spiritelor, explică ea, dar oricine ar putea dori să- şi acopere faţa după o noapte de băut intens.

în sfârşit, Nari îmi dă o pereche de papuci rezistenţi. După ce îi încalţ, ea se uită la mine. Trebuie că arăt ca o servitoare acceptabilă, deoarece dă din cap, se întoarce şi îmi face semn să o urmez spre poarta dinspre est.

Din curtea servitorilor, păşim pe o potecă largă de pământ. Pe ambele părţi sunt bucătării mari, aromele savuroase ale sosului de soia şi vinului de orez plutind prin ferestre. în stânga se deschide o uşă şi ne lipim cu spatele de cel mai apropiat perete, privind, în timp ce de dincolo de uşă ies la iveală servitori îmbrăcaţi în uniforme albastru-deschis, fiecare purtând o tavă cu vase acoperite. Ne ţinem respiraţia pe măsură ce trec, apoi alunecăm în linişte pe un drum plin de iarbă, mărginit de vase mari din lut, până aproape de peretele exterior.

— Se numeşte casă, explică Nari în timp ce urcăm un deal mic, pe care sunt împrăştiaţi peri înfloriţi. Dar de fapt este o reşedinţă mare, cuprinzând mai multe clădiri cu grădini, câmpuri şi lacuri între ele. Dacă ne despărţim, trebuie să cauţi un pavilion la nord-est de locul unde ne aflăm acum. Este aşezat pe un lac mic şi se poate ajunge la el doar cu barca sau de pe un pod din partea de sud. Acolo ar trebui să fie locul în care îţi ţine el sufletul. Zona nu este aglomerată şi ar trebui să fie şi mai puţin aglomerată în seara asta, când majoritatea activităţilor sunt concentrate în jurul pavilionului principal.

în timp ce urcăm dealul de pe care avem vedere către pământurile Casei Lotus, mă opresc să îmi trag răsuflarea.

Dedesubt se află un lac magnific, acoperind aproape toată lungimea terenului. Flori de lotus înfloresc peste apa întunecată în centrul lacului, unde un pavilion strălucitor se arată pe o insulă mică. în seara asta, pare să fie loc de adunare pentru o sărbătoare. Siluete îmbrăcate în culori strălucitoare se mişcă printre coloanele mari de piatră şi frânturi de muzică şi râsete plutesc în jos din

balcoanele de la etajul superior. Sunt două poduri care duc la pavilion. Pe podul de vest, observ cel puţin patru palanchine acoperite, susţinute pe umerii purtătorilor îmbrăcaţi în livrea, în timp ce făcliile de pe podul de est nu se văd aprinse.

Mă întreb de ce au venit în seara asta. îmi amintesc cum, mai devreme, gardienii de la poartă nu permiteau decât trecerea unor anumite persoane, alese.

— Sunt aici să acţioneze ca martori, spune Nari, urmărindu-mi privirea.

— în fiecare an se adună toate marile case ale regatului, pentru a se asigura că legătura dintre Zeul Mării şi mireasa lui este ruptă. în timp ce Zeul Mării rămâne adormit, sunt unii în oraş care preiau controlul.

Ea arată spre două dintre procesiunile mai mari care intră pe poartă, una îmbrăcată în întregime în roşu şi aur, iar cealaltă, în argint şi albastru.

— Lorzii Casei Tigrului şi ai Casei Cocorilor, pentru a numi doar liderii a două dintre cele mai ambiţioase case. Tăind firul care l-ar face pe Zeul Mării muritor prin legătura sa cu tine, Lordul Shin îi păstrează pe Zeul Mării invulnerabil în faţa atacurilor şi pe marii lorzi sub control, cel puţin pentru încă un an.

Ea se întoarce.

— Am zăbovit destul. Vino, Mina. Suntem aproape.

Deci Shin spusese adevărul, în sala Zeului Mării. El a tăiat Firul Roşu al Sorţii pentru a-l proteja pe Zeul Mării de cei care ar putea încerca să-l înlocuiască pe acest conducător aflat la putere. Oriunde în altă parte, o asemenea demonstraţie de loialitate ar fi fost considerată onorabilă. Pieptul mi se strânge cu o senzaţie nedorită la gândul ochilor negri ai lordului.

întorcând spatele lacului, cobor pe partea opusă a dealului, unde Nari a dispărut deja printr-un pâlc de copaci. O găsesc ghemuită în spatele unui tufiş jos, uitându-se peste crengi, spre o poiană.

— Lacul este chiar de cealaltă parte a acestei clădiri.

Ea indică din cap o pagodă mare cu pereţii în nuanţe deschise, revărsându-şi lumina peste iarba udă. Văd siluetele oamenilor dinăuntru, aşezaţi jos, la mese. După sunetul râsetelor şi clinchetul cănilor de porţelan, trebuie că ei beau.

Privesc dincolo de pagodă la copaci; undeva dincolo de ei se află lacul, foişorul şi vocea mea.

— Avem avantajul întunericului, spune Nari. Tu întâi. Nu vor lua în seamă o servitoare. Eşti gata?

Verific partea din spate a măştii pentru a mă asigura că este bine legată în jurul gurii, apoi păşesc pe potecă. S-ar putea să fim vizibile din pagodă, dar afară e întuneric, iar oamenii dinăuntru sunt mai interesaţi de petrecerea lor. Un muzician bate ritmic într-o tobă în timp ce un clovn cu mască de mireasă – o mască vopsită în alb, cu cercuri roşii, strălucitoare, pe obraji – se învârteşte printre mese, parcă prins într-un val uriaş.

Mă grăbesc pe lângă pagodă spre umbra pădurii din cealaltă parte. Copacii se ridică în faţa mea şi disting un desiş dens cu o cărare mică, ce se îndreaptă spre întuneric. Paşii mei devin şovăielnici la vederea lui, dar apoi respir adânc, ridicându-mi fusta pentru a alerga.

— Aşteaptă!

Recunosc vocea. îmi trece prin minte o imagine de acum câteva ore. Păr creţ.

Un zâmbet strâmb. Eşti mireasă sau eşti pasăre? Namgi.

îmi pipăi faţa cu degetele, pentru a mă asigura că masca îmi acoperă nasul şi gura, şi măsor distanţa dintre mine şi liziera copacilor. Paşii lui Namgi scrâşnesc când se apropie; o pietricică se rostogoleşte înaintea lui, lovind călcâiul pantofului meu.

— Am trecut prin toate băuturile spirtoase, spune el cu voce joasă, aspră şi neclară.

în mod evident, el crede că sunt servitoare.

— Mi-ar mai trebui încă un ulcior sau încă două... Tonul său vesel

este nesigur.

— De ce mergi în direcţia aceea? Acolo nu-i nimic pentru tine.

Nu pot răspunde – n-am voce! Şi chiar dacă aş fi avut, ce-aş putea spune? Mă înclin uşor, plecându-mi ochii spre pământ. Umbra lui este aproape peste mine. în gând, rostesc o sudalmă.

— Lord Namgi! strigă Nari cu o voce tare şi încrezătoare. Lasă fata în pace. Are de îndeplinit propriile sarcini, fără adăugirile tale.

Urmează o scurtă pauză, când nici nu mă mişc şi nici nu respir. Apoi Namgi chicoteşte, vocea lui scăzând în timp ce se întoarce către Nari.

— Limba ta ascuţită nu dezamăgeşte niciodată.

— Poţi să pleci, fată, spune Nari, la fel de sigură. Nu au importanţă divagaţiile ca urmare a stării de ebrietate a domniei sale.

Prind şansa oferită de Nari şi plec mai departe.

— Sunt beat?

Aud vocea lui Namgi în timp ce mă strecor printre copaci.

— Nu pot şti niciodată sigur. Lumea mi se pare la fel şi când sunt beat, şi când sunt treaz.

— Să testăm această teorie, glumeşte Nari. Să pariem la un joc de cărţi?

Lăsând în urmă pagoda, intru mai adânc în pădure. Triumful ameţitor al evadării mele se estompează. Cu cât merg mai departe, cu atât calea din faţa mea este mai întunecată şi mai întortocheată. Spre deosebire de curtea servitorilor sau de pavilionul de lângă lac, copacii de aici sunt numeroşi; coroanele lor bogate blochează lumina lunii. O tăcere ciudată apasă deasupra arboretului şi sunt tentată să mă întorc, chiar şi numai pentru a auzi din nou frânturi de voci.

Când eram copil, m-am rătăcit în pădurea mare care se întinde dincolo de satul nostru. îi urmăream pe Joon şi pe Nari când, zărind o vulpe, am rătăcit poteca. Am hoinărit ore întregi, adăpostindu-mă, în sfârşit, între rădăcinile unui copac mare de camfor. Am stat ghemuită, cu genunchii la piept şi plângând în hohote, de teamă că voi rămâne pierdută în codru pentru totdeauna – sau, mai rău, voi fi mâncată de un demon.

Nu-mi amintesc cum am ieşit în cele din urmă din pădure. Dacă am fost găsită sau dacă am descoperit vreo cale de ieşire. Trebuie să fi avut cinci sau şase ani şi totuşi amintirea este ascunsă în mine, voalată în ceaţă, de parcă mintea m-ar apăra de o rană şi mai mare. Tot ce-mi amintesc este frica.

O lumină se iţeşte din întuneric, clipind printre copaci. Uşurată, o urmăresc până ajung la marginea pădurii. Pavilionul este exact aşa cum l-a descris Nari, pe o insulă din mijlocul unui iaz, accesibil doar printr-un pod îngust din lemn. Licărind, lumina vine de la un felinar ţinut de o singură persoană, care merge alene peste pod. Imediat îl recunosc pe purtătorul felinarului. în seara asta Zeiţa Norocului râde de mine. Trec în spatele unui copac în timp ce Kirin se apropie. Aproape tresar când o a doua figură pare să se întrupeze din

întuneric ca să i se alăture – o femeie, îmbrăcată în aceeaşi uniformă ca şi Nari. Ea se înclină.

— Lordul meu.

Kirin o salută şi el cu o înclinare elegantă a capului.

— Ai ceva de raportat?

— Toţi oaspeţii au fost percheziţionaţi. Nu s-a descoperit nimic important, ci doar câteva arme de corp la preotesele Casei Vulpii. Le-am permis să-şi păstreze armele, conform ordinelor Lordului Shin. Majoritatea oaspeţilor au mormăit, dar s-au supus percheziţiei. Totuşi lorzii Casei Tigrilor şi cei ai Casei Cocorilor s-au dovedit a fi... dificili. Au protestat cu voce tare şi au acuzat Casa Lotus că-şi dezonorează oaspeţii.

La asta, Kirin mârâie:

— O astfel de insolenţă n-ar trebui permisă. Lordul Shin este prea

îngăduitor. Cum gardiana nu răspunde, Kirin întreabă:

— Ce este? Arăţi de parcă ai vrea să spui ceva. Ea ezită, apoi

spune:

— Au circulat zvonuri printre oaspeţi că puterea Zeului Mării scade şi, la fel, şi a Lordului Shin. Cu mai puţin de un an în urmă, el a fost învins de Shiki, iar prietenia lor s-a rupt iremediabil. Fără acest aliat hotărât şi puternic, mulţi cred că rolul Lordului Shin, ca protector al acestui oraş, se apropie de sfârşit. Şi fără protecţia Lordului Shin, Zeul Mării...

Vocea gardienei se estompează în timp ce ea şi Kirin se îndepărtează de copac. Rămânând aplecată aproape de pământ, îi urmăresc, curioasă să aud mai mult din conversaţia lor. Dar când, în final, îi ajung din urmă, Kirin tocmai îi spune că e liberă să plece.

— Spune-le celorlalţi să-şi ţină ochii deschişi. Nu cred că Tigrii sau Cocorii vor scăpa prilejul de a provoca necazuri în seara asta.

Ea se înclină, făcând un pas înapoi.

— Da, Domnul meu.

Ea pleacă aşa cum a venit, părând să se topească în întuneric. în curând devine doar o mişcare înceţoşată la coada ochiului meu.

Singur acum, Kirin oftează, întorcându-şi privirea spre lac. Un stârc singuratic pluteşte peste apă, măturându-i suprafaţa cu vârful aripii.

— Protejarea Zeului Mării este o povară prea greu de suportat, chiar şi pentru tine, Shin.

Mă dau înapoi şi o creangă mi se rupe sub picior. Imediat Kirin întoarce capul, iar eu mă las jos, tremurând din cauza stângăciei mele. Printr-un gol din frunziş, îl privesc pe Kirin, care se uită în pădure. Pentru o clipă, ochii lui par aproape să strălucească

asemenea argintului sclipitor, arzător. Apoi o veveriţă sare din tufiş, zburând în sus pe trunchiul unui copac. Când îl privesc din nou, ochii lui sunt iarăşi căprui.

încet, se mişcă pe acelaşi drum pe care a luat-o femeia-paznic, spre lac. Când sunt sigură că nu mă mai poate vedea, ies dintre arbori şi îmi urmez drumul peste pod.

Sentimentul acela nedorit, de mai devreme, se furişează înapoi în inima mea. Poate l-am judecat greşit pe Shin. încă nu înţeleg complet necazurile acestui tărâm, dar ele îmi amintesc de lumea de acasă, unde, din cauza unui conducător slab şi fără coloană vertebrală, stăpânii se ceartă pentru pământ şi varsă sânge din cauza unor nemulţumiri mărunte. La fel trebuie să fie şi aici. în absenţa Zeului Mării, locuitorii acestui tărâm, simţind o slăbiciune, încearcă să strice echilibrul puterii în favoarea lor.

Apoi mai este Shin, care se străduieşte singur să ţină piept valului. La fel ca oamenii din satul meu. La fel ca mine.

Scutur din cap, dorind să-mi schimb direcţia gândurilor. Indiferent dacă simt o anumită simpatie pentru el, am propriile mele probleme, începând cu aceea de a-mi căpăta sufletul înapoi.

Pavilionul este învăluit în întuneric. Dacă Nari nu ar fi fost aşa de sigură că aici era ţinută coţofana, aş fi căutat un loc mai bine păzit, nu unul care pare abandonat, ca acesta. Deschid uşa, iar lumina lunii din spatele meu inundă lemnul închis la culoare. Pe ambele părţi ale unui hol îngust sunt camere şi umbrele norilor trec peste pereţii groşi, de hârtie.

Tocmai când închid uşa în urma mea, pe hol se deschide o alta. Mă arunc într-un colţ, ghemuită printre umbre. Două siluete îmbrăcate în negru se strecoară pe coridor. Le zăresc doar o clipă – una solidă, cu o sabie la brâu, cealaltă slabă, ca de nevăstuică, purtând o arbaletă mare pe umăr – înainte să dispară prin uşa opusă. Hoţi?

E ironic că ar putea să fure de la Shin, care a furat de la mine. în toate poveştile, coţofenele avertizează când apar hoţi.

Nu şi în seara asta.

în dreapta mea, scările duc în sus. Le urc repede, atentă să nu scoată niciun sunet. în capătul scărilor se găseşte o altă sală îngustă, mai mică decât cea de jos. Fixată în perete este doar o singură uşă. înăuntru se aude un sunet, ca agitaţia unor aripi neliniştite. Coţofana! Deschid uşa, intru şi o închid în urma mea.

îmi arunc, nerăbdătoare, privirea prin cameră, doar ca să mi se strângă inima. Coţofana nu-i aici. Sursa zgomotului este briza rece care foşneşte prin hârtia ferestrei. Camera este puţin mobilată. Un raft jos se află sub fereastra de vizavi de uşă. Pe peretele din dreapta este un dulap uzat şi, la stânga, singurul alt obiect din încăpere este un paravan din hârtie, pliat.

Coţofana trebuie să fie într-una dintre camerele de mai jos. Dar cum să evit hoţii?

întind mâna după cuţit, strângând mânerul. Se aude un zgomot în holul de afară. Paşi care se apropie. Mă reped spre paravan şi mă strecor în spatele lui, ghemuindu-mă, exact în momentul în care uşa se deschide.

9

în cameră intră o persoană ţinând o lumânare. Lumina flăcării îi proiectează silueta pe paravanul de hârtie. Umbra intrusului nu se potriveşte cu niciunul dintre bărbaţii pe care i-am văzut mai jos. Este o formă ciudată cu o proeminenţă care pare să erupă din spinare.

Deodată, umbra se lungeşte, în întinderea inconfundabilă a aripilor desfăşurate, ca ale unei fiinţe cereşti. Sau ale unui demon. Mă lipesc cu spatele de perete. Apoi un sunet rupe tăcerea. Cârâitul blând al unei coţofene.

Shin.

Fără zgomot, se mişcă prin cameră, dând jos de pe umăr colivia pentru păsări şi aşezând-o pe raftul de jos. Zeiţa Norocului iar îmi joacă feste în seara asta! Mai întâi Namgi, apoi Kirin, iar acum Shin.

Şi coţofana. Este atât de aproape, încât simt un ecou în piept la fiecare bătaie de aripi.

Umbra lui Shin lunecă înapoi prin cameră. Pleacă fără coţofană! Inima îmi bate cu putere în aşteptarea unui triumf iminent.

Dar apoi se opreşte, de parcă ar fi observat ceva. îmi scormonesc creierul pentru a-mi da seama ce i-ar fi putut atrage atenţia. Nu m-am atins de mobilier după ce am intrat în cameră. Paşii mei să fi lăsat urme pe podea?

Ridicând lumânarea, el stinge flacăra. Mirosul de fum şi flori de prun umple aerul cu parfum.

Inima îmi bate rapid în piept. Tăcerea se întinde, interminabilă. Când nu mai suport, mă uit pe lângă paravan. El a plecat. Camera este la fel de goală ca înainte.

Nu, există o singură diferenţă: colivia pentru păsări stă acum pe raftul de jos. Coţofana îşi flutură aripile, entuziasmată de prezenţa mea. Nu-i momentul să ezit. Trec repede prin cameră, întinzând mâna spre colivie.

— Mi s-a părut mie că am simţit un hoţ.

Mă răsucesc. Shin se sprijină de tocul uşii. Părul lui întunecat, uşor umed, este pieptănat peste cap. Trebuie să fi venit de la baie. S-a schimbat de când l- am văzut data trecută, purtând acum o robă de mătase neagră, cu gulerul tăiat în formă de floare de lotus, brodată cu fir argintiu. Sabia este prinsă în jurul taliei.

— Sunt impresionat, spune el, privindu-mă cu ochii pe jumătate închişi. Eşti binecuvântată cu noroc dacă ai ajuns până aici.

— Ce amuzant, şi eu care credeam că norocul m-a trădat toată

noaptea! Se încruntă.

— Nu-ţi văd buzele de aici. Nu ştiu ce spui.

— Doar pentru că tu nu poţi auzi cuvintele nu înseamnă că n-au

fost spuse. Se îndreaptă şi trece peste prag.

— Nu cred că vreo mireasă mi-a provocat vreodată atâtea bătăi de cap ca tine.

— Ce zici de Hyeri? Din câte am auzit, ai pierdut meciul provocat de prezenţa ei. Faptul că planurile tale au fost dejucate de un om ţi-a rănit mândria?

Ochii i se îngustează.

— încă vorbeşti.

— Este vina ta că nu mă auzi. Oricum, e mai bine aşa. Dacă ai şti ce spun, n- ai fi deloc încântat.

Se apropie traversând camera şi păşeşte prin lumina lunii, în faţa mea. Simt un fior de enervare, amintindu-mi, din nou, diferenţa de înălţime dintre noi. Ochii mei sunt la nivelul complicatei broderii de flori de lotus de pe gulerul său. Suntem atât de aproape, încât văd pulsul bătându-i constant în gât. Pot simţi parfumul proaspăt al hainelor lui, un amestec de lavandă, mentă şi lemn de santal.

— Rosteşte-ţi injuriile, zice el, acum, că te pot vedea limpede.

Este atât de aproape de mine, încât îmi simt obrajii înroşindu-se, ca şi cum s- ar acoperi cu un fard puternic. Strâng din dinţi şi ridic bărbia.

— *Tu eşti adevăratul hoţ aici.*

Durează puţin până ce el citeşte cuvintele de pe buzele mele. Apoi spune, vorbind atât de încet, încât trebuie să mă străduiesc să-l aud:

— Ar fi trebuit să ştiu că nu vei renunţa atât de uşor.

Ochii lui trec peste umărul meu, către colivia de păsări.

Ştiu ce se va întâmpla mai departe. Voi fi dată afară din Casa Lotus şi voi pierde toate şansele de a-mi recupera sufletul. Păşind înainte, îi atrag privirea spre mine.

— *Lasă-mă să te ajut, îi spun.*

Recunosc acum că l-am judecat greşit la prima noastră întâlnire. Acţiunile sale, deşi greşite, erau în serviciul Zeului Mării. Dacă îl pot convinge cumva că şi acţiunile mele sunt în slujba zeului, el mi-ar putea fi aliat – unul puternic, dacă vastitatea casei lui şi loialitatea poporului său pot fi considerate un indiciu.

Ochii lui se mută de la buze la ochii mei.

— Nimic din ce poţi face tu nu mă poate ajuta. Trag aer în piept.

— *Ai avut dreptate că ai simţit hoţi.*

Mă uit cum îmi urmăreşte buzele, încruntarea lui adâncindu-se când înţelege ce am zis.

— *Am văzut doi intrând într-una dintre camerele de mai jos. Unul este mare, ca un urs. Celălalt este scund, dar.. .mai periculos, cred. Poate vor să te rănească pentru ceva ce le-ai furat. Exact cum vreau şi eu să te rănesc pentru ce mi-ai furat mie.*

Nu mă pot abţine să adaug ultimele cuvinte.

— De ce aş crede ce-ai spus? Afară, în hol, se aude un scârţâit.

— *Pentru că îţi cer, în schimb, ajutorul.*

Ochii lui îmi părăsesc buzele, pentru a-mi întâlni privirea.

Paşi moi, aproape tăcuţi, se apropie, aparţinând parcă mai multor oameni decât cei doi pe care îi văzusem adineauri.

E rândul meu să-i citesc pe buze.

— Ascunde-te, spune, fără cuvinte, gura lui, dând din cap spre paravanul de hârtie.

Mă mut înapoi în poziţia mea de mai-nainte, ghemuindu-mă cât

mai jos. Uşa se deschide cu forţă.

Picioare lovesc podeaua, în vreme ce adversarii trec în grabă, răspândindu-se în cerc prin cameră. Mă trag înapoi, pe când paravanul se mişcă, împins din partea cealaltă. Genunchii mei

izbesc hârtia. O linişte grea coboară peste încăperea plină de tensiune.

Apoi se aude alunecarea lentă a oţelului în timp ce Shin îşi scoate sabia. Se înalţă un strigăt şi gaşca de hoţi se repede înainte. Toată camera e cuprinsă de haos. Oţelul se ciocneşte de oţel. Mormăituri scăzute şi strigăte de durere umplu aerul. Strâng cuţitul în mână, nehotărâtă dacă să rămân ascunsă sau să mă alătur luptei. Nu pot distinge vocea lui Shin dintre celelalte, nu-mi dau seama dacă este rănit, dacă are nevoie de ajutorul meu. Ceva mare se răstoarnă, lovind podeaua – dulapul. O pulbere de sânge stropeşte paravanul de hârtie, precum cerneala pe pânză.

Coţofana scoate un strigăt de supărare. Ridicându-mă, ies din spatele paravanului.

Podeaua este acoperită de cadavrele a vreo duzină de bărbaţi. Doar doi intruşi au rămas în picioare. Cu Shin se luptă chiar omul ca un urs pe care îl văzusem mai devreme.

— Lord Shin! strigă el, apăsând cu o mână o rană de la umăr. Slujeşti un stăpân slab şi ingrat. Oferă-ţi puterea domnului nostru şi vei fi răsplătit.

Shin stă lângă fereastră, cu sabia lângă el. Chiar şi după o luptă atât de inegală pare liniştit, cu spatele drept şi chipul inexpresiv. Apoi observ că sângele i se prelinge pe încheietură. Este rănit.

— Şi pe cine slujeşti tu? întreabă el, cu voce joasă.

Ursul este pe punctul de a răspunde, dar tovarăşul lui şuieră:

— Nu te lăsa păcălit! Vrea să dezvăluim cine este stăpânul nostru, doar ca să ne ucidă imediat după. Îndeplineşte sarcina care ne-a fost dată. Pasărea este trofeul după care am venit.

Mă încrunt. De ce vor sufletul meu?

Ochii lui Shin trec peste locul în care mă aflu, deşi niciunul dintre bărbaţi nu observă. Cu un urlet, omul ca un urs se năpusteşte înainte. Shin se apleacă spre spate, şi sabia hoţului îi trece pe lângă gât. Mişcându-se cu o rapiditate imposibilă, îl apucă de umăr pe celălalt hoţ, înjunghiindu-l în stomac; acesta se prăbuşeşte pe podea. Omul-urs, în mod clar uluit, scapă sabia şi se repede spre uşă.

Când trece pragul, lumina lunii străluceşte pe ceva din colţul îndepărtat, acoperit de umbre, al încăperii. Omul-nevăstuică, cel cu arbaletă. în haos, uitasem de el.

Dă drumul la o săgeată, îndreptându-i vârful argintiu spre pieptul lui Shin.

Nu ezit. Alerg prin cameră. Totul se întâmplă într-o clipă. Mă ciocnesc cu Shin. Săgeata de la arbaletă şuieră peste capetele noastre, spulberând fereastra. Descoperit, omul-nevăstuică fuge din încăpere. Când Shin şi cu mine cădem împreună pe podea, ne lovim de raftul de jos. Colivia de păsări se clatină pe margine, apoi cade.

Timpul pare să stea pe loc în momentul în care colivia cade, sfărâmându-se la impactul cu podeaua şi eliberând pasărea. Coţofana îşi flutură vârfurile roşii ale aripilor, scoţând un sunet strident, pătrunzător, înainte de a izbucni într-o explozie de lumină.

Tresar la strălucirea ei. întunericul ce urmează luminii este orbitor, iar tăcerea de după strigătul păsării este asurzitoare.

Până s-o aud.

Respiraţia mea. Grea şi răguşită. Până s-o văd.

întinsă între mâna mea şi cea a lui Shin, se află o panglică de un roşu-aprins. Firul Roşu al Sorţii. Ochii ni se întâlnesc. – Oh, nu, spun eu.

Vocea mea este clară ca un sunet de clopoţel.

10

Nici Shin şi nici eu nu ne mişcăm în timp ce ne uităm la Firul Roşu al Sorţii, suspendat între noi. Shin este primul care reacţionează. Apucă sabia, aruncând-o în jos. Trece prin fir şi cade pe scândurile de lemn. Privirea lui tulburată o întâlneşte pe a mea. încerc şi eu, luând cuţitul şi străduindu-mă să tai panglica cu un fel de mişcare în sus. Firul Roşu al Sorţii, însă, rămâne intact, aproape vesel – o legătură strălucitoare de lumină pâlpâindă.

— Cum s-a putut întâmpla asta? spune Shin, dar cuvintele lui sunt mai mult pentru sine decât pentru mine.

Mă ridic în picioare, călcând pe aşchiile de lemn ale coliviei.

— Ai spus că sufletul meu era coţofana... Poate, când s-a întors la mine, s-a încurcat cu al tău. Este singura explicaţie la care mă pot gândi.

Shin scutură din cap.

— Nu-i posibil.

întind mâna spre el, care încă stă pe podea. Ridică din sprânceană,

cu o expresie de îndoială.

— Ce faci?

— Poate că, dacă mâinile noastre se ating, Firul Roşu al Sorţii va realiza un ciclu complet şi va dispărea. Sufletele noastre se vor întoarce la noi.

Se încruntă.

— Asta sună... improbabil.

Bat din picior.

— Ar trebui să încercăm tot ce putem. Când am atins mâna Zeului Mării, firul a dispărut, pentru o clipă... Asta dacă nu cumva ţi-e frică?

Aşa cum am intenţionat, expresia lui se schimbă, iar eu zâmbesc, cu un fior de îngâmfare. Dar apoi, în timp ce se mişcă să mă ia de mână, îmi apare deodată un gând – am fost cu Zeul Mării, aş putea fi trasă în amintirile lui? Ar putea fi atras el de amintirile mele?

O barcă de hârtie ruptă în jumătate. Cumnata mea, în lacrimi. Bunica mea, strigându-mi numele în timp ce eu alergam şi fugeam şi fugeam...

îmi ia mâna într-o strângere puternică. Pielea lui este uscată şi caldă.

Nu se întâmplă nimic. Văd acum nebunia planului meu. Roşind, mă mişc să mă eliberez, dar el nu-mi dă drumul. Mă încrunt.

— Ce faci?...

Mă împinge în faţă şi aproape cad pe podea. El se mişcă repede, trecând peste mine ca să-mi prindă capul cu cealaltă mână. Pentru o clipă, clipesc spre tavan, uluită. Apoi, încet, el îşi împleteşte degetele cu ale mele, crescând presiunea palmei lui pe a mea. Firul Roşu al Sorţii se aprinde, de parcă ţinem între noi o stea care arde. Ridic privirea să văd lumina firului şi propria mea faţă neîncrezătoare, reflectate în ochii lui întunecaţi.

— Ei bine, lungeşte el cuvintele în mod deliberat, s-a întors sufletul la tine?

Şi deşi ştiu că-şi râde de mine, inima încă mi se zbate în piept. îmi eliberează mâna exact când Namgi se năpusteşte în cameră, cu sabia scoasă.

— Shin! strigă el. Am auzit zarvă...

Tace brusc, cu ochii aţintiţi asupra lui Shin şi a mea, întinşi cum ne aflam pe podea. Coboară sabia.

— Asta-i... neaşteptat.

Shin îl ignoră, ridicându-se în picioare. Firul Roşu al Sorţii se lungeşte în timp ce el trece prin cameră, ghemuindu-se pentru a se uita la unul dintre hoţii căzuţi.

— Uniformele lor nu poartă însemne.

— Cine-ar îndrăzni să atace Casa Lotus? întreabă Namgi, cu voce tare. Spune-mi şi mă duc să-i vânez, să le smulg mădularele, membru cu membru. Voi rade de pe faţa pământului casele, fiii şi caprele lor – dacă au...

îi întrerup tirada.

— Unde erai acum câteva minute? Sper că nu la băut în exces.

— Ah!

Namgi arată spre mine.

— Ţi-a revenit vocea.

Brusc, Shin îşi ridică privirea din locul în care stătea ghemuit.

— Namgi, nu-l vezi? Namgi lasă capul în lateral.

— Ce să văd?

Panglica pluteşte în aer – roşie şi sclipitoare, inconfundabilă. Mă întorc către Shin.

— Ce înseamnă faptul că el n-o poate vedea? Shin se strâmbă.

— Nimic bun.

în spatele nostru trosneşte ceva şi se aude apoi zgomotul unei pocnituri.

Corpurile hoţilor încep să se estompeze şi din ele se ridică un fum. După câteva minute, tot ce-a mai rămas sunt grămezi de haine goale şi arme aruncate. Până şi sângele de pe paravanul de hârtie a dispărut.

— Unde au dispărut? întreb.

— S-au întors în Râul Sufletelor, spune Shin. S-a încheiat cea de a doua viaţă a lor.

— Ultima lor viaţă, adaugă Namgi. Pentru ei nu mai există întoarcere. Mă înfior. Moartea nu-mi este străină, dar niciodată nu mi-e uşor să o văd. Shin îşi ridică sabia de pe podea şi o pune în teacă.

— Mai bine ne grăbim către pavilionul principal. E aproape miezul nopţii.

Se uită prin fereastra spartă, unde noaptea pare să pulseze. Simt în aer un miros nou, ca de sulf.

— Şi ea? spune Namgi, aruncând o privire în direcţia mea.

— Ea vine cu noi.

Acest lucru face ca sprâncenele lui Namgi să se ridice, dar nu-i pune întrebări lui Shin.

Părăsim pavilionul. Afară, noaptea de vară înainte vreme parfumată, acum este doar caldă şi uscată.

Urmându-l pe Shin, Namgi îşi ridică mânecile largi pentru a dezvălui nişte braţe slăbănoage, tatuate cu semne complicate.

— Ce faci cu sufletul ei? întreabă el, aruncându-mi o privire. Toată lumea aşteaptă dovezi că l-ai luat.

— Mă voi gândi la ceva, spune Shin, apoi lungeşte pasul.

în loc să trecem prin pădure, urmăm poteca pe care o parcursese Kirin mai

devreme, peste un câmp verde. Mă uit în sus, aşteptându-mă să văd stele, dar cerul este plin de nori întunecaţi şi de rău augur. Undeva trebuie să ardă un foc, pentru că simt miros de fum.

Namgi încetineşte, ca să meargă lângă mine. Mâna îi este pe mânerul săbiei, iar ochii îi rătăcesc pe cer. Are o expresie sumbră, îngrijorată.

— Ce-ai spus mai devreme? întreb eu. Ce ai vrut să zici când ai spus că sufletul meu va fi folosit ca dovadă?

— Ah, face parte din ritualul anual. De ce crezi că toate aceste spirite oportuniste sunt în casa noastră şi ne beau toată băutura? Au venit să fie martori că Firul Roşu al Sorţii a fost tăiat, asigurând o oarecare aparenţă de pace, cel puţin până anul viitor. Dovada

este sufletul miresei – adică al tău. Deşi acum, că acesta a dispărut, nu ştiu ce vom face. Namgi îşi scarpină bărbia cu cuţitul, fără să pară prea îngrijorat.

— De cât timp se desfăşoară acest ritual? întreb eu.

— Nimeni nu ştie sigur. Dar dacă eşti a o suta mireasă, probabil că o sută de ani. Lucrurile devin puţin mai neclare în tărâmul Zeului Mării, unde spiritele şi zeii pot trăi la nesfârşit. O zi seamănă mult cu următoarea. Un secol, de asemenea, aşa că nu prea contează.

Shin l-a protejat întotdeauna pe Zeul Mării. El este şeful Casei Lotus, iar datoria lui este să-l slujească. Nimic nu-l conduce pe Shin mai abitir decât simţul datoriei.

Dacă îl protejează pe Zeul Mării, atunci n-ar trebui să ajute miresele să rupă blestemul? Dar, deocamdată, îmi înghit întrebarea.

Shin ne conduce peste podul estic, neluminat, pe care îl văzusem mai devreme cu Nari, spre pavilionul de pe lac. Interiorul luminat este plin de oameni culcaţi pe perne de mătase, în timp ce se servesc de pe mesele încărcate cu fructe şi prăjituri de orez colorate. Observ că trebuie să fie stăpânii Caselor Tigru şi Cocor, judecând după suitele în miniatură ce pot fi văzute de fiecare parte a pavilionului.

Muzica se opreşte la sosirea noastră. Kirin se apropie, iar ochii lui luminoşi, enigmatici, mă privesc pe mine, înainte de a se fixa asupra lui Shin.

— Sunt aici, spune el.

La început cred că se referă la stăpânii caselor Tigru şi Cocor, dar apoi observ că fiecare persoană din pavilion are privirea fixată pe cerul de deasupra lacului.

Pare să vină o furtună, aducând cu ea mirosul acela de sulf de mai înainte, care acum este mai pronunţat. în interiorul pavilionului, oaspeţii ridică la gură pânzele de mătase. Căldura creşte insuportabil, uscată şi densă. Un vânt fierbinte bate jos, peste pământ, iar Firul Roşu al Sorţii se zbate în lateral. Deasupra, cerul începe să se agite, umflându-se şi pulsând ca şi cum o inimă mare ar fi bătut în întuneric.

La început, nu pot să-mi dau seama ce văd, dar apoi încep să desluşesc forme în tumult. Creaturi asemănătoare şerpilor, mari cât dragonii, dar fără coarne sau membre. Se amestecă cu cerul în culori de roşu-intens, indigo şi negru.

— Imugi, mârâie Kirin.

Poveştile bunicii mele n-au vorbit niciodată despre creaturi ca acestea, la fel de mari ca râurile şi atât de multe, încât par să înghită noaptea.

Simt o apăsare pe umăr.

— Rămâneţi aici, spune Shin, împingându-mă uşor spre Kirin.

— Namgi, tu mergi cu mine.

Când Shin se întoarce într-o parte, Kirin se încruntă, deşi ochii nu îi poposesc niciun moment pe panglica strălucitoare. La fel ca Namgi, el n-o poate vedea.

împreună, Shin şi Namgi se mută la intrarea în pavilion care se află spre podul de vest, bine luminat, mulţimea dându-se înapoi pentru a le oferi spaţiu.

Una câte una, creaturile de pe cer coboară pe lacul din afara pavilionului. în

timp ce plonjează, rafalele de vânt stârnite dinspre trupurile lor sting felinarele de pe pod, lăsând în lumină numai pavilionul. Se aude un bubuit răsunător şi apa lacului stropeşte scândurile netede din lemn. Mai mulţi oaspeţi ţipă, amuţiţi repede de vecini. în liniştea care urmează, toate privirile se îndreaptă spre locul unde capătul podului întâlneşte pavilionul. Evoc în imaginaţie chipul înfiorător al unui dragon asemănător unui şarpe care îşi întinde gâtul prin intrare, cu ochi arzând ca focul.

întunericul se ondulează. Cei care stau cel mai aproape se împrăştie către interior, de frică. îmi ţin respiraţia.

Un bărbat iese de pe pod, urmat îndeaproape de alţi doi. Au corpuri înalte şi slabe, păr negru şi ochi negri, şi ceva din înfăţişarea lor îmi pare familiar. Ei intră în pavilion, mişcându-se rapid şi fără zgomot prin mulţime. în spatele lor, lacul e gol. Nici urmă de creaturi-şarpe. Şi totuşi, în timp ce-i privesc pe oamenii care se apropie, am impresia clară că fiarele acelea mari n-au dispărut. Ele păşesc printre noi.

Primul ajunge la Shin, făcând o plecăciune scurtă şi concisă.

— Lord Shin.

— Ryugi.

— Am venit să dăm mărturie pentru Zeiţa Lunii şi a Memoriei. Unde este sufletul miresei Zeului Mării?

Shin ezită pentru o clipă, apoi vorbeşte, cu o voce care răsună până dincolo de pavilion.

— Nu-l am.

în mulţime izbucnesc murmure. Cu coada ochiului, îl văd pe înaltul lord al Casei Cocorilor aplecându-se să şoptească ceva la urechea robustului lord al Casei Tigrului.

Ryugi se încruntă.

— Nu cred. Nu te-ai prezentat niciodată fără el. De sub glugă, privirea lui mătură oamenii din jur.

— Trebuie să ai mireasa. Unde este?

Ochii lui Shin se îndreaptă pentru o clipă către Firul Roşu al Sorţii. Până acum e limpede, firul este invizibil pentru toată lumea, în afară de noi doi.

— Nu sunt obligat să-ţi dau explicaţii. Ryugi face un pas înainte cu

un mârâit.

— Ce-i asta? O sfidezi pe zeiţă?

încerc să-mi amintesc dacă ştiu ceva despre Zeiţa Lunii şi a Memoriei, dar, deşi sunt familiarizată cu majoritatea zeilor şi zeiţelor tărâmului, nu am auzit nimic despre ea.

Trebuie totuşi să fie o zeiţă puternică, pentru a comanda unor creaturi de o asemenea forţă.

Când Shin nu răspunde imediat, Ryugi devine vizibil frustrat, iar nările încep să-i freamăte. Ochii lui par să strălucească de o ceaţă roşie.

— Zeiţa aşteaptă un răspuns, Lord Shin.

— Nu este zeiţa mea, spune Shin cu răceală.

Imediat, cei doi bărbaţi care stăteau în spatele lui Ryugi îşi arată dinţii strălucitori şi întind mâna spre săbii. Namgi imită acţiunile lor, scoţându-şi un pumnal de la centură, cu o expresie sălbatică şi veselă pe faţă.

Vocea calmă a lui Kirin intervine, de lângă mine.

— Nu e nevoie de vărsare de sânge. Mireasa Zeului Mării este aici.

Mă împinge şi eu mă poticnesc înainte.

Urmează o scurtă tăcere, în timp ce toată lumea din curte se zgâieşte la mine. Apoi Ryugi mârâie la Kirin:

— îndrăzneşti să-ţi baţi joc de noi, Argintiule? Dacă ea este mireasa, atunci eu am nevoie de alţi ochi.

Comentariul lui trezeşte râsete nervoase în mulţime.

— Dacă te îndoieşti de cuvintele mele, spune Kirin, du-o la zeiţa ta. Ea va vedea că fata este umană şi are sufletul întreg.

O voce joasă de bariton îl întrerupe, în persoana Lordului Tigru, care ia cuvântul din locul în care stă.

— Şi ce-ar împiedica-o pe zeiţă să omoare fata şi să ia puterea pentru ea?

— Dacă ea e mireasa, atunci unde este Firul Roşu al Sorţii?

Această întrebare vine de la Lordul Cocor, care mă urmăreşte cu atenţie, cu ochi ageri şi inteligenţi.

— Printr-o serie de întâmplări ciudate, legătura miresei cu Zeul Mării a fost ruptă şi sufletul ei s-a întors la ea, spune Namgi.

— Cel mai ciudat dintre aceste evenimente este o tentativă eşuată de furt, chiar din această casă, cu doar o jumătate de oră în urmă. Nu s-a stabilit încă cine este responsabil de trimiterea hoţilor, dar dacă tu, Lordul meu, ai o sugestie cu privire la cine ne-ar fi putut trăda, eu sunt tot numai urechi.

Această ameninţare are efectul dorit. Atât Lordul Cocor, cât şi Lordul Tigru se dau înapoi, părând că nu vor să se certe în continuare.

— Lordul Shin este un slujitor loial, continuă Kirin de parcă n-ar fi fost întrerupt. Nu te-ar lăsa să o iei dacă ar fi într-adevăr legată de Zeul Mării.

Ryugi mârâie.

— Vom lua fata, dar, dacă aflăm că ne-ai minţit, mânia zeiţei va fi peste voi toţi.

Ryugi dă din cap în direcţia mea şi unul dintre acoliţii săi se apropie.

Pun mâna pe cuţitul stră-străbunicii mele. Cumva ştiu că dacă merg cu ei e mai rău decât să mi se fure sufletul. O zeiţă puternică, dar despre care nu ştiu nimic. Bunica spunea adesea că cei mai periculoşi dintre zei sunt cei care au fost uitaţi.

Shin păşeşte în faţa ciracului, înainte ca acesta să poată ajunge la mine.

— Kirin, indiferent de intenţiile lui bune, nu vorbeşte în numele meu.

Kirin îşi pleacă capul şi se dă înapoi cu respect, deşi observ că strânge din dinţi.

Ryugi îşi mijeşte ochii, devenind vizibil nerăbdător în urma acestei tărăgănări.

— Dacă sufletul ei s-a întors cu adevărat la ea, atunci nu ne vei împiedica să luăm mireasa Zeului Mării.

— Ea nu e mireasa Zeului Mării, spune Shin. Ryugi mârâie.

— Te joci, Lord Shin? îmi pierd răbdarea. Dacă nu-mi dai mireasa, atunci voi...

— Este mireasa mea.

O tăcere uluită urmează acestei declaraţii. Kirin ridică privirea, şocat. în spatele lui Shin, Namgi rânjeşte cu gura până la urechi.

Ryugi clipeşte.

— Lord Shin, nu înţeleg.

— Spune-i zeiţei tale că mi-am luat mireasă. Dacă ea doreşte să o întâlnească pe Lady Mina, poate să o viziteze sau să aştepte până la nuntă. Aşa cum stau lucrurile acum, mireasa mea va rămâne cu mine, unde este în cea mai mare siguranţă. Este umană, la urma urmelor.

— Nuntă? şoptesc eu.

Privirea precaută a lui Shin o întâlneşte pe a mea.

— La sfârşitul lunii, spune el.

încearcă să-mi comunice ceva din ochi. La început nu înţeleg. Apoi îmi amintesc cuvintele pe care i le-am spus mai devreme, înainte ca hoţii să apară ca să-mi fure sufletul. Lasă-mă să te ajut. Poate că acesta este modul lui de a- mi spune că acceptă.

Ryugi se încruntă.

— Ţi-ai pierdut capul.

— Cred, spune Namgi, că se poate să-şi fi pierdut inima.

Dacă Namgi vrea să-i distragă atenţia lui Ryugi, planul său are succes; Ryugi se întoarce spre Namgi cu o răutate aproape veselă.

— Da, frăţioare. Te-ai grăbit să-ţi scoţi sabia mai devreme. Foarte dornic să verşi nişte sânge din sângele tău.

Frate? Mă uit la Namgi şi la Ryugi şi oamenii lui. Când au intrat în pavilion, ceva în legătură cu ei îmi părea cunoscut. Acum, în timp ce Ryugi stă faţă în faţă cu Namgi, asemănarea este clară – părul negru de cărbune şi ochii strălucind ameninţători.

Deşi poate la Namgi nu atât de mult. Ochii lui scânteiază cu răutate.

— Ah, oftează el. Cum de nu mi-ai lipsit deloc!

— Mama noastră întreabă de tine. Ar trebui să o vizitezi şi să-i acorzi respect.

— Dacă mă vede, mama îmi va smulge capul. Ryugi îşi mută privirea spre Kirin.

— Văd că încă lupţi alături de Cel Argintiu. Spune-mi, plânge în

vis, ştiind că toţi cei din neamul lui au fost ucişi de ai noştri?

Această întrebare este întâmpinată cu o tăcere totală, grea. Aruncă o privire la Kirin, dar faţa lui este inexpresivă, nu arată nimic din ce gândeşte.

Namgi ridică din umeri.

— Nu am de unde şti. Nu dorm cu el.

Ryugi mârâie, înainte de a se întoarce spre Shin.

— Vom comunica aceste... – el rânjeşte, cu vocea plină de dispreţ – ştiri zeiţei.

Face semn către tovarăşii săi, iar ei îl urmează, ieşind din pavilion, pe pod. Dispar în întuneric. Se aude vuietul puternic al vântului care se zbate împotriva pământului, iar văzduhul se umple de un tunet greu ca al copitelor de fiare mari. Murmurele mulţimii nu se stârnesc înainte ca sunetele să se estompeze în depărtare.

Mă întorc către Shin.

— Ai spus o lună.

Semnificaţia intervalului de timp nu mi-a scăpat. Dacă ce spusese în sala Zeului Mării era adevărat, atunci, după ce petreceam treizeci de zile pe Tărâmul Spiritelor, deveneam şi eu spirit.

— O lună, ca să-ţi dai seama cum să-l salvezi pe Zeul Mării, răspunde el. Şi o lună ca să-mi dau eu seama cum să scap de tine.

— Lord Shin.

Kirin se apropie din spatele nostru.

— Dă-mi voie să te felicit, deşi recunosc, mi se pare surprinzător.

— Diplomat ca întotdeauna, spune Namgi. Cere-i doar să-ţi explice.

Kirin pare mai ofensat decât atunci când Ryugi a spus că Imugi i-au ucis toţi oamenii.

— Nu mi-aş permite niciodată să cer explicaţii.

— Preotesele de la Casa Vulpii mai sunt aici? întreabă Shin, care fie nu aude, fie alege să ignore cearta însoţitorilor săi.

— Sunt, spune Kirin. Deşi acum, după ce au fost martore la evenimentele din noaptea asta, sunt sigur că vor pleca în curând.

— Informaţi-le că ne vom alătura escortei lor, ordonă Shin. Vreau să mă consult cu stăpâna.

Kirin pare că vrea să afle mai mult, dar se abţine. înclinându-se, pleacă să îndeplinească ordinele lui Shin.

Namgi, care îl privea pe Kirin cu o expresie uluită pe faţă, se uită în jur înainte de a coborî vocea.

— E înţelept să mergem cu toţii la Casa Vulpii?

— Este cea mai veche dintre case, iar stăpâna lor este cea mai înţeleaptă căpetenie, răspunde Shin. Ea posedă informaţiile pe care le caut.

— Da. Dar este prudent să o aduci acolo pe Mina? clarifică Namgi.

întrebarea lui Namgi pare să-l impresioneze în cele din urmă, pentru că Shin se uită la mine, cu o expresie de nepătruns străbătându-i chipul.

— De ce nu? întreb eu, suspicioasă acum.

Shin o fi fost de acord să mă ajute, dar încă nu am cu adevărat

încredere în el.

— Ce e în neregulă cu această Casă a Vulpii?

— Eşti om, spune Namgi, cam în doi peri. -Şi?

Rânjetul lui Namgi ar fi putut aprinde o lumânare. – Stăpâna de la

Casa Vulpii este un demon.

Două bărci au plecat de la Casa Lotus, una purtându-ne pe Shin, pe Namgi şi pe mine, iar cealaltă pe Kirin şi trei femei cu aspect fioros, îmbrăcate în haine de preotese, în nuanţe de roşu cu alb.

Ştirile despre ceea ce s-a întâmplat la Casa Lotus par să se fi răspândit deja în tot oraşul. Trecem pe lângă bărci care călătoresc în direcţie opusă. Când îl văd pe Shin, ocupanţii lor întreabă dacă zvonurile sunt adevărate, dacă se va căsători într-adevăr cu o fată umană. Şi tocmai o mireasă a Zeului Mării, nu mai puţin!

Shin îi ignoră, închizând ochii în timp ce se sprijină de prora bărcii. în schimb, Namgi este cel care răspunde ridicând o vâslă.

— Casa Lotus are în sfârşit o doamnă! strigă el. Se ridică urale.

Mie nu-mi acordă nimeni vreo atenţie. Probabil că mă confundă cu o servitoare.

— Oamenii din oraş sunt întotdeauna atât de interesaţi de treburile caselor? întreb, privindu-l pe Namgi, care se străduie să ţină cârma prin cotul strâns al canalului.

Răspunde doar după ce reuşeşte, în sfârşit, să revină la direcţia stabilită.

— Pentru spirite, cum zilele par adesea să se amestece, orice schimbare, cât de mică, este emoţionantă. De aceea sosirea miresei Zeului Mării este o ocazie atât de importantă, o scuză la fel de bună ca oricare alta pentru o sărbătoare.

Mai devreme, când mă plimbasem pe străzi cu Mask, Dai şi Miki, oraşul părea să fie într-o dispoziţie festivă, cu toţi acei oameni pe străzi, numeroasele lampioane, mâncarea şi artificiile. Chiar şi la Casa Lotus a fost petrecere.

Nu ca acasă. Acesta este motivul pentru care zeii ne-au abandonat? Nu le pasă de greutăţile lumii umane pentru că în Tărâmul Spiritelor nu suportă nimeni consecinţele?

Şi spiritele nu-şi amintesc cum era să fii om? Nu-şi fac griji pentru cei pe care i-au lăsat în urmă? Sau amintirile lor, aşa cum a sugerat Namgi, devin îndepărtate şi înceţoşate în timpul petrecut aici, în Tărâmul Spiritelor?

Pe lângă o ceainărie mare, construită deasupra canalului, se adună o mulţime, spiritele împingându-se unul în altul pentru a vedea barca noastră. Nu pot fi sigură, dar cred că văd un băiat cu părul des strecurându-se prin mulţime, cu un bebeluş legat pe spate.

— E adevărat că treburile anumitor case interesează spiritele mai mult decât ale altora, continuă Namgi, vesel. în oraşul Zeului Mării, sunt opt case mari, toate slujind Zeului Mării. Shin este şeful celei mai puternice case, cea de la care toţi caută îndrumare şi ordine. în timp ce case precum Casa Spiritelor apără interesele spiritelor, iar Tigru şi Cocor îi protejează pe soldaţi şi pe savanţi, Casa Lotus apără interesele zeilor.

— Şi zeii îi protejează pe oameni, spun eu.

îmi dau seama că i-am atras atenţia lui Shin când se ridică încet, privindu-mă îndeaproape. Barca se înclină iar eu mă prind de bancă, sprijinindu-mi picioarele pe scândurile de lemn.

Poate n-ar trebui să-l enervez. Alianţa noastră – dacă măcar o pot numi aşa

— este, în cel mai bun caz, doar o tentativă. Dar, prin larma de bucurie care îmi ajunge la urechi, printre râsetele zgomotoase şi

cântecele care nu se mai opresc, străbate acum, puternic şi clar, un sunet asemănător unui clinchet de clopoţel.

Barca se leagănă, apropiindu-ne unul de altul.

— Negi, aşadar, că zeii sunt meniţi să-i protejeze pe oameni? întreb.

— Exact.

Vocea lui Shin este gravă, cuvintele lui sunt nemiloase şi crude, cum erau în sala Zeului Mării.

— Oamenii sunt creaturi nestatornice şi violente. Pentru că se tem de propria moarte, sunt mânaţi la război şi sunt în stare să radă de pe faţa pământului în câteva secunde, ceea ce au construit în ani de zile.

— Numai pentru că moartea stă în umbra lor, îi răspund. Pot fi socotiţi vinovaţi, când moartea n-are răbdare, strecurându-se în casele lor ca să fure respiraţia copiilor?

— Pot să-i învinovăţesc, spune el, la fel cum voi daţi vina pe zei pentru nebuniile oamenilor.

— Dar ar trebui să fie reciproc, nu-i aşa? Zeii ocrotesc oamenii, iar oamenii se roagă şi onorează zeii.

— Este tipic pentru un om să-şi imagineze că lumea se învârte în jurul său, să creadă că râurile sunt pentru el, ca şi cerul şi marea, că toate sunt numai pentru el. Omul este doar una dintre multele părţi ale lumii şi, în opinia mea, tocmai cea care le distruge pe toate celelalte.

Ochii lui Namgi zăbovesc asupra noastră. La câţiva metri distanţă, Kirin ne urmăreşte din barca lui, atras de vocile ridicate.

încet, ridic privirea, înfruntând-o pe a lui Shin.

— Deci îi protejezi pe zei, spun eu. De oameni.

Restul plimbării cu barca decurge în tăcere, eu şi Shin stând departe unul de celălalt, pe băncuţă. Canalul se lărgeşte într-un curs de apă mai mare şi lăsăm în urmă clădirile luminoase ale oraşului, călătorind în întuneric. în faţă, o lumină strălucitoare izbucneşte în barca lui Kirin. Namgi îi urmează exemplul, aprinzând o torţă pe care i-o dă lui Shin.

în curând, nu mai pot vedea nimic dincolo de lumina torţelor. întunericul se îngroaşă. Când mă prind cu mâinile de marginea bărcii, descopăr lemnul umezit de ceaţă. Apoi, deodată, simt o prezenţă copleşitoare peste tot în jurul meu, de parcă aerul ar fi devenit greu. în întuneric se profilează ceva uriaş, monstruos, la fel de mare precum dragonul.

Sunt sute, mii. Strâng cuţitul în mână şi mă uit la Shin şi Namgi. Totuşi niciunul dintre ei nu pare îngrijorat. Apoi privesc mai de aproape. Obiectele uriaşe sunt... copaci.

Cresc din apă, părând să se ridice la nesfârşit spre cer. Barca se apropie prea mult de unul dintre ei, iar Namgi loveşte trunchiul cu piciorul, schimbând cursul bărcii noastre. în aer se simte o vibraţie uşoară, ca şi cum copacii ar mormăi. Ajungem la marginea unei păduri mari, mult mai întinsă decât cea de la Casa Lotus, mai adâncă şi mai întunecată. Barca încetineşte, alunecând peste pietrele de la ţărm. înainte să se oprească, Shin se ridică deja, sărind pe mal.

— Stăpâna Casei Vulpilor locuieşte aici? întreb eu, uitându-mă spre pădurea întunecată.

Nu pot distinge nicio potecă prin desişul dens al copacilor. E ca şi cum nimeni n-ar fi locuit aici în ultimii o mie de ani. în orice caz, nu un om.

— Da, spune Namgi.

El îmi întinde mâna ca să mă ajute să cobor din barcă.

— Un habitat potrivit pentru un demon vulpe, nu crezi?

Aterizez în apa puţin adâncă şi mi se udă tivul fustei. Shin i se alătură lui Kirin şi preoteselor şi, împreună, intră în pădure.

— Ai dat de înţeles că n-ar fi înţelept să fiu adusă la Casa Vulpii pentru că liderul lor ar putea... să mă mănânce.

Mă înfior.

— Dar în poveştile bunicii mele, demonii vulpe sunt spirite rele care vânează numai bărbaţi.

— Acest demon vulpe nu este atât de mofturos. Mergem?

Namgi ia torţa de pe barcă, făcându-mi semn să-l urmez.

Pe măsură ce ne apropiem de pădure, pare că zgomotele din jurul nostru cresc în volum; zumzăitul insectelor din stuf şi mormăitul copacilor. Apoi intrăm în codru şi nu se mai aude nimic. Mă opresc la marginea pădurii, incapabilă să merg mai departe. Stomacul mi se strânge şi mă cuprinde frica. Namgi pare să nu împărtăşească niciuna dintre temerile mele. Lumina torţei lui s-a micşorat deja, odată cu creşterea distanţei dintre noi. Mă reped înainte şi aproape că mă ciocnesc de el, pentru că s-a oprit să cerceteze ceva mai puţin obişnuit în pădure.

— Ce... ce nu e bine? strig. De ce te-ai oprit? Se uită la mine,

încruntat.

— Se pare că o fiinţă foarte mare a trecut pe-aici.

Arată spre potecă, unde a căzut o ramură uriaşă şi s-a rupt în două. Lângă ramură se vede, urma unui animal uriaş.

— N-am mai intrat de multă vreme în pădurea asta. Se spune că fiarele, dacă nu sunt tulburate, pot creşte până la dimensiuni enorme. Tigri şi şerpi. Lupi şi urşi.

Namgi ridică torţa, scrutându-mi faţa.

— Te simţi bine? Eşti palidă.

— Sunt bine, spun, poate prea repede.

Ridică din umeri şi merge mai departe, într-un ritm şi mai rapid decât înainte.

— Stai, mergi mai încet.

Mă împiedic de o rădăcină, dar îmi recapăt echilibrul prinzându-mă de o ramură de copac.

Privesc lumina torţei lui Namgi mişcându-se din ce în ce mai departe, încerc să alerg spre lumină, în schimb, mă trezesc întinsă pe pământ. Namgi se întoarce să vadă ce se petrece.

— Eşti sigură că eşti bine? întreabă el din nou.

— Nu văd. Am nevoie de mai multă lumină. Mai bine dă-mi mie torţa.

— Nu ştiu.

Namgi se scarpină pe obraz.

— Nu pare înţelept într-o pădure să-i dai o torţă, unui neîndemânatic.

— Te rog.

— Dar drumul e drept.

— Mi-e frică de păduri, îngaim, cuprinsă de ruşine.

Cât de slabă şi umană trebuie să-i par! Cum Namgi nu răspunde, mă agăţ de el, înaintând cu greu.

Făcusem doar câţiva paşi, când şi-a strecurat braţul sub al meu.

— Mi-e frică de multe lucruri, spune el, dar nu de întuneric. Eu pot vedea pe întuneric, ştii. Asta trebuie să fie. într-adevăr, n-am nevoie de torţă, dar tu ai, aşa că o voi ţine pentru tine. Uneori pot fi necugetat. Şi îmi place să tachinez lumea. Dar te poţi baza pe mine.

El vorbeşte, iar eu mă concentrez asupra sunetului vocii lui.

Cărarea se termină într-o mică poiană unde ne aşteaptă Shin, Kirin şi preotesele.

— Nu avem timp de pierdut, spune Kirin.

Ochii lui Shin alunecă de la Namgi la mine, apoi îi dă lui Kirin torţa lui.

— Mergi înainte şi luminează drumul...

Kirin se supune imediat, însoţit de preotesele Casei Vulpii. Părăsim luminişul, înaintând şi mai adânc în pădure. Cu Kirin în faţă şi Namgi acoperindu-ne spatele, observ acum detalii pe care nu le remarcasem înainte. Se văd dâre în noroiul uscat, iar poteca este bătucită de câtă lume a trecut pe aici.

După câteva minute, Shin rupe tăcerea.

— Credeam că eşti neînfricată. Dă la o parte o creangă aplecată mult, ca să trec pe dedesubt. Frunzele îmi ciufulesc părul.

Mă uit la el ca să-mi dau seama dacă râde de mine, dar privirea lui este întrebătoare.

— Deci tu nu te temi? îl întreb.

— Dacă m-aş teme, spune el, lăsând ramura să cadă în spatele meu, nu ţi-aş mărturisi ţie.

îl ironizez.

— Pentru că frica e o slăbiciune?

— N-am slăbiciuni.

— Doar pe Zeul Mării.

îl urmăresc cu atenţie să văd vreo reacţie, dar nu arată nimic.

— El este singura ta frică?

Ochii lui Shin îi întâlnesc pe ai mei şi între sprâncene i se formează o cută. Cu toate astea, nu simt furie din partea lui. încearcă doar să afle ceva despre mine, aşa cum eu vreau să aflu despre el.

— Aproape că am ajuns, spune el.

O lumină străluceşte la capătul cărării. Se pare că am mers o distanţă bună, dar eu nu observasem. Ca şi adineauri cu Namgi, conversaţia mi-a distras atenţia de la teama mea de pădure. Se întoarce cu spatele la mine, păşind înainte pe potecă.

— Am avut dreptate să cred în ceea ce-ai spus mai devreme, că mi-ai promis o lună? îl întreb.

Se uită înapoi. Ridic braţul, cu Firul Roşu al Sorţii strălucind puternic între noi.

— Chiar dacă s-ar rupe firul, nu m-ai împiedica să-mi îndeplinesc misiunea?

— Cel puţin asta pot să-ţi promit.

— Chiar dacă sunt unul dintre oamenii pe care îi dispreţuieşti atât de mult. Pentru o clipă, nu spune nimic, apoi, ezitând:

— Eu nu... dispreţuiesc oamenii. Până la urmă, toate spiritele au fost cândva oameni, iar ele populează cea mai mare parte a tărâmului...

— Atunci de ce... El clatină din cap.

— Pretindeţi că zeii ar trebui să-i iubească şi să le poarte de grijă oamenilor. Nu sunt de acord. Nu cred că dragostea poate fi cumpărată ori câştigată sau chiar obţinută prin rugăciuni. Trebuie să fie dăruită liber.

Pentru moment, nu sar să mă cert cu el, cântărindu-i în gând.

— Pot respecta o astfel de convingere, zic în cele din urmă.

— Iar eu pot să respect hotărârea ta de a-ţi salva poporul, spune el. Nu vei realiza o asemenea ispravă, dar pot să respect faptul că vei încerca.

Mă încrunt:

— Al meu era un compliment adevărat.

Shin râde şi râsetul său este atât de neaşteptat, încât, pentru o clipă, seamănă mai puţin cu stăpânul unei Case mari şi mai mult cu un băiat din satul meu.

Copacii încep să se rărească în jurul nostru, cu spaţii mai largi între ei. Lumina lunii se strecoară prin coroanele lor, iar Kirin şi Namgi sting făcliile. O ceaţă subţire acoperă solul pădurii. Siluete îmbrăcate în roşu şi alb se mişcă graţios printre arbori.

Grupul nostru se apropie de un mic templu; zidurile lui sunt deschise spre pădure. După câţiva paşi ajungem la o platformă elegantă din lemn, unde aşteaptă două femei.

Femeia mai tânără ne iese în întâmpinare pentru a le saluta pe preotesele care au călătorit împreună cu noi de la Casa Lotus. Apoi se întoarce către Shin, înclinându-se.

— Te aşteptam, Lord Shin. Kirin se încruntă.

— Străjerii tăi ne-au anunţat venirea?

— Zeiţa noastră ştie totul.

De data aceasta, femeia mai în vârstă a fost aceea care a vorbit. După rochia albă şi pălăria cu pene, este clar că trebuie să ocupe o poziţie înaltă printre celelalte femei. îşi îndreaptă privirea spre pădure.

— Uite, iată că vine acum.

La început, tot ce văd este verdele adânc al pădurii, împestriţat cu mici pete de lumină, de la razele lunii. Apoi, o mişcare tulbură pacea. Prin pădure vine

0 vulpe albă cu coada lungă, elegantă, despicată în două. Agilă, sare peste un pârâu mic şi urcă treptele templului, apropiindu-se cu paşi ca de lână.

Privirea sclipitoare a vulpii este fixată asupra mea. E atât de drăguţă – cu ochii ei de chihlimbar, pătaţi cu aur pur. Blana este în mare parte albă, cu argintiu în jurul urechilor ascuţite şi la smocurile cozii despicate.

Deodată, vulpea se aruncă înainte, cu dinţii ascuţiţi dezgoliţi.

— Nu! ţipă preoteasa mai tânără.

La început cred că este un avertisment despre demon, dar apoi îmi dau seama că ea se întinde spre Shin. El îşi scoate sabia, cu tăişul ascuţit înclinat spre gâtul vulpii.

Ochii vulpii alunecă spre el, ageri şi furioşi, apoi trece pe sub lamă, ocolindu- ne pe noi, pentru a muşca Firul Roşu al Sorţii. Vulpea scrâşneşte, strângându-

1 şi scuturându-l, până la punctul în care, dacă ar fi fost o panglică obişnuită, ar fi fost mărunţită. Apoi dintr-odată vulpea se trage înapoi, aşezându-se pe coapse şi lingându-şi laba. Firul Roşu al Sorţii străluceşte luminos, ca şi cum nici nu ar fi fost atins.

— Cum îndrăzneşti să ridici tăişul împotriva zeiţei noastre? şuieră preoteasa cea tânără.

înainte ca Shin să poată răspunde, o voce îi ia locul, profundă şi sonoră.

— Şi de ce n-ar trebui să protejeze ceea ce contează cel mai mult pentru el?

Vocea puternică este a preotesei mai în vârstă, al cărei comportament s-a schimbat. Ochii ei, care înainte erau tulburi şi înceţoşaţi, acum strălucesc cu o lumină ciudată – chihlimbar cu pete de aur.

— Deci îl vezi, spune Shin, cu ochii nu spre preoteasă, ci spre vulpea albă. Firul Roşu al Sorţii.

— Străluceşte puternic.

Din nou preoteasa este cea care răspunde. Vulpea vorbeşte prin

ea.

— Ce vrei să spui prin Firul Roşu al Sorţii?

Kirin studiază aerul dintre mine şi Shin, care, pentru el, trebuie să

pară gol.

— Nu poate fi...

Vulpea înaintează spre panglică, trecând cu vârful capului pe dedesubtul ei, mârâind horăit, din fundul gâtlejului.

— Am mai văzut o soartă ca asta înainte. Acum mulţi ani. Este genul de soartă foarte periculoasă, una care nu poate fi retezată de nicio lamă.

— Trebuie să existe un alt mod în care poate fi ruptă, spune Kirin.

— Singura modalitate de a pune capăt unei astfel de sorţi este ca unul dintre purtători să moară.

Urmează o scurtă pauză, apoi Namgi întreabă:

— Deci, dacă Mina moare, Firul Roşu al Sorţii va dispărea? Vulpea

scutură din cap, cu o mişcare ciudat de umană.

— Există şi posibilitatea ca, dacă unul dintre ei moare, să moară şi

celălalt. Namgi se încruntă.

— Dar tocmai ai spus că dacă unul dintre ei ar muri legătura sorţii ar fi întreruptă.

— însă dacă amândoi mor, atunci nu există soartă.

— Ah!

Namgi se trage de păr.

— De fapt, de aceea nu trebuie să consulţi vreodată un demon sau o zeiţă. Ei nu dau niciodată un răspuns direct.

— Este la fel şi cu Zeul Mării, spune Kirin, ignorându-l pe Namgi. în schimb, în situaţia asta viaţa lui Shin este în pericol.

— Da, dar este o diferenţă importantă.

Cum zeiţa nu-şi continuă vorba, Kirin solicită un răspuns limpede:

— Şi care-i diferenţa?

— După cum vezi, sau nu vezi, soarta este invizibilă, ceea ce nu se poate spune despre Zeul Mării. Deşi fiecare mireasă a Zeului Mării care ajunge în acest tărâm are un Fir Roşu al Sorţii, Zeul Mării nu le este sortit tuturor. La urma urmei, nu acesta este adevăratul scop al Firului Roşu al Sorţii.

Am o bănuială că zeiţei îi face plăcere să spună informaţiile cu ţârâita până când i se pune întrebarea corectă.

— Atunci care este scopul Firului Roşu al Sorţii? întreabă Namgi, scrâşnind din dinţi.

Vulpea îşi înclină capul într-o parte, cu ochii de chihlimbar

sclipind.

— Să lege sufletele pereche unul cu celălalt.

— Suflete... pereche, spune Kirin încet.

— Da. Leagă un suflet de altul, două jumătăţi ale unui întreg.

Din anumite motive, sunt surprinsă să aud această explicaţie de la zeiţă, deşi asta spun şi oamenii în miturile lor: când destinele a doi oameni se ciocnesc, viaţa li se schimbă. Aşa se explică legătura incontestabilă dintre îndrăgostiţi – ca Cheong şi Joon, care s-au iubit din primul moment.

— Nu-i posibil, zice Shin, iar cuvintele lui trezesc o amintire.

A spus ceva asemănător când între noi s-a format pentru prima dată Firul

Roşu al Sorţii.

Bunica mea zicea întotdeauna că doar cuvintele pe care le cred mă pot răni. Şi totuşi, Kirin se uită la mine neîncrezător şi chiar şi Namgi pare sceptic. Cât despre Shin, el îşi freacă încheietura mâinii cu degetele, de parcă panglica i-ar provoca durere. Nici eu nu vreau să vorbesc despre ce calităţi îi lipsesc ca să-l pot iubi: o inimă afectuoasă şi să nu mă mai privească drept o povară sau o slăbiciune, ci ca pe o putere.

— N-am cerut să-ţi fiu sortită, spun. Nu vreau ca viaţa ta să fie în pericol din cauza mea. Nu ştiam ce se va întâmpla când mi-am eliberat sufletul din colivie – eu mi-am vrut doar sufletul înapoi.

— Mina, nu înţelegi.

— Atunci explică-mi. Ce nu înţeleg?

— Nu putem fi suflete pereche..., spune Shin. Ochii lui întunecaţi

se ridică, prizându-mi privirea.

— Pentru că eu nu am suflet.

Cum e posibil ca Shin să nu aibă suflet?

întrebarea mă chinuie până la Casa Lotus. La sosirea noastră, un grup de servitoare mă conduce undeva, într-o cameră mare de baie, în care sunt dezbrăcată fără ceremonie, scăldată în apă fierbinte şi frecată până când mi se înroşeşte pielea. Prea epuizată să protestez, mă relaxez în timp ce femeile îmi taie şi îmi lustruiesc unghiile şi îmi ung braţele şi picioarele cu uleiuri parfumate. Singura dată când am vorbit a fost atunci când am văzut-o pe una dintre servitoare părăsind camera cu rochia mea cea ponosită.

— Cuţitul meu! exclam.

Slujitoarea se întoarce şi îl pune pe un raft jos, la îndemână.

Ele îmi spun „Lady Mina” şi „Mireasa lui Shin”, în timp ce mă conduc de la băile de sare, prin camera caldă şi aburindă, pentru a-mi scufunda degetele de la picioare în pârâul rece care curge prin partea de nord. Sporovăiala lor e plină de emoţie şi uimire, cuvintele picură în jurul meu ca o ploaie de vară.

— Este prea tânără ca să fie mireasă, abia are şaisprezece ani!

— Cât de romantic că Lordul Shin s-a îndrăgostit de ea într-o singură noapte, nu crezi?

— Ce crezi că l-a cucerit atât de repede?

— Chipul ei strălucitor!

— Corpul ei agil.

— Părul ei des. Este într-adevăr minunat.

Mâini calde îmi masează scalpul, în timp ce altele îşi strecoară degetele parfumate prin părul meu. Mirosurile de lavandă şi hibiscus mă împresoară, în cele din urmă sunt lăsată singură, să mă scufund în baia din mijlocul camerei, cu aburii încolăcindu-se în jurul meu, în vârtejuri plăcute şi leneşe.

Gândurile îmi gravitează în jurul a ceea ce s-a petrecut cu doar o oră mai devreme. Ce-a vrut să spună Shin când a zis că el nu are suflet? A vorbit de parcă ar fi afirmat un adevăr de netăgăduit. Şi nici Kirin, nici Namgi nu l-au contrazis. Dar eu credeam că toată lumea are suflet, de la împărat până la cei mai de jos dintre oameni, de la păsări până la stâncile din râu.

Ridic braţul şi apa se scurge din mâna mea, la fel ca Firul Roşu al Sorţii, alunecând prin cameră pentru a dispărea prin zidul îndepărtat. Mă întreb unde este Shin acum. A primit o misivă şi a plecat cu altă ambarcaţiune împreună cu Kirin, în timp ce Namgi m-a condus înapoi către casă. încet, Firul Roşu al Sorţii începe să plutească prin cameră într-o mişcare diagonală. Probabil că Shin se află în mişcare.

— Lady Mina?

Slujnicele s-au întors. Mă ajută să ies din apă, punându-mi în mâini, să beau, o cană cu ceai cald de orz, în timp ce una dintre ele îmi trece prin păr un pieptăn din carapace de ţestoasă. Sunt îmbrăcată apoi într-o ţinută uşoară de vară, cu fustă albastru-pal şi jachetă albă, cu mânecile brodate cu flori roz. Are chiar şi un buzunar pentru cuţitul meu. După aceea, părăsim clădirea principală de la Casa Lotus şi străbatem acelaşi câmp deschis prin care am mers cu Shin şi Namgi mai devreme.

La orizont, zorii mijesc în nuanţe de roz. Am fost trează toată noaptea. Sunt pe jumătate adormită când slujnicele mă conduc într-o cameră unde se află un pat acoperit cu pături moi de mătase. îmi pun capul pe perna brodată. în câteva secunde, adorm.

Bunica mi-a spus odată o poveste despre cum au apărut primele furtuni.

Cu mult timp în urmă, poporul nostru era condus de un împărat binevoitor, binecuvântat de zei. Iubit de ei. Şi cel mai mult de Zeul Mării. Lumea era prosperă atunci.

Se spune că împăratul şi Zeul Mării aveau o legătură fraternă de nezdruncinat, cum n-ar putea exista alta.

Apoi, într-o zi, un cuceritor a venit în regatul nostru şi, deşi curajosul nostru împărat s-a luptat cu el, a fost învins, iar cadavrul i-a fost aruncat în mare, de pe stânci.

Pierderea împăratului a fost aceea care a stârnit mânia răzbunătoare a Zeului Mării. Şi uzurpatorul, triumfător, după ce l-a ucis pe împărat şi familia sa, a aflat ce înseamnă să conduci un pământ blestemat de zei.

în mod ironic, cuceritorul a fost primul care i-a sacrificat o mireasă Zeului Mării şi, făcând aceasta, a salvat poporul nostru.

Timp de cinci ani, o secetă îngrozitoare făcuse ravagii în ţinut; râurile şi pâraiele au secat. Oase de peşte zăceau sfărâmate pe malurile uscate. Uzurpatorul a consultat o preoteasă, care i-a spus că doar „o iubire egală sau mai mare decât iubirea pe care Zeul Mării a purtat-o împăratului" putea potoli mânia zeului. Cuceritorul, care îşi făcuse reşedinţa în palatul împăratului ucis, avea un copil: o fiică. Se spune că era cea mai frumoasă fată din regat, cu buze roşii ca rodia şi ochi întunecaţi. Dar, mai mult decât atât, se spune că ea era singura persoană pe care cuceritorul o iubea cu adevărat.

Ea a devenit prima mireasă a Zeului Mării.

Timp de trei anotimpuri după sacrificiul ei, marea a fost calmă, iar pământul a fost în siguranţă. Până ce au sosit, din nou, lunile de vară. De data aceasta, ploaia a căzut din cer cu boabe de apă

îngheţată, revărsând râurile şi inundând câmpurile. Oamenii s-au înecat în paturile lor, copiii le-au fost luaţi de vânturi înverşunate.

A fost pregătit un alt sacrificiu. O altă fată a fost aruncată în mare.

Şi aşa au continuat să stea lucrurile. An după an. A devenit un

lucru cunoscut. A devenit mit.

Nimic nu potolea mânia Zeului Mării în afară de viaţa cuiva iubit.

* * *

Mă trezesc din cauza luminii care îmi lunecă peste ochi şi a ecoului glasului bunicii care răsună din visele mele. Recunosc camera în care mă aflu ca fiind aceea din noaptea dinainte, în care hoţii încercaseră să-mi fure sufletul. Deşi trebuie să fi venit cineva să facă ordine, în timp ce eram plecaţi. Pardoseala din lemn a fost lustruită şi străluceşte, iar cele câteva piese de mobilier au fost ridicate şi împinse spre pereţi. Singura mărturie a luptei este gaura din fereastră, făcută de săgeata arbaletei, pe unde răzbat acum glasurile păsărilor, cântându-şi una alteia, peste lac.

Se aude o bătaie uşoară şi uşa se deschide. Intră două servitoare, una purtând o tavă cu vase acoperite, cealaltă unelte pentru toaletă: un pieptăn şi o panglică. Prima servitoare aşază tava în faţa mea şi scoate capacele de pe fiecare fel de mâncare. Supă delicioasă. Corvină galbenă la grătar pe un pat bogat de verdeaţă. Orez cu castane. Ca ultim fel, ou fiert la abur, înflorind din oala de piatră ca un nor. Ca şi în cazul găluştelor de cu o seară înainte, devorez mâncarea. Slujnicele mă încurajează – în timp ce mănânc – explicându-mi proprietăţile anumitor ingrediente şi întrebându-mă dacă există alimente anume pe care aş dori să le primesc la mesele

viitoare. Apoi una dintre cele două servitoare se aşază în spatele meu, ca să-mi perie părul şi să-l separe în şuviţe pentru împletit.

— Poţi să-mi spui la ce foloseşte acest pavilion?

Mă uit afară pe fereastră spre lacul care pare limpede şi liniştit, presărat din

loc în loc cu pâlcuri de raţe.

— Cum se numeşte?

— Sunteţi în Pavilionul Lotus, doamnă, răspunde prima servitoare, o fată cu obrajii roz şi zâmbet drăguţ. Acestea sunt încăperile personale ale Lordului Shin.

Clipesc de câteva ori.

— Locuinţa lui personală? Adică...

— Acolo unde doarme, unde îşi petrece cea mai mare parte a timpului, când nu este plecat în oraş.

Mă uit în jur, amintindu-mi senzaţia pe care am avut-o cu o seară înainte, când am intrat în cameră pentru prima dată. Am crezut că este o debara. O încăpere goală, cu excepţia unui dulap uzat, un raft jos, lângă fereastră, şi paravanul de hârtie.

A doua servitoare termină de împletit părul şi se ridică în picioare. împreună, slujnicele fac patul, strângând păturile într-un pachet îngrijit pe care îl aşază la perete.

— Mulţumesc, le spun.

Prima servitoare ridică tava cu vasele, acum goale.

— Este o onoare să vă servim, doamnă. Se înclină şi părăsesc

camera.

Aştept câteva minute înainte de a mă duce la dulap şi a deschide uşile. Ştiu că sunt indiscretă, dar Shin ar fi trebuit să ştie, când m-a instalat în camera lui, că mă voi uita printre lucrurile sale. în interior sunt stivuite pe rafturi mantii de culori închise, precum şi pantaloni şi curele. Scotocesc, dar nu găsesc nimic interesant. închizând dulapul, mă întorc să cercetez camera. Nu există nimic care să indice o folosire regulată, nu sunt papirusuri, picturi sau jocuri de societate. Mă întind spre raftul de jos şi mă ghemuiesc să văd dacă acolo

este ascuns ceva.

— Nu pot să-mi dau seama dacă familia ta ar fi mândră sau

îngrozită. Mă răsucesc şi o descopăr pe Nari sprijinită de uşă.

— Sunt sigură că ar fi mândră că ţi-ai primit vocea înapoi, spune ea, dar cumva nu-mi pot imagina că ar fi mulţumiţi de logodna ta.

Ultima dată când m-am văzut cu Nari eram pe cale de a-mi recupera sufletul de la Shin. Acum urma să mă căsătoresc cu el. Probabil că se întreba ce s-a întâmplat în perioada în care am fost despărţite. Aş putea să-i spun adevărul, dar nu vreau să o pun în pericol. Chiar şi eu pot recunoaşte că a te agita printre zei şi Case reprezintă o politică periculoasă.

— L-ai văzut pe Shin? Trebuie să vorbesc cu el. E urgent. Nari

ridică o sprânceană, dar acceptă să schimbăm subiectul.

— S-a dus cu Lordul Kirin la Casa Tigrilor.

Probabil Shin suspectează că Lordul Tigru este în spatele tentativei de a-mi fura sufletul.

— Şi când se întoarce?

— Abia diseară.

Dar va fi prea târziu, o zi întreagă pierdută. Acum, că mi-am recuperat sufletul, trebuie să mă întorc la Zeul Mării. Visul mi-a reamintit – răspunsurile pe care le caut sunt legate de el.

— Nari, nu pot să-ţi explic, dar trebuie să merg undeva. Mă vei ajuta?

— îmi pare rău, Mina, spune ea, cu o expresie de regret, dar eu am primit ordine. Eşti liberă să mergi oriunde doreşti, atât timp cât locul se află pe domeniul Casei Lotus.

Mă uit la ea, şocată. Shin m-a minţit! Mi-a promis că nu mă va opri să-mi

îndeplinesc sarcina.

— Mina..., începe ea.

Trec pe lângă ea şi ies pe uşă. Mă urmează în jos, pe scări.

— Nu înţelegi. Este pentru siguranţa ta. Eşti om. Corpul tău e mai slab în lumea asta.

întorcându-mă, o iau de mâini.

— Nari, trebuie să mă ajuţi să ajung la palatul Zeului Mării.

— Zeul Mării...

Ochii ei se măresc, dar apoi scutură încet din cap.

— Nu pot să nu mă supun unui ordin direct de la Lordul Shin. El este stăpânul acestei case. I-am făcut un jurământ.

— Spune-i că am fugit! M-ai ajutat aseară.

— Ah, Nari, se aude de sub scări o voce joasă, venind din umbră. De aceea ai vrut să joci cărţi cu mine?

Namgi se depărtează de peretele de care se sprijinea.

— Cred că acum, în sfârşit, înţeleg.

Mă aşez în faţa lui Nari, căci deşi cuvintele sunt pentru ea, ochii lui sunt pe mine.

— încâlci jurăminte, furişându-te în locuri în care nu ai ce să cauţi, spune el. Şi le ceri asta şi prietenilor.

Ezit, apoi zic:

— Aş cere acelaşi lucru şi duşmanilor mei.

El ridică o sprânceană la ecoul cuvintelor de ieri: Eşti prieten sau

duşman?

— Nu va mai exista nicio evadare, spune Namgi. Te duc eu.

Eu şi Namgi plecăm, pe jos, ieşind pe poarta principală, unde, cu o noapte înainte, văzusem oaspeţi sosind la o petrecere. Gardienii de

serviciu îl salută dând din cap când trecem, îndreptând spre mine doar privire în treacăt. Pot spune unde este Shin ghidându-mă după Firul Roşu al Sorţii. Chiar acum se întinde în spatele meu, indicând că Shin este undeva la sud. Dacă pot rămâne la nord de el, nu va descoperi că am părăsit domeniul Casei Lotus, cel puţin pentru un timp.

Deşi e dimineaţa devreme, oraşul este deja în plină activitate, spiritele cumpărând produse proaspete şi flori din pieţe improvizate, instalate pe fiecare parte a străzii. Chiar şi canalul este aglomerat de vânzători pe bărci, încărcătura lor fiind expusă în timp ce ei îşi strigă marfa oamenilor de pe mal. Mă uit cum o femeie tânără aruncă o monedă de tablă într-o barcă, iar cu cealaltă mână apucă un peşte împachetat, pe care i-l oferă vânzătorul.

— Ce ai vrea să faci mai întâi? întreabă Namgi mergând cu mâinile la spate. Cumpărături? Să admiri peisajul? Este o ceainărie minunată în cartierul pieţelor, unde se servesc băuturi nenumărate.

— Du-mă la palatul Zeului Mării!

îi văd acoperişul înaripat în depărtare, sub umbra unui nor mare, alb.

— Poarta de la palat nu va fi deschisă, ştii. Nu se va deschide decât peste un an, odată cu sosirea viitoarei mirese a Zeului Mării.

Mă încrunt. Faptul reprezintă un obstacol, dar nu pot pierde

ocazia.

— Mă voi ocupa de problema asta când voi ajunge acolo.

Namgi ridică din umeri, făcându-mi semn să-l urmez. Pornim în josul străzii.

Din mers, îl studiez pe Namgi cu coada ochiului. Ca şi ieri, poartă veşminte negre şi un pumnal la talie, iar părul lui este pieptănat peste cap şi prins într-o clemă de jad. Oamenii îl salută când trecem, cel mai adesea prietenos, deşi observ că unele spirite se sfiesc la apropierea lui. Asta îmi aminteşte de petrecerea de cu o seară înainte, când oaspeţii s-au împrăştiat speriaţi, la intrarea în pavilion a oamenilor-şarpe.

— îţi place ce vezi? mă întreabă Namgi, surprinzându-mi privirea îndreptată asupra lui.

— Aseară, în curtea principală... Observ cum zâmbetul îi dispare de pe faţă.

— Bărbatul cu care ai vorbit era fratele tău?

Chiar şi fără ca Ryugi să-l numească frate, asemănarea era prea vizibilă pentru a fi ignorată. Ambii bărbaţi – ei toţi, de fapt – erau înalţi şi slabi şi aveau aceleaşi trăsături ascuţite.

— Doi dintre ei erau fraţii mei, spune Namgi după o clipă de tăcere. Hongi, cel din spate, este mai curând un văr primar.

Tremur, amintindu-mi evenimentele care au precedat sosirea lor, şfichiuitul îngrozitor al corpurilor lungi şi sinuoase care zburau prin aer.

— Atunci, tu nu eşti spirit?

— Nu sunt, mulţumesc zeilor, spune el. Nu că n-aş aprecia spiritele.

Aruncă un zâmbet unui grup de tineri care se apropie de noi, pe strada oraşului. Explozia de chicoteli care urmează este, desigur, impresionantă.

— Nu sunt spirit, nici demon sau zeu. El face o pauză dramatică.

— Sunt un Imugi. O fiară mitică.

Mă uit cu scepticism la părul lui creţ şi la surâsul buclucaş.

El râde.

— Asta este doar forma mea umană. Această formă necesită mult mai puţină energie pentru mişcare, crede-mă. în forma mea originală, sunt un şarpe de apă, puternic. Ca un dragon, dar fără magia lui. Imugi sunt o rasă războinică. Ne naştem în război şi murim în război. Nu ne închinăm zeilor şi credem că noi înşine putem deveni zei, fie trăind o mie de ani, fie luptând într-o mie de bătălii. Numai atunci ne putem ridica statutul de la şerpi la dragoni. Desigur – Namgi rânjeşte timid – există şi o scurtătură către divinitate, aşa cum se întâmplă întotdeauna în întreprinderile de lungă durată. Perla unui dragon poate transforma un Imugi dintr-un şarpe într-un dragon, dacă el şi-ar pune această dorinţă. Am auzit zvonuri care sugerează că Lordul Shin are o astfel de perlă. Fiind prostul cu cap înfierbântat care am fost, am încercat s-o fur. E suficient să spun că am eşuat. Cu siguranţă nu se află în camera lui. Vreau să spun, ai văzut şi tu, acolo nu este...

— Nimic, termin eu. Nimic, în afară de un dulap, un paravan de hârtie şi un raft jos.

— Exact. E ca şi cum n-ar avea niciun fel de bunuri. Ar trebui să vezi camera mea. Este plină cu tot felul de obiecte pe care le-am adunat de-a lungul anilor.

— Şi a mea la fel. Bunica mă cicăleşte mereu să pun lucrurile la locul lor. Ea spune: „Mina, cum te vei descurca în gospodăria ta, într-o zi, dacă nici măcar camera nu ţi-o poţi păstra în ordine?” Desigur, ori de câte ori chiar mă hotărăsc să fac ordine, descopăr că ea mi-a împăturit deja hainele şi a măturat podelele. îmi spune

să fiu responsabilă, dar nu mă poate ajuta dacă mă tratează ca pe un copil. Mă va privi întotdeauna ca pe cea mai tânără nepoată a ei, singura fată din linia sa de sânge, după ce a avut numai fii şi nepoţi. Zice că sunt favorita ei, deşi, ca orice bunică, chiar n-ar trebui să aibă niciun favorit. Ea spune că îi amintesc de bunica sa, de care îi este dor în fiecare zi.

— Eşti apropiată de bunica ta.

îmi muşc buza, cuprinsă brusc de emoţie.

— Dar părinţii tăi? continuă el.

— Au murit când eram copil. Tatăl meu, pe mare. Mama mea, la naştere.

— Deci bunica ta a fost cea care te-a crescut.

— Bunica şi bunicul meu, înainte să moară. Şi fratele meu cel mare şi soţia lui.

— Eu nu mi-am văzut mama de ani buni, spune Namgi. Nu de când mi-am închinat viaţa slujirii lui Shin. Cei mai mulţi Imugi îşi găsesc un maestru pe care să-l slujească, pentru a ajunge să dea cele o mie de bătălii, dat fiind că nu suntem tocmai o rasă pacifistă. în acest scop, cei mai mulţi dintre cei de felul meu slujesc zeilor morţii sau zeiţelor războiului. Am plănuit să o slujesc pe Zeiţa Lunii şi a Memoriei, alături de fraţii mei. Dar am simţit întotdeauna că este ceva greşit să slujesc un maestru doar pentru lupta în bătălii fără sens. Furtul perlei a fost forma mea de rebeliune. Când Shin m-a prins, ar fi trebuit să mă ucidă, dar mi-a oferit, în schimb, un post în garda lui. M-a salvat şi pentru asta îi sunt dator pe viaţă. Iar viaţa mea de muritor este, mai mult sau mai puţin, de o mie de ani.

Mă uit la el, uşor surprinsă.

— Deci câţi ani ai tu?

Namgi îmi aruncă zâmbetul lui, acum familiar.

— Nouăsprezece.

Deşi am mers în tot acest timp, palatul Zeului Mării rămâne în depărtare, uneori părând chiar şi mai departe decât când am pornit spre el. Namgi mă conduce pe o stradă, apoi pe alta, până ajungem la un drum care trece de-a lungul unui canal, principala clădire fiind o ceainărie cu punţi joase, care se întind peste apă. Este o privelişte minunată.

Am mai văzut-o. Am trecut pe lângă această clădire în drumul către Casa Vulpii aseară, ceea ce înseamnă că am mers prea departe – suntem acum la vest de palatul Zeului Mării, când înainte eram la est.

Namgi se întoarce încet pentru a-mi întâlni privirea, ridicând mâinile într-un gest liniştitor.

— Te rog, nu fi supărată, Mina. Aşa cum ţi-am spus, uşile către palat sunt zăvorâte. Nimeni nu a intrat vreodată înăuntru. Este fermecat. Poate că, dacă aştepţi, Shin te va duce el însuşi. Dacă cineva poate trece de zidurile palatului, el este acela.

— Voi aştepta. Namgi oftă uşurat.

— Nu vei regreta această hotărâre. Sunt atât de multe lucruri de văzut în oraş, în afară de palatul Zeului Mării.

Se apleacă pe sub o arcadă, către o alee mărginită de tarabele îngrămădite din piaţă, cu spirite care se înghesuie unul în altul şi se tocmesc la preţuri pentru o varietate de articole – papuci, vase

de celadon cu ginseng, cerneală şi papirusuri. Se opreşte să studieze un ac de păr în formă de cal cu ochi argintii, spunând cu un chicotit:

— Seamănă cu Kirin. Zâmbesc cu amabilitate.

Trebuie să scap de el, dar cum? Nu sunt atât de proastă încât să-mi închipui că pot să mă strecor prin mulţime. M-ar găsi în câteva clipe. Cunoaşte mai bine zona şi este mult mai probabil ca locuitorii oraşului să-l ajute pe el decât o străină. O tarabă vinde umbrele din mătase, hârtie şi pânză. Un alt magazin este format în întregime dintr-un perete de măşti. Există măşti pictate cu vulpi şi păsări de pradă. Unele au fante pentru ochi, altele au găuri pentru gură. Sunt măşti albe de mireasă cu buline roşii pictate pe obraji, de bunici cu sprâncene din pene şi şanţuri pentru riduri, încă o bunicuţă cu ochi zâmbitori.

Mă uit la ultima, când îmi face cu ochiul.

Mask duce un deget la buze, apoi îl îndepărtează, arătând spre ceva. Dai trece prin mulţime venind spre noi.

— Mina.

Namgi apare lângă mine.

— Ce faci?

Ridic rapid cea mai apropiată mască – înfăţişând, în mod ironic, o coţofană – şi mi-o pun pe faţă.

— Cum ţi se pare?

Prin orificiile pentru ochi, îl privesc pe Namgi strâmbându-se.

— Este hidoasă.

Privesc pieziş. Dai este aproape lângă noi.

— Mie îmi place. Vrei să mi-o cumperi? Oftează.

— Dacă insişti.

Scoate din buzunar o sfoară lungă cu monede, întorcându-se către

negustor.

— Cât costă?

Dai s-a apropiat şi trece între noi. într-o clipită, apucă frânghia cu bani a lui Namgi şi masca din mâna mea, punând-o pe faţa lui. Apoi se face nevăzut, dispărând în piaţa aglomerată.

— Hoţ mic!

Namgi fuge să-l urmărească.

Mask apare lângă mine. Mă prinde de mână şi mă trage printr-un culoar dintre tarabe.

Mă împiedic şi mă opresc cu faţa spre ea. Privind în jur, constat că m-a adus într-o alee îngustă.

— Ai venit la timp, îi spun, cu respiraţia întretăiată. Mă întrebam cum să scap de Namgi.

Ea dă din cap, cu masca de bunică zâmbind în obraji trandafirii.

— Ştiu drumul către palatul Zeului Mării. Lasă-mă să ţi-l arăt.

— Şi Dai?

Mă uit înapoi la strada aglomerată.

— Namgi va fi furios când îşi va da seama că a fost păcălit.

— Cine spune că îl va prinde? spune Mask. Ai încredere în Dai, Mina. Poate că nu e foarte inteligent, dar este rapid!

Mask se întoarce, conducându-mă pe alee. Pe spatele ei, Miki doarme adânc, cu pumnii mici lipiţi de obraz. Mask îşi pune mâinile mai ferm sub fundul lui Miki, ajustând susţinerea în tolbă astfel încât fetiţa să fie în siguranţă. Din stradă, se grăbeşte apoi să intre pe o altă alee, peste poduri şi grădini. Trecătorii se dau la o parte din calea ei, pentru a face loc unei „bunici" cu un copil.

Mă întreb, nu pentru prima dată, cum arată ea sub masca de bunică. Mergând în spatele său, văd şireturile de cânepă ale măştii, printre şuviţele întunecate ale părului. Dacă cineva s-ar uita pe fereastră în jos, pe alee, ar putea să ne creadă surori.

în curând ajungem pe bulevardul mare care duce la palatul Zeului Mării. Ne grăbim să înaintăm, urcând treptele.

— Poarta e deschisă! strig eu.

Namgi spusese că va fi închisă, dar există o crăpătură între uşile masive, suficient de mare pentru ca o persoană să se strecoare prin ea.

Sunt aproape la uşă când îmi dau seama că Mask şi Miki nu mai sunt cu

mine. Mă uit înapoi şi o văd pe Mask în vârful scărilor. Miki, acum trează, se uită ca o bufniţă peste umărul fetei mai mari.

— Mergi înainte, spune Mask. Aproape ai ajuns. Mă dau înapoi din

prag.

— Mina?

Ea înclină capul.

Mă reped s-o cuprind într-o îmbrăţişare feroce.

— Nu ştiu de ce mă ajuţi, îi spun, dar îţi sunt recunoscătoare

pentru asta.

Miki gângureşte, iar eu îmi deschid braţele, alintând căpşorul cu

păr pufos.

Poate că ar trebui să mă feresc de cineva care îşi ascunde faţa în spatele unei măşti, dar îi simt bunătatea şi grija pentru mine în fiecare cuvânt pe care-l rosteşte, în mâinile ei blânde care se întind să mă mângâie pe spate.

— Am motivele mele, zice ea, pe un ton oarecum misterios. Acum

du-te! Mă împinge prin poartă, în palatul Zeului Mării.

Sala Zeului Mării este goală. Tronul, unde el dormea cu o seară înainte, este gol. Cumva nu sunt surprinsă, deşi aş fi vrut să fie simplu să-l găsesc pe Zeul Mării şi să-l forţez să se trezească şi să rupă blestemul. Soarele amiezii a atins vârful cerului, revărsându-şi căldura pe gâtul meu. Am o presimţire în străfundul sufletului că el nu se află aici – nici în sala asta şi nici în multele sale curţi.

Firul Roşu al Sorţii mă trage de mână. Mă uit în jos, observând o schimbare subtilă a direcţiei lui. înainte se înclinase spre stânga, în timp ce eu mă plimbam prin oraş, iar Shin stătea pe loc. Dar acum este o linie dreaptă şi... se ondulează. Culoarea panglicii se schimbă de la roz-pal la roşu-intens, ca un val care se înalţă spre mine.

Vine Shin.

Namgi trebuie să fi trimis o misivă, alertându-l în legătură cu evadarea mea. Sau a simţit prin Firul Sorţii schimbarea din direcţia mea. Va fi aici în curând, să mă ducă înapoi la Casa Lotus, unde nu voi mai avea nicio speranţă să descopăr adevărul despre Zeul Mării.

Caut în sală. Trebuie să existe un indiciu despre locul prin care ar fi putut să dispară un zeu rătăcitor. Totuşi nu există uşi în pereţi, iar când întind mâna spre ferestre, degetele mele abia ating obloanele închise. Nu se văd decât estrada şi tronul, iar în spatele ambelor – acea pictură murală mare, cu dragonul urmărind o perlă de-a lungul cerului.

Dragonul din pictura murală nu respectă dimensiunile celui adevărat, ci poate doar a patra parte din dimensiunea unuia real. Şi totuşi imaginea este fascinantă, fiecare solz fiind pictat cu o nuanţă diferită a culorii mării, de la indigo-închis la verde-jad şi albastru-viridian. Mă apropii de pictura murală, întind o mână şi apăs pe unul dintre acei solzi netezi şi strălucitori.

Peretele cedează sub mâna mea, dezvăluind o uşă ascunsă. Trec

prin ea, într-o grădină.

Cântecul păsărilor răsună în petele de soare dintre copaci. Un pârâu din apropiere gâlgâie vesel. Caut semne ale Zeului Mării, dar grădina pare abandonată. Merg pe o potecă bătătorită, plină însă de buruieni şi iarbă scâlciată, trecând pe lângă pereţi de stâncă prăbuşiţi şi statui acoperite de muşchi.

Lumina soarelui se zăreşte printre copaci. La un moment dat, întrezăresc o pajişte în depărtare, cu o fâşie largă de iarbă culcată la pământ, de parcă o creatură mare ar fi tras, recent, un pui de somn acolo, la soare.

Am parcurs o distanţă destul de mare până când am dat peste un pavilion, construit lângă un mic lac. Aspectul său este asemănător cu cel al templului Zeiţei Vulpe, cu un acoperiş în formă de aripi şi patru piloni, pentru fiecare din cele patru colţuri. Treptele de lemn scârţâie la fiecare pas al meu; în interior, podeaua este acoperită de nisip şi murdărie. Pun mâna pe un stâlp, cald de la soare, şi mă uit înapoi la drumul pe care am venit. Firul Roşu al Sorţii este acum roz-pal. Mă întreb dacă Shin a venit până la palat, doar pentru a găsi uşile zăvorâte.

închid ochii. E linişte. Pace. Tăcerea din sala Zeului Mării părea goală, dar aici liniştea se întinde ca o aşteptare, de parcă cineva şi-ar ţine respiraţia.

Din liniştea aceasta se iţeşte clinchetul unui clopoţel.

Simt cum mi se scurge sângele din corp. Mă întorc să urmăresc de unde vine sunetul. în spatele pavilionului se află un iaz plin cu mici obiecte albe. îmi ia un moment să-mi dau seama ce sunt.

Bărci de hârtie. Sute, amestecându-se unele cu altele, pe apă.

Cobor de pe platformă şi merg până la marginea iazului. Degetele de la picioare mi se scufundă în căldura blândă, netedă şi mătăsoasă a nămolului, în stufăriş este prinsă o barcă. Mă aplec şi o ridic. Hârtia este aspră când o pipăi cu vârfurile degetelor, iar de pe fundul bărcii picură apă.

încet, desfac barca. Degetele mele ating primul caracter mâzgălit pe suprafaţa hârtiei, scris cu cerneală neagră. întunericul se ridică, mistuindu-mă.

* * *

Când deschid ochii, lumea este acoperită în alb. La început cred că e zăpadă. Un praf fin acoperă frunzele copacilor, chiar şi scoarţa ramurilor. Dar nu este frig. Şi în aer pluteşte un fum, care înceţoşează strălucirea soarelui.

Când am intrat în grădină era amiază, dar acum pare să fie amurg. Am leşinat lângă iaz?

Un fulg alb pluteşte spre pământ şi ridic palma ca să-l prind. De aproape, pot vedea că nu este deloc alb, ci gri cu pete negre.

Cenuşă.

Peste tot cenuşa cade din cer.

în spatele meu se aude o tuse înăbuşită. Mă întorc şi văd o tânără femeie îngenuncheată lângă un pârâu, deşi acest pârâu nu seamănă cu niciun altul pe care l-am văzut în grădină, cu apele lui noroioase şi sălcii.

— Te rog, spune ea, te implor. Salvează-mi copilul.

Mâinile ei tremurânde sunt întinse peste sarcina care i se întrezăreşte de sub rochia aspră. Lacrimile curg pe obrazul tinerei, care, chiar şi de la această distanţă, pare înspăimântător de slabă.

Un foc mic trosneşte lângă ea. Văd cum ia un băţ scurt din grămadă şi stinge flacăra din vârf. Apoi scoate un sul de hârtie de sub jacheta scurtă şi întinde hârtia în poală. Cu cărbunele înnegrit din foc, scrie cuvinte tremurătoare pe suprafaţa marmorată. Când termină, pliază părţile laterale ale foii, îndoind cu grijă fiecare latură, până când aceasta capătă forma unei bărci. Ridicând-o la

gură, sărută barca uşor cu buzele uscate şi o pune pe apă.

Barca de hârtie adună un strat de cenuşă în timp ce pluteşte spre aval, dispărând la o cotitură. Fata tuşeşte din nou, sfâşietor. Se ridică în picioare, cu mişcări tremurate şi nesigure.

în grabă, mă reped să întind mâinile pentru a o sprijini.

— Aşteaptă! Lasă-mă să te ajut.

Ea trece chiar prin mine, de parcă aş fi făcută din aer. Mă uit în jurul meu. Pe măsură ce se îndepărtează, corpul ei se estompează încet.

E ca şi cum amintirea în care existăm amândouă poate păstra numai acest moment, unde ea a îngenuncheat lângă malul apei. Căci acolo probabil că sunt eu – în memoria ei. în acea fărâmă de timp, în care ea şi-a turnat tot sufletul şi speranţa într-o barcă de hârtie. O dorinţă pentru zei.

Aerul se îngroaşă de cenuşă. Cade din cer, sufocându-mă. Nu pot să respir. Mă înec în cenuşă. Mă îngroapă, mă îngreunează, până când încep să mă simt oarbă, îngheţată şi îndurerată.

— Mina! mă cheamă o voce de dincolo de întuneric.

în mintea mea, îi văd pe toţi. O văd pe bunica cântând rituri ancestrale pentru a-i onora mai întâi pe fiul şi nora ei, apoi pe soţul ei. O văd pe cumnata mea, plângând lângă mormântul copilului ei. Şi, în sfârşit, o văd pe această fată, o străină pentru mine, totuşi la fel de familiară ca şi ceilalţi, căci în durerea ei o recunosc pe a mea.

De ce trebuie să ne fie luat tot ce iubim? De ce nu putem păstra pentru totdeauna ceea ce iubim, în mâinile noastre, în siguranţă, la căldură şi în desăvârşire?

— Mina! vocea insistă. Nu e nimic real. Trebuie să te trezeşti. O

apăsare pe frunte, o căldură arzătoare şi apoi... lumină.

Deschid ochii, respirând în aerul proaspăt, cu parfum de lotus. Mă

uit în sus,

nu la norii de cenuşă şi întuneric, ci la Shin, plin de sudoare pe frunte, de parcă ar fi alergat o distanţă mare.

— Respiră, Mina. Vei fi bine.

Suntem în grădină. Culorile strălucitoare ale copacilor şi ale cerului sunt aproape orbitoare, după albul şi griul amintirii.

— Ce-i locul ăsta?

— Grădina Zeului Mării. Acest iaz se numeşte Iazul Bărcilor de Hârtie.

— Toate bărcile alea, şoptesc eu. Sunt rugăciuni la care nu s-a răspuns niciodată.

Shin dă încet din cap.

— De ce? De ce au fost abandonaţi?

— Sunt doar rugăciuni, Mina. Mă ridic.

— Doar rugăciuni? Sunt dorinţele preţioase ale oamenilor! Shin

ezită, apoi spune rece:

— Nu-mi pasă de dorinţele oamenilor.

Mă uit la el, cu o senzaţie de gheară în piept. Ochii săi sunt goliţi de orice expresie, de parcă n-ar mai reţine deloc lumină. Eu sunt prima care se întoarce.

— Ai plecat din casă, deşi ţi-am interzis, spune el. N-ai auzit ce-a spus Zeiţa Vulpe? Viaţa mea este legată de a ta. Daca mori, voi muri şi eu. S-ar putea să nu-ţi pese de viaţa mea, dar ar trebui să ai grijă cel puţin de a ta. Sunt multe lucruri pe acest tărâm care ar putea ucide un om slab ca tine.

— S-ar putea să fie adevărat, dar sunt multe lucruri şi pe tărâmul meu care mar putea ucide. Secetă. Foamete.

Ochii mei se îndreaptă spre barca de hârtie, pe care am scăpat-o pe iarbă. O inimă frântă.

— Nu poţi face nimic.

Shin are dreptate. După cum a spus, eu nu sunt decât un om slab. Cum aş putea spera s-o ajut pe fata aceea? Chiar dacă aş putea s-o găsesc, n-am nimic să-i dau, nimic de oferit, decât propriile mele lacrimi şi are şi ea destule din astea cât să-i ajungă o sută de vieţi. Speranţele ei se stingeau; nu-i mai rămânea decât această ultimă rugăciune...

O ultimă dorinţă adresată zeilor.

Mă ridic în picioare.

— Este ceva ce pot face. Ce putem face. Dacă mă ajuţi. Grăbită, iau barca de hârtie de pe iarbă, întorcându-mă către Shin.

— Voi merge cu tine înapoi de bunăvoie şi nu voi mai părăsi teritoriul Casei Lotus toată luna, nu fără permisiunea ta, dar mai întâi trebuie să-i îndeplinim dorinţa.

— Mina...

Shin pare sceptic.

— Barca asta era destinată zeilor, dar n-a ajuns niciodată la ei. Trebuie doar să dăm barca celor cărora le-a fost trimisă.

Shin încuviinţează încet din cap, părând că a luat o decizie.

— Ce dorinţă a fost? Ar fi trebuit să fie scrisă pe hârtie.

Ochii lui se fixează asupra bărcii. Este pe jumătate desfăşurată. Caracterele scrise cu cerneală sunt pătate de apă, care le face ilizibile. Dezamăgită, blestem în gând.

— Nu contează, spune Shin, cu vocea lui calmă, surprinzător de liniştitoare. Când ai luat barca, ai surprins momentul în care a fost pusă dorinţa. Poţi să descrii ce ai văzut?

— Am văzut o tânără.

Cu genunchii goi, stând în noroi. Lacrimi îi şiroiau pe obraz, în timp ce săruta barca de hârtie.

Era însărcinată.

Buzele lui Shin se subţiază, întunericul umbrindu-i faţa.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? El dă din cap.

— Mergem la Casa Lunii. La Zeiţa Femeilor şi a Copiilor.

Ieşim din palat pe poarta din faţă, care a rămas deschisă, în ciuda spuselor lui Namgi că ar fi închisă în cea mai mare parte a anului. Dacă Shin găseşte acest lucru ciudat, nu comentează. Mă uit după Mask şi Miki printre tarabele din piaţa din afara palatului, dar nu se vede niciun semn al prezenţei lor, deşi câteva spirite aruncă o privire în direcţia noastră, în mod evident surprinse să vadă doi indivizi ieşind din palat.

— Pe aici, Mina, spune Shin, iar eu îl urmez spre o parte a străzii, departe de aglomeraţie.

în timp ce mergem, pliez hârtia bărcii. Literele rugăciunii ar putea fi pătate, dar asta n-ar trebui să o împiedice pe zeiţă să cunoască adevărata dorinţă a inimii, care adesea nu poate fi exprimată în cuvinte. De aceea, deşi sărbătorim Festivalul Bărcilor de Hârtie o dată pe an, orice om se poate ruga zeilor în orice moment, la un altar sau oriunde se simte cel mai aproape de ei – în picioare, pe un câmp pe care bate vântul, lângă un foc care trosneşte puternic, pe stâncile de la malul mării...

Această dorinţă ar fi trebuit să ajungă la zeiţă, independent de barca de hârtie, aşa cum a fost exprimată, din inimă. Dar, probabil, zeii şi zeiţele lumii nu sunt capabili să ne audă rugăciunile, pentru că legătura dintre ţinutul oamenilor şi Tărâmul Spiritelor s-a rupt din cauza blestemului Zeului Mării.

Să călătoreşti cu Shin este o experienţă diferită de călătoria cu Namgi sau cu spiritele. Poate pentru că nu vrea să fie oprit sau recunoscut, alege, cel mai adesea, scurtături prin curţi private şi bucătării pline de viaţă, ba chiar o dată am urcat pe scările unei ceainării, de unde am trecut apoi, dintr-un balcon, pe un acoperiş aflat dedesubt. Când s-a întors să mă ajute, am sărit rapid jos, aterizând cam neelegant, dar pe picioarele mele. El a ridicat o sprânceană şi eu am dat din umeri.

în timp ce o luăm pe o stradă îngustă, îmi vine un gând.

— Casa Lunii are vreo legătură cu Zeiţa Lunii şi a Memoriei?

— Nu, spune Shin. N-au nimic de-a face una cu cealaltă. Casa Lunii este dedicată femeilor şi copiilor, aşa cum Casa Soarelui este dedicată bărbaţilor şi împăratului.

— împărat? Dar nu există împărat. A fost ucis cu mulţi ani în urmă.

— De aceea Casa Soarelui rămâne goală.

Shin merge înainte, dar eu păşesc într-un ritm mai lent acum. împăratul a fost ucis în urmă cu o sută de ani şi atunci au început furtunile. Dar chiar şi un zeu, indiferent de dragostea lui pentru împărat, n-ar pedepsi un întreg popor pentru crima unei singure persoane. în sală, atunci când l-am atins pe Zeul Mării şi m-am uitat în amintirile lui, probabil că am văzut momentul în care a fost ucis împăratul. Ce s-a întâmplat pe stânca aceea atunci, demult, de a lăsat în urmă un împărat ucis, două lumi sfâşiate şi un regat blestemat timp de o sută de ani?

— Aici este, spune Shin, sumbru, arătând peste drum. Casa Lunii.

Am fost atât de prinsă în gândurile mele, încât nu mi-am dat seama că ne îndreptam către periferia oraşului. în faţa noastră se întinde un canal lung, nu foarte adânc, cu resturi care plutesc pe suprafaţa sa mocirloasă. Clădiri sfărâmate, cu uşi sparte şi ferestre acoperite de obloane, mărginesc drumul de pământ, pe ambele părţi ale canalului. După zgomotul şi aglomeraţia de pe străzile din interiorul oraşului, liniştea deplină de aici este tulburătoare, ca lipsa de culoare. Firul Roşu al Sorţii este singura strălucire printre clădirile cenuşii, terne. Dezolarea pluteşte, densă, în aer.

Chiar şi într-un oraş al zeilor există locuri ca acesta.

La capătul canalului – dincolo de o poartă sfărâmată, cu arcada crăpată în două – se află o clădire mare, având o latură în formă de

semilună. Cam pe la mijlocul ei se află o uşă smulsă din balamale, lăsând vederii doar o gaură neagră, căscată.

Un fior îmi străbate ceafa. Bâjbâind cu mâna în buzunarul rochiei, apuc barca de hârtie.

Toate ar fi cu mult mai simple dacă această Casă a Lunii n-ar părea atât de rău prevestitoare. Sute de ferestre mă privesc ca nişte ochi negri, fără adâncime. Nu pot vedea dincolo de pragul uşii. Aerul se răceşte pe măsură ce ne apropiem. O adiere amară iese pe uşă şi îmi zgârie pielea. Respir adânc, păşind în întuneric.

Căldura mă învăluie şi clipesc, surprinsă. Luând în considerare mărimea Casei Lunii, mi-am închipuit că va fi cavernoasă, bântuită de curenţi reci de aer şi umedă. Dar camera în care am intrat este mică, cu tavanul jos şi ziduri apropiate. Nu văd nicio uşă care să ducă mai adânc, în clădire. Este ca şi când întreaga Casă a Lunii, care din afară pare a fi înaltă de câteva etaje, cu multe încăperi şi holuri, ar conţine doar această cameră mică. Singurul său locuitor este o femeie.

Stă pe o pernă, în dreptul unei mese joase, chiar în partea din spate a camerei. Lângă ea este un foc, trosnind sub un grătar. O ajută să rămână în umbră. Tot ce pot vedea sunt albul ochilor şi curba buzelor ei roşii.

Un clicăit puternic îmi atrage privirea în jos. Femeia ţine o mână pe masă. Zgomotul vine de la unghiile lungi, curbate, care bat ritmic pe blat.

înclin capul într-o plecăciune şi aştept să vorbească privind podelele neuniforme. Sunt acoperite de murdărie şi aşchii de lemn. Clicul neîncetat al unghiilor ei continuă, în timp ce degetele bat, bat, bat pe masă.

Barca de hârtie începe să pară grea în mâinile mele.

în cele din urmă, bătăile încetează.

Ridic privirea. Ochii zeiţei sunt aţintiţi dincolo de umărul meu şi un zâmbet amar se strecoară pe buzele ei alungite.

— Ce-avem noi aici? întreabă ea, cu o voce dulceagă, ca şi cum ar fi mâncat inimi de scoică în fiecare zi. Ia te uită, este chiar Lordul Shin. Ce-am făcut ca să merit o asemenea onoare?

— Onoarea este a noastră, spune Shin, monoton. Noi am venit să vă cerem o favoare.

— Noi... ?

Ochii ei alunecă spre mine.

— Şi noi cine suntem?

— Numele meu este Mina, zic, făcând un pas înainte. Am o dorinţă.

Zeiţa clipeşte.

— O dorinţă?

— Nu este pentru mine. Ridic barca de hârtie.

— Am venit în numele altcuiva.

întinde spre mine o mână, plină de inele preţioase. Vreau să-i dau barca, dar ea plesneşte din limbă.

— în primul rând, am nevoie de plată.

Mă holbez la mâna ei netedă, albă, cu palma în sus şi fermă în aer. îmi amintesc de mâinile fetei când punea barca pe apă. Felul în care tremurau.

Zeiţa, nerăbdătoare, pocneşte din degete, iar eu îndepărtez

imaginea.

— Nu voi îndeplini dorinţa decât dacă sunt plătită.

îmi simt gâtul uscat şi trebuie să înghit salivă ca să vorbesc.

— Am un cuţit. A aparţinut stră-străbunicii mele – asta-i tot ce am.

Zeiţa se încruntă, iar degetele ei se îndoaie înapoi, în umbră.

— Fără valoare. Nu voi îndeplini dorinţa decât dacă sunt plătită cu aur.

îmi întoarce spatele, mie şi bărcii de hârtie pe care o ţin încă întinsă în faţa ei.

— Nu înţeleg, şoptesc. Eşti o zeiţă a mamelor, a copiilor. Cu sau fără aur, ar trebui să vrei să răspunzi la rugăciune.

— Nu fi proastă, fată. Nimic pe lumea asta nu este vreodată dat pe

gratis. Lacrimile îmi curg din ochi, nedorite.

— Ea era pe malul unui râu. Plângea. Şi toată speranţa şi-a pus-o într-o dorinţă adresată ţie. A crezut în tine. Ce poţi să mai vrei?

Zeiţa nici măcar nu clipeşte. Se uită la mine, de parcă eu aş fi cea de care ar trebui să-i fie milă. Ca şi cum eu aş fi cea care nu înţelege.

Shin aruncă un fir cu monede de aur pe masă. Ea ridică monedele şi acestea dispar în mâneca rochiei.

întinzând mâna, zeiţa smulge barca de hârtie din strânsoarea mea slabă. Mă uit la degetele ei care se plimbă de-a lungul hârtiei, unghiile zgâriind cerneala de cărbune.

începe să râdă – un sunet înalt, îngrozitor.

— De unde ai luat barca asta, fată? Ştii cât de veche este această rugăciune? Veche de luni, de ani. Fata asta e moartă. Copilul ei este mort. Rugăciunea ei n-a primit niciodată răspuns. Aceasta este doar o amintire, una uitată cu mult timp în urmă.

Ridicând mâna în aer, aruncă barca de hârtie în foc.

— Nu! ţip, năpustindu-mă înainte.

Mâna mea trece prin flăcări. Din gât îmi iese un sunet teribil, un strigăt agonizant care are mai puţin de-a face cu mâna care îmi arde şi mai mult cu inima mea frântă.

Shin mă apucă de spate, trăgându-mă înapoi. Mă târăşte afară din cameră. în urechile mele răsună râsul zgomotos al zeiţei.

Afară, pe stradă, îmi dă drumul, rupând o bucată de pânză din mânecă şi formând un bandaj improvizat.

— Trebuie să te ducem înapoi la Casa Lotus, zice el.

— Cum a putut? Cum poate să nu-i pese? Este zeiţa copiilor!

întinde mâna spre mine, dar mă dau înapoi.

— Mina, spune el cu grijă, trebuie să tratăm rana, altfel se va

infecta.

— Ce e în neregulă cu lumea asta? Ce e în neregulă cu zeii?

Nu mă pot opri să strig. Lacrimile îmi curg pe obraji şi inima îmi bate sălbatic în piept. Shin reuşeşte să mă prindă de mâna rănită. Cu pânza ruptă, înfăşoară rana. Nu simt nimic, o amorţeală ciudată mi-a cuprins corpul.

— Ei îi iubesc, şoptesc eu. Sună ca o acuzaţie.

Shin leagă nodul, apoi priveşte în sus.

— Ei...?

— Poporul meu. Toată lumea. Bunica mea. Ea merge în fiecare zi la altar, să se roage, îngenuncheată pe podea ore în şir, deşi o dor articulaţiile şi spatele. Cumnata mea. Chiar şi atunci când şi-a pierdut copilul, n-a dat vina niciodată pe zei, deşi plânge în tăcere, când crede că nu se uită nimeni. Oamenii din satul meu. Furtunile le pot distruge recoltele, dar totuşi ei lasă ofrande zeilor recoltei. Pentru că lumea poate fi coruptă şi anapoda, dar atât timp cât există zei, există o speranţă.

Dacă aş fi văzut milă în ochii lui Shin, m-aş fi întors şi împotriva lui. Indiferenţa ar fi fost şi mai rea. Dar e ceva în privirea lui care străpunge amorţeala mea, până când simt o durere, o rană. în ochii lui văd compasiune.

— Mina...

— îi iubesc.

Sună ca o mărturisire şi îmi dau seama – ezitantă – că este cu adevărat o mărturisire. Ori de câte ori alergam prin câmpurile de orez şi cocorii cu gâtul lung îşi umflau aripile mari în semn de salut; ori de câte ori urcam pe stânci şi briza mă împingea înainte; oricând mă uitam la mare, văzând lumina soarelui pe apă, ca un surâs, eu simţeam dragoste. Mă simţeam iubită.

Cum ar putea zeii să-i abandoneze pe cei care îi iubesc?

Nu-mi dau seama că vorbesc cu voce tare până în clipa în care Shin îmi eliberează mâna, privind peste canalul pustiu.

— Tu nu poţi face nimic.

Mai spusese aceste cuvinte şi înainte. în grădină, a zis că nu puteam face nimic pentru a o ajuta pe fată. A spus ceva similar când ne-am întâlnit prima dată, că voi eşua ca toate miresele de până acum.

Avea dreptate, în cele din urmă, dar, în timp ce el nu câştiga nimic având dreptate, pe mine faptul că greşesc mă costă totul.

— Eşti la fel de vinovat ca şi ceilalţi. Shin râde aspru.

— M-ai compara cu o zeiţă care ia mită pentru rugăciuni şi care râde de durerea altora?

— Nu. Eşti mai rău decât ea.

Umerii lui se încordează, iar eu simt deja cum mă cuprinde regretul, dar propria durere mă împinge să izbucnesc.

— Tu faci promisiuni false. îmi dai speranţă cu un cuvânt şi mă aduci la disperare cu următorul.

— Ţi-am oferit un loc în casa mea ca să fii în siguranţă, servitori pentru a-ţi satisface toate poftele şi poporul meu care să te păzească...

— Cu ordin să mă împiedice să plec.

— Pentru că a existat deja o ameninţare la adresa vieţii tale! Hoţii n-au încercat niciodată până acum să fure sufletul miresei Zeului Mării. Când m- am dus să-l înfrunt pe Lordul Bom din Casa Tigrului în dimineaţa asta, el a fugit din oraş. Până descopăr cine se află în spatele ameninţării, trebuie să ai răbdare. Acordă-mi timp. N-a trecut nici măcar o zi.

— O zi din ultima lună a vieţii mele. Ştiu că dramatizez, dar simt furia şi durerea care mă ard înăuntru.

— Ce vrei de la mine, Mina?

— Nu vreau nimic de la tine.

îmi mişc mâna arsă, tresărind de durere.

— Numai Zeul Mării mă poate ajuta acum. Shin îşi mijeşte ochii.

— Ce treabă are el cu asta?

— Pentru că, odată ce blestemul este ridicat... Shin icneşte batjocoritor.

— Tu chiar nu înţelegi, nu-i aşa, Mina?

— Ce nu înţeleg?

Arăt înapoi spre uşa căscată a Casei Lunii.

— N-ai văzut fata din amintire. Suferea. Plângea. Tot ce-i mai rămăsese era speranţa şi, până la urmă, n-a fost de ajuns. Când va fi suficient?

Shin se întoarce brusc, în ochii lui citindu-se un amestec de furie şi disperare.

— Nu va fi niciodată de ajuns! Nu vezi, Mina? Nu domneşte niciun blestem asupra Zeului Mării. A ales să se izoleze pentru că n-a putut face faţă propriei dureri. El este cel care a abandonat oamenii. Care ne-a abandonat pe toţi!

Shin îşi mută privirea, tremurând. Are un tic al fălcilor şi o uşoară roşeaţă la colţurile ochilor.

— îl urăşti pe Zeul Mării, şoptesc.

închide ochii. în mod inconştient, îşi duce mâna la piept.

— Zeul Mării. Zeiţa Femeilor şi a Copiilor. Noi toţi suntem nedemni. Cu toţii meritäm să fim uitaţi.

Noi.

Brusc mă loveşte revelaţia.

— Eşti zeu.

Răspunsul stă în felul în care respiraţia lui devine întretăiată. Degetele, deja lipite de piept, sapă în pânza hainelor.

— Shin, tu al cui zeu eşti?

La început cred că nu-mi va răspunde, dar apoi dă din cap.

— Nu mai sunt zeul nimănui.

Vorbeşte atât de încet, încât trebuie să mă aplec ca să-l aud.

— Trebuie să crezi în ceva sau cineva pentru a fi zeul aceluia.

Când ajungem înapoi la Casa Lotus, e deja noapte. Shin le spune că se pot retrage servitorilor care se grăbesc să ne întâmpine, sunând în schimb după Kirin. împreună ne îndreptăm spre pavilionul de pe lac. în camera de sus, cineva a întins deja aşternuturile pe podea. Mă aşez în genunchi pe cearşafurile de mătase, folosindu-mi mâna sănătoasă să mă aşez. încerc să îndoi degetele mâinii stângi şi mă strâmb la durerea ascuţită.

Ridic privirea şi îl văd pe Shin urmărindu-mă.

— Pot să... ? întreabă el. Dau din cap.

Se ghemuieşte lângă mine, mă ia de mână şi desface încet bandajul. Tresar când îl dezlipeşte. Pielea de dedesubt e carne vie şi sângerează pe alocuri.

Se uită la mâna mea, încruntându-se.

— De ce-ai băgat mâna în foc? Ştiai deja că e prea târziu pentru a răspunde dorinţei. Era doar o hârtie.

— Ştiu, dar...

Ezit, încercând să-i explic ceva ce nici măcar eu nu înţeleg.

— în acel moment, să nu fac nimic durea mai tare decât să bag

mâna în foc. Se aude o bătaie în uşă.

Kirin intră cu paşi mari, înclinându-se. Ochii lui ageri se uită la mâna lui Shin, care încă o ţine pe a mea.

— M-ai chemat?

— Mina a fost rănită.

— Ah, văd.

Mă uit încruntându-mă la ei, cuvintele nerostite rămânând, grele, în aer. De ce îl chemase Shin pe Kirin, nu un medic?

în timp ce Shin îmi dă drumul la mână, Kirin scotoceşte în roba sa şi scoate un pumnal mic de argint. Cu o mişcare rapidă, face o tăietură adâncă în palma lui. Sângele de culoarea luminii stelelor curge din rană.

Am doar o clipă să rămân cu gura căscată înainte ca el să mă apuce de încheietura mâinii, punând mâna lui, acum însângerată, peste mâna mea arsă.

Sângele lui argintiu se scurge peste rănile mele şi în curând durerea arsurii cedează şi este înlocuită cu o senzaţie de răcoare. Trec un minut sau două înainte să ridice mâna de pe a mea, dezvăluind pielea de dedesubt – netedă şi fără pată.

— Te va durea câteva zile, spune Kirin, dar apoi ar trebui să treacă.

întorc mâna spre lumina lumânărilor. Singura dovadă a rănii este roşeaţa de la marginile palmei.

— Kirin. Mă uit în sus.

— Mulţumesc...

Clipesc spre spaţiul gol în care stătuse. El a ieşit deja pe uşă, glisând-o în urma lui.

— Ar trebui să te odihneşti, spune Shin, arătând din cap spre aşternuturi. Trebuie să fii epuizată.

Se mişcă prin cameră pentru a stinge o parte din lumânări.

Ridică paravanul de hârtie de lângă peretele cel mai îndepărtat şi îl aşază cu grijă deasupra aşternutului.

îmi dau seama că va trebui să dormim unul lângă altul, cu paravanul între noi. Sunt prea epuizată să protestez. Mâna încă mă doare şi, spre groaza mea,

lacrimi fierbinţi încep să-mi alunece pe obraji. Mă întorc repede spre marginea aşternutului, trăgând păturile peste umeri.

De partea cealaltă a paravanului, Shin stinge lumânarea şi umbra lui solidă dispare din vedere.

Mă întorc pe spate, ascultând mişcările lui Shin – foşnetul moale al hainelor când se dezbracă, suflul unui oftat când se întinde sub pături. Mai devreme, se dusese la Casa Tigrului pentru a pune întrebări stăpânului de acolo despre tentativa de furt a sufletului meu. în ciuda resentimentului său faţă de Zeul Mării, încearcă din răsputeri să-l protejeze. Firul Roşu al Sorţii străluceşte în aer, sărind din mâna mea peste pături şi prin paravanul de hârtie.

în întuneric şi linişte, evenimentele zilei revin, iarăşi şi iarăşi în mintea mea. Nu doar teribila întâlnire cu zeiţa, ci şi momentul din grădină, când am asistat la rostirea ultimei dorinţe a unei fete,

ajunsă la capătul puterilor. Toate acele rugăciuni fără răspuns, rămânând să plutească, uitate. Gândurile mele rătăcesc către propriile mele rugăciuni, cele pe care le-am făcut în fiecare an la Festivalul Bărcilor de Hârtie, dar şi cele pe care le-am şoptit în întuneric, când credeam că nu ascultă nimeni.

Nu, nu-i adevărat. Credeam că ascultă cineva. Pentru că, până şi în momentele de disperare, am crezut că zeii veghează asupra noastră. Nu eram niciodată singuri, pentru că eram iubiţi de ei.

Sau aşa gândeam eu. Sau aşa mi-am închipuit. Imaginea fetei, tremurând pe malul pârâului, îmi este întipărită în minte. Mă gândesc că în momentul celei mai mari dureri a ei a fost cu adevărat singură.

Aproape că mi-aş dori ca sufletul meu să fie din nou o pasăre, atunci ar putea zbura departe de aici şi nimeni – nici zeii, nici măcar eu – n-ar fi capabil să simtă ce simt acum. Naufragiată într-o altă lume, ca urmare a propriei mele alegeri, fără nicio speranţă de a-i salva pe cei pe care îi iubesc.

Trec ore înainte ca, în sfârşit, să cad într-un somn agitat, plin de vise cu dragoni şi cu un glas care mă strigă din depărtare, cerându-mi să îl salvez.

16

Dimineaţa, Shin este deja plecat. Paravanul de hârtie este pliat şi sprijinit de perete. îmi frec ochii, dureroşi de la plânsul din somn. Mă ridic cu prudenţă, cu grijă să nu mă sprijin pe mână. Ceva din colţ îmi atrage atenţia. Pe raftul de sub fereastră este un obiect mic. Clipesc, aplecându-mă înainte.

Este barca de hârtie.

Mă împiedic până la raft. Marginile bărcii sunt carbonizate de la foc, dar în rest este întreagă.

Cum...?

Rezemată de laterala bărcii se află o floare roz cu alb, culeasă din lac. Un lotus în floare, petalele se deschid pentru a dezvălui culoarea stelelor din centru. Shin trebuie să se fi întors să recupereze barca noaptea, după ce eu am adormit.

Strâng la piept barca şi floarea. Un sentiment ciudat arde în mine. Ochii mei urmăresc panglica în timp ce se desfăşoară pe drumul spre fereastră, de un roşu-pal, în lumina soarelui de dimineaţă.

* * *

Deşi Kirin a alungat cea mai mare parte a durerii, mâna mea are nevoie de câteva zile pentru a-şi reveni complet. După prima noapte, Shin nu s-a mai întors în cameră. Aflu de la Nari că a sosit un curier a doua zi după vizita

noastră la Casa Lunii, iar Shin a plecat cu Namgi şi Kirin în urmărirea hoţilor. Doi bărbaţi care se potrivesc descrierii hoţilor – unul ca un urs, celălalt ca o nevăstuică – au fost văzuţi părăsind oraşul.

Deşi zilele sunt lungi, sunt ocupată. Vin cadouri de logodnă de la toate casele importante – seturi de ceai, vaze din celadon, cutii de bijuterii, papirusuri cu peisaje şi poezii şi un cufăr imens cu aşternuturi de mătase, brodate. Mă întreb ce se va întâmpla cu aceste articole odată ce adevărul despre logodna noastră va fi dezvăluit. Aceleaşi servitoare din prima mea dimineaţă la Casa Lotus mă însoţesc, surori care l-au slujit pe Shin mulţi ani, deşi n-ai putea spune, după tinereţea lor aparentă. Le ajut cu treburi prin casă. Spălăm păturile în apa scoasă din lac, apoi le atârnăm să se usuce în câmpurile de la miazăzi, ca nişte nori mari care se umflă în vânt.

Deşi nimeni nu-mi interzice să părăsesc curţile, rămân în spatele zidurilor Casei Lotus. îmi petrec zilele colecţionând ghinde şi flori uscate pentru a le atârna în camera lui Shin, înviorând spaţiul prea gol. împreună cu slujitoarea mea cea tânără, încerc chiar să desenez un peisaj pe paravanul de hârtie.

După ce în cele din urmă i-am stat în drum de prea multe ori, sora mai mare îmi ordonă, în sfârşit, să ies din casă. Mă plimb spre pavilionul principal, până la malul apei. Găsesc o mică ambarcaţiune cu vâsle, o împing în lac şi mă urc în ea. întinsă pe spate, privesc în sus, spre cer. Este o zi senină şi se văd doar câţiva peşti, precum şi ceva care arată ca o balenă cu cocoaşă, în depărtare.

închid ochii, aţipind.

Deodată se aude un ţipăt ascuţit, iar barca se opreşte brusc.

— Hei, uită-te la asta!

Mă ridic în genunchi şi mă uit peste laterala bărcii.

Dai face pluta, stând pe spate în apă, cu Miki în echilibru pe burta lui, semănând mult cu o vidră care a prins-o pe Miki ca pe un peşte.

— Dai! strig eu. Ce faci? Ieşi din apă – e periculos.

— înot, zice Dai, de parcă n-ar pluti în mijlocul unui lac cu un bebeluş, în echilibru, pe burtă.

Din spatele meu vine o voce.

— Nu-ţi face griji, Mina. Dai n-o va lăsa pe Miki să se rănească.

Mă întorc şi o găsesc pe Mask stând vizavi de mine în barcă, cu masca ei de bunică zâmbitoare, cu obraji trandafirii. Este complet uscată.

Mă uit la ea.

— Eşti zeiţă?

— Sunt un spirit. Ţi-am spus asta prima dată când ne-am întâlnit.

Mă uit în jur la cerul senin şi deschis.

— Spiritele pot zbura?

— Unele spirite. Nu eu, totuşi. Sunt un spirit mai mărunt, îţi aminteşti?

— Atunci cum...

— Este o zi frumoasă.

Mask ridică faţa în sus. Obrajii ei, vopsiţi cu roşu, par să devină mai mari la soare. Pot să văd linia zveltă a gâtului său lung.

Pe fundul bărcii este o undiţă veche. Ea se apleacă, o ridică şi aruncă firul în apă.

— N-are cârlig, spun eu, şi nici momeală.

— Oh, nu vreau să prind nimic, zice ea, enigmatic.

Barca plutea în derivă, dar acum, parcă prinsă de o adiere, începe să alunece pe lac.

— Te-am căutat prin piaţă, spune Mask, dar n-ai ieşit din casă.

— Kirin a spus că nu trebuie să-mi folosesc mâna. Arsurile...

— Mm.

Un sunet neclar. Faţa ei arată aceeaşi expresie plăcută, dar în acel „mm” este urma unui reproş.

— Am ajutat servitoarele la curăţenie, spun, oarecum defensiv. Sunt spirite, ca şi tine. Am mai decorat camera lui Shin – camera în care am stat. Vezi tu, e foarte goală. Am adus flori din grădină. O

slujitoare mai tânără a găsit nişte vase cu vopsea şi am pictat împreună un peisaj pe paravanul de hârtie. Munţi şi nişte copaci.

Mask îşi înclină capul într-o parte, meditând:

— Pentru o fată a cărei mână a fost arsă, ai folosit-o destul de mult.

Roşesc.

— Da, ei bine, azi nu mă mai doare atât de tare. Mask dă uşor din

cap.

Mă uit în altă parte, ochii mei zărind o mişcare în apă. Unde sunt Miki şi Dai? Nu ne mişcăm foarte repede, dar ar fi greu pentru Dai să ţină pasul cu barca, ţinând în acelaşi timp copilul în echilibru pe burtă.

Mă uit în laterala bărcii şi văd că Dai a prins firul undiţei. El şi Miki sunt traşi cu ajutorul lui.

— Când ai venit aici prima dată, erai hotărâtă să îl salvezi pe Zeul

Mării. Mă strâmb, ridicând din umeri.

— Eram. Sunt. Doar că mă întreb dacă într-adevăr se poate.

Ea scoate un alt „mm” vag care, pentru un motiv inexplicabil, mă

face să

vreau să-mi deschid sufletul în faţa ei.

— Am vizitat-o pe Zeiţa Femeilor şi a Copiilor, am izbucnit. I-am dus dorinţa unei tinere care purta un copil în pântece. Zeiţa a văzut fata, i-a văzut suferinţa şi n-a făcut nimic ca s-o ajute. Ea râdea. Fata plângea, copilul ei era pe moarte şi zeiţa râdea. N-are dragoste, nici simpatie pentru oameni.

Clatin din cap.

— Totul este fără speranţă. Sarcina mea e fără speranţă. Şi m-a făcut să realizez că poate nu sunt adevărata mireasă a Zeului Mării. Poate că nu eu sunt cea care îl poate salva.

Pentru că Mask nu spune nimic, adaug liniştită:

— De ce depinde totul de mine?

— Chiar aşa este?

— Mitul spune că doar o mireasă a Zeului Mării îl poate salva. Dacă nu asta e soarta mea, atunci care este?

Aştept ca Mask să spună ceva înţelept, dar ea ridică din umeri.

— Spune-mi, Mina, dacă n-ar exista un mit despre mireasa Zeului Mării, ceai face? Ai renunţa? Dacă cineva ar spune că soarta ta este să stai toată ziua şi să mănânci găluşte?

— Sună ca o soartă minunată! spune Dai de undeva de dincolo marginea bărcii.

Mask se apleacă înainte.

— Dacă cineva ţi-ar spune că soarta ta este să urci deasupra celei mai înalte cascade şi să sari? Sau să răneşti persoana pe care o iubeşti cel mai mult din lume? Sau, mai rău, să răneşti persoana aceea din lume care te iubeşte cel mai mult? Soarta este un lucru

complicat. Nu ţine de tine, nici de mine, nici măcar de zei să întrebi care anume este ea sau nu este.

Mă ia de mână şi, deşi nu poate vedea Firul Roşu al Sorţii, degetul ei trece de-a lungul panglicii. încet, îşi ridică fruntea şi priveşte peste lac. Mă uit în direcţia privirii ei.

Shin mă aşteaptă pe mal.

— Nu-ţi urma soarta, Mina. Lasă soarta să te urmeze pe tine...

Mă întorc şi constat că Mask a dispărut. Mă uit peste marginea bărcii. Dai şi Miki nu se văd nicăieri.

Barca îşi schimbă încet direcţia şi se îndreaptă spre ţărm.

* * *

Shin trece prin stufărişul de înălţime mică, apucând barca de capăt şi târând-o afară din apă. Sar din ea în timp ce se apropie de mal, scuturându-mi fusta.

întorcându-mă, întâlnesc privirea lui Shin. Firul Roşu al Sorţii flutură în aerul dintre noi.

îl studiez să văd dacă pot descoperi vreo trăsătură divină. Mă gândesc la zeii pe care i-am întâlnit până acum. El e mai înalt decât Zeul Mării. E mai puţin înfricoşător decât Zeiţa Vulpe. Şi este cinstit, spre deosebire de Zeiţa Femeilor şi a Copiilor. Fiecare acţiune pe care a întreprins-o, chiar şi furtul sufletul meu, a fost ca să-şi protejeze Casa sau oraşul.

Un zeu înalt, nu foarte înspăimântător, onorabil, fără suflet. Cum s-a împletit soarta mea cu a lui?

— Ai găsit ce căutai? întreb eu.

— Nu chiar. Am pierdut urmele hoţilor în munţii de la estul oraşului.

Mă studiază la fel de atent.

— N-ai încercat să ieşi din casă.

— Am promis că n-o voi face.

Promisesem că nu voi părăsi teritoriul Casei Lotus, dacă vom îndeplini dorinţa fetei. Şi, deşi dorinţa ei nu a fost îndeplinită, el îşi respectase partea de învoială.

— N-am găsit hoţii, dar am găsit asta. Scoate o fâşie de pânză din

jachetă.

Luând-o, îmi trec degetele peste imaginea cusută cu roşu, auriu şi negru a unui tigru, înfăţişat în momentul unui salt impresionant, cu ghearele întinse.

I-o dau înapoi, ridicând privirea către a lui.

— Casa Tigrului.

Shin încuviinţează din cap, mâhnit.

— Când l-am vizitat pe Lordul Bom săptămâna trecută, a negat că i-ar fi trimis pe hoţi. Lordul Bom a fost, la vremea sa, un mare tactician militar. Să lase în urmă o semnătură atât de evidentă

pare a fi fie neglijenţă, fie... ceva deliberat. Oricum ar sta lucrurile, nu pot ignora faptul.

— Ai spus că nimeni, înainte, n-a încercat vreodată să fure sufletul unei mirese. De ce crezi că s-a întâmplat acum?

— Singurul motiv la care mă pot gândi este că vor să facă rău Zeului Mării prin tine, fără să ştie că nu mai eşti legată de el. Nu puteam risca să reuşească. De aceea am dat ordin să rămâi în casă – dacă era să se petreacă un atac, gărzile mele ar fi fost mai potrivite să te apere.

Ştiu că îşi lua măsuri de precauţie doar de dragul Zeului Mării mai întâi, iar acum pentru sine. Dar totuşi îmi trece prin cap un gând nesăbuit: Dacă vrea să mă protejeze nu pentru altceva, ci chiar de dragul meu?

— Desigur, spune el încet, cu sprâncenele încruntate, este posibil ca, în noaptea în care au venit să-ţi fure sufletul, intenţia lor să fi fost să refacă Firul Roşu al Sorţii...

— Şi, făcând asta, să ne ucidă pe mine şi pe Zeul Mării, pe rând? strâmb eu din nas. Aş prefera să mă sting fără un astfel de ajutor. Sufletul meu este în siguranţă acolo unde îi este locul, înăuntrul meu.

Când Shin se întoarce cu spatele, tresar la propriile mele cuvinte necugetate. La urma urmelor, el susţine că n-are suflet!

Dar când mă priveşte din nou, expresia lui nu este îndurerată, ci gânditoare.

— Faci câţiva paşi împreună cu mine?

Ocolim podul spre capătul îndepărtat al lacului, unde se desfăşoară cea mai mare parte a activităţii casei. Servitorii descarcă orezul din coşuri şi legume, din bărcile legate la docuri. Mă uit pe lac după Mask şi Dai, dar nu se văd nicăieri.

Cu toate că Shin şi cu mine mergem în tăcere, între noi pare să existe un fel de comunicare mută. Mă simt mai eu însămi decât m-am simţit toată săptămâna – pentru că am stat de vorbă cu Mask, dar şi pentru că Shin este aici. Firul Roşu al Sorţii, deşi licărea mereu prietenos în coada ochiului meu, era şi o reamintire constantă a absenţei lui. Ceva din el mă face să mă simt mai curajoasă, de parcă aş putea fi persoana care crede el că sunt.

Nu-mi dau seama că mă uit la Firul Roşu al Sorţii până nu ridic privirea pentru a descoperi şi ochii lui Shin aţintiţi asupra lui, apoi ridică şi el privirea.

— Cât am mers în munţi, Kirin a fost tot timpul frustrat din cauza mea. Trebuia să urmărim hoţii, dar eu eram mereu neatent. Ori de câte ori Firul Roşu al Sorţii se unduia sau licărea, mă gândeam în sinea mea: „Ce face? Probabil că se bagă în tot felul de buclucuri”.

Dă din cap, schiţând un zâmbet.

— Am fost surprins când m-am întors şi am descoperit că n-ai ieşit deloc din

casă.

Prima mea pornire este să-i neg cuvintele, cu un sentiment intens de stânjeneală, dar mă surprind spunând sincer.

— După întâlnirea cu Zeiţa Femeilor şi a Copiilor, m-am simţit descurajată. Credinţa mea a fost teribil zdruncinată. Mi-a fost greu să accept că unei zeiţe nu i-ar păsa de o rugăciune făcută cu atâta dragoste.

Un ecou al acelui sentiment îngrozitor revine şi duc mâna la gât. Când ridic ochii, îl descopăr pe Shin privindu-mă şi mă simt, brusc, vulnerabilă.

îmi las mâna să cadă.

— Ei bine, mă bucur că te-ai întors, spun eu, punând un pic de frivolitate în voce. Cel puţin, cu tine prin preajmă, inima mea mai are de făcut şi altceva decât să lâncezească.

Shin rămâne nemişcat. îmi dau seama, cu întârziere, cum ar putea suna ce am spus.

— Adică nu am timp să mă scufund în melancolie. Sunt prea ocupată încercând să scot tot ce e mai bun din tine. Este mai uşor să fii curajos când eşti cuprins de furie.

El ridică o sprânceană.

— Numai tu poţi transforma un compliment într-o insultă, la jumătatea drumului.

Păşim pe docuri şi traversăm scândurile groase până când ajungem la capăt, unde o barcă este legată de un pilon. O recunosc, fiindcă este aceea cu care ne-am dus la Casa Vulpii. în timp ce Shin se apleacă să dezlege frânghia, simt o durere ciudată în piept.

— Unde pleci? Abia te-ai întors.

Şi poate că e vorba despre ce am simţit mai devreme, dar nu vreau să dispară. Iar faptul că-mi dau seama de asta mă face să mă simt confuză şi supărată.

Obrajii mi se înfierbântă şi mă bucur că e ocupat cu barca.

— Când am fost la Casa Lunii, spune Shin, cu barca legănându-se uşor sub el, ai sugerat că l-aş urî pe Zeul Mării. Adevărul este că nu îl urăsc. Resentimente am, da. Mi-a fost milă şi m-am îndoit de el, în fiecare zi. însă nu l-am urât niciodată. Nu ştiu dacă să cred că este... blestemat sau dacă nu cumva el şi-a provocat blestemul. Dar poate emoţiile mele m-au împiedicat să văd lucrurile limpede.

Se întoarce, întinzând mâna spre mine.

— Mulţi ani, Casa Lotus l-a protejat pe Zeul Mării tăind legătura care-l făcea muritor prin conexiunea cu o mireasă umană şi, pentru un timp, oprind sângerarea unei răni. Dar o rană, neîngrijită corespunzător, se va redeschide mereu; trebuie vindecată.

îl apuc de mână şi cobor şi eu în barcă, aşezându-mă pe una dintre bănci. Se aşază vizavi de mine, întinzându-se spre vâsle.

— Dar Zeul Mării nu era în sala tronului şi nici în grădină, spun eu.

— Trebuie să fie undeva. Vom merge în fiecare zi, dacă este nevoie.

Speranţa este un sentiment ameţitor. Simt cum se ridică înăuntrul meu, ca şi cum coţofana şi-ar desface aripile. în acest moment, cu Shin şi Firul Roşu al Sorţii strălucind ca o flacără între noi, orice pare posibil.

Lăsăm barca în canalul din afara palatului şi intrăm în grădina Zeului Mării, prin uşa din pictura murală.

17

Deşi abandonată, grădina este frumoasă. Petale de flori flutură pe poteca pietruită, prinzându-se în cutele ondulate ale fustei mele. O burniţă uşoară pluteşte în aer şi mă întreb dacă, undeva la est, se pregăteşte să răbufnească o furtună.

Pe lac, un vânt uşor a mişcat toate bărcile de hârtie spre ţărmul mai îndepărtat, lăsând apele din apropiere pustii. în timp ce Shin inspectează pavilionul, cobor până la mal şi mă aplec să ridic o piatră.

Bunicul meu obişnuia să arunce pietricele pe suprafaţa iazului din grădina noastră. Când eram mici, Joon şi cu mine număram de câte ori săreau pietricelele, lovind apa, înainte de a dispărea în adânc.

Răsucindu-mi mâna în poziţia potrivită, arunc piatra prin apă. Se aude un pleoscăit puternic, apoi se scufundă. Mă uit peste umăr către Shin care se învârte pe lângă pavilion. Nu pare impresionat.

în timp ce mă aplec să ridic o altă pietricică, degetele mele nimeresc ceva aspru. Piatra aceasta pare diferită de celelalte, având gravată pe ea o floare de lotus. Liniile sunt prea îngrijite pentru ca cioplitura să fi fost o lucrare a naturii. Cineva trebuie să fi folosit cu grijă un cuţit şi să fi cizelat cele opt petale ovale şi inima de culoarea stelelor. îmi aminteşte de lotusul pe care Shin l-a lăsat lângă barca de hârtie, plutind încă pe suprafaţa apei din bolul său. Pun piatra în buzunar.

Cu coada ochiului, îl văd pe Shin aşezându-se sub un copac din cealaltă parte a pavilionului, privind ceva cu mare atenţie. Căzusem amândoi de acord că, dacă nicio căutare nu ar avea ca rezultat găsirea zeului, cea mai bună cale era să aşteptăm.

în următoarea jumătate de oră, întorc pietre în sus şi în jos pe ţărm, renunţând la asta numai când norii acoperă cerul. Mă las în jos lângă apă. Bunicul meu spunea mereu că singurul moment în

care simţea cu adevărat o pace adâncă era atunci când stăteam împreună lângă iazul din grădina noastră, privind raţele ce înotau alene. Dar în lacul acesta nu sunt raţe. Doar bărci de hârtie. Asemenea unui banc de peştişori nestăpâniţi, ele se înghesuie la malul dinspre nord.

18

O barcă a părăsit grupul, plutind spre centrul iazului.

Pe măsură ce se apropie, văd că nu se aseamănă celorlalte bărci. Este altfel făcută, pliată stângaci, inegal, şi e pe jumătate scufundată în apă. Un fir roşu, aspru e trecut prin centrul său, de parcă ar fi fost ruptă în două şi apoi jumătăţi le-au fost cusute la loc, împreună din nou.

Mă trece un fior. Cunosc barca asta.

Eu am găsit hârtia pentru ea, am lipit-o de buze, în timp ce-mi şopteam rugăciunea în foaia rece. Eu am fost aceea care a făcut-o cu mâinile tremur ânde.

Este barca mea, cu dorinţa mea. Nu vreuna dintre dorinţele copilăreşti pe care mi le puneam la Festivalul Bărcilor de Hârtie, ci o alta. O barcă pe care eu n- o aşezasem niciodată înainte pe râu.

Mă reped spre ea, intrând în iaz.

— Mina! strigă Shin din spatele meu.

Nu ascult, prea hotărâtă să ajung la barcă. O apuc. Piciorul mi se agaţă de rădăcina unui copac prăbuşit. Tremurând, cad în valuri.

Ies o jumătate de secundă mai târziu, scuipând apă şi uitându-mă în jur, doar pentru a descoperi suprafaţa lacului goală.

Barca a dispărut. Mi-am imaginat-o? Sentimentul meu de vină târăşte după sine amintirea unei rugăciuni?

Udă, mă întorc la mal. Sunt pregătită să accept un reproş de la Shin, care, după toate probabilităţile, este furios pe mine pentru că

am făcut ceva ce, până şi eu pot recunoaşte, a fost o nesăbuinţă. Dar când mă uit în sus, aproape cad înapoi în apă.

Întins pe iarbă în faţa mea se află dragonul, iar lângă dragon este Zeul Mării.

19

Dragonul îşi ondulează corpul protector în jurul zeului adormit, sprijinindu-şi capul enorm, cu coarne, lângă cel al băiatului. Mustăţile lui lungi se încurcă în părul moale al Zeului Mării şi când balaurul respiră, părul băiatului se ridică, prins în briza caldă.

Ochii dragonului sunt deschişi şi mă privesc, mari, întunecaţi şi strălucind de inteligenţă. Fac un pas în încercarea de a ieşi din apă, precaută, anticipând cu grijă orice mişcare bruscă făcută de dragon, dar, ca o pisică uriaşă, el pare mulţumit doar să stea acolo. Mă apropii încet, aşteptând momentul în care dragonul se va hotărî să mă devoreze cu totul.

Probabil că ezit prea mult, pentru că dragonul începe să scoată nişte mârâituri groase din gâtlej. Pietrele îmi tremură sub picioare. Ochii balaurului fug de la mine la Zeul Mării, nerăbdători. Aşteaptă ceva. Ca şi cum dragonul m-ar îndemna spre Zeul Mării. Fac ultimii câţiva paşi şi, aruncând o privire rapidă spre balaurul protector, pun mâna pe cea a băiatului-zeu. Ca şi înainte, sunt atrasă într-o lumină orbitoare.

* * *

Primul lucru pe care-l observ este că sunt încă în grădină, deşi acum ea este învăluită în ceaţă, ca atunci când m-am trezit prima dată în Tărâmul Spiritelor.

Al doilea.

— Shin!

El stă întins, cu faţa în jos şi nemişcat, la marginea lacului. Mă grăbesc înainte, căzând în genunchi lângă el. Îl întorc şi îmi trec degetele peste buzele lui. Simt o mare uşurare când îi simt căldura respiraţiei. Cu toate acestea, dacă m-aş fi gândit o clipă, aş fi văzut Firul Roşu al Sorţii strălucind prin ceaţă şi aş fi ştiut că este nevătămat. Atât timp cât firul rămâne intact, amândoi suntem în siguranţă, vieţile noastre fiind legate una de alta.

20

Ridicându-i corpul de pe pământ, îl legăn în poală.

— E bine, să ştii. Doarme doar.

Privesc în sus. în faţa mea stă Zeul Mării. Faldurile bogate ale mantiei lui se îmbibă în apa de lângă malul noroios. El nu pare să observe. în spatele lui, ceaţa s-a rărit şi pot deosebi umbra dragonului.

Privirea Zeului Mării se mută de la Shin la mine.

— Sufletul meu îmi spune că eşti mireasa mea. Clipesc surprinsă.

— Eşti potrivită.

îşi înclină capul într-o parte, părul închis la culoare căzându-i peste genele lungi.

— îmi place cum arăţi. Părul are culoarea caldă a scoarţei copacilor, iar ochii tăi sunt ca marea noaptea. Pot vedea luna în ei. Două luni. Două mări noaptea.

înghit cu greutate, neştiind ce să spun. Aceasta este prima dată

când vorbim...

— Eşti foarte romantic, Zeu al Mării.

21

— Nu chiar, răspunde el.

întorcându-se, se îndreaptă spre marginea iazului. Bagă un deget

subţire în

apă şi face valuri mici.

— Doar singur.

Nu ştiu de unde să încep. La fel ca în sala tronului, sunt cuprinsă de o dorinţă copleşitoare de a-l proteja pe acest băiat, prins în coşmaruri şi învăluit de tristeţe. Nu pare corect să încep prin a-i cere ceva. Salvează-mi poporul. Pune capăt furtunilor. Trezeşte-te şi fii aşa cum ai fost cândva, întreg şi fericit.

în poala mea, Shin geme, deşi ochii îi rămân închişi. Cu blândeţe, îi dau părul la o parte de pe frunte.

— Se luptă, spune Zeul Mării. Vrea să se trezească.

Mă uit la zeul băiat, sfâşiată între a rămâne în acest moment cu el şi a-l ajuta pe Shin. Cumva ştiu că timpul fuge şi în curând băiatul şi dragonul vor dispărea, iar eu voi fi forţată să ies din vis.

— Ai putea să-i spui o poveste, spune băiatul-zeu.

Inima mi se linişteşte. O poveste? Pare imposibil să conving un zeu să se trezească după o sută de ani, dar pot spune o poveste. Am spus sute de poveşti pentru fraţii mei şi pentru copiii din sat. O poveste pentru Zeul Mării şi pentru Shin. Dar pe care ar trebui să o aleg?

Shin se mişcă în poala mea. Ochii mei trec de la el către Zeul Mării şi înapoi, zăbovind asupra lui Shin.

Shin, care-l protejează pe Zeul Mării de cei care i-ar putea face rău, chiar dacă este supărat pe el pentru că l-a abandonat, iar povestea vine, de parcă, tot timpul acesta, ar fi fost în aşteptare.

22

Respir adânc şi încep.

— Au fost odată ca niciodată doi fraţi. Fratele mai mic era sărac şi locuia într-o baracă, dar era bun la inimă şi blând, în timp ce fratele mai mare trăia într-o casă mare şi era bogat, dar era crud şi plin de lăcomie.

într-o dimineaţă, fratele mai mic a auzit un sunet jalnic venind din podea. A

urmărit sunetul şi a găsit un pui de rândunică ce căzuse din cuib şi ţipa de durere, din cauza unei răni la o aripă. Luând rândunica în casă, fratele mai mic i-a tratat articulaţia cu diverse leacuri şi a făcut o atelă mică din beţe şi sfoară ca să i-o îndrepte. Apoi a pus rândunica înapoi în cuibul ei şi, când a venit iarna, aceasta a zburat spre sud.

în primăvara următoare, rândunica s-a întors şi a lăsat să cadă în grădina fratelui mai mic o sămânţă, din care au crescut cinci tărtăcuţe mari. Când fratele mai mic a deschis prima tărtăcuţă, din ea s-au revărsat munţi de orez, mai mult orez decât putea mânca el într-o viaţă. A doua tărtăcuţă era plină cu aur şi giuvaiere. A treia adăpostea o zeiţă a apei. Apoi le-a deschis pe ultimele două, una în care erau nişte dulgheri mici şi cea din urmă, plină cu cherestea. într-o singură zi, ei i-au construit fratelui mai mic un conac magnific.

Fratele mai mare, după ce-a auzit de proaspăta avere a fratelui său mai mic, a venit la conac şi l-a întrebat cum a devenit atât de bogat, într-un timp atât de scurt. Atunci fratele mai mic i-a povestit despre rândunică.

Fratele mai mare, crezându-se foarte deştept, a construit un cuib şi a aşteptat până când o rândunică a venit să-şi depună ouăle. Apoi a împins un pui de rândunică din cuib şi acesta şi-a rupt aripa. La fel ca fratele său mai mic, fratele mai mare a pus unguent pe aripă şi a improvizat o atelă. Pe timpul iernii, când rândunica a zburat spre sud, a aşteptat cu nerăbdare întoarcerea ei. Aşa cum prevăzuse, rândunica s-a întors primăvara şi a lăsat să cadă o sămânţă în grădina fratelui mai mare. Ca şi înainte, din sămânţă au crescut cinci tărtăcuţe.

Bucuros, fratele mai mare a spart prima tărtăcuţă; numai că din ea a ieşit o armată de demoni. L-au bătut cu beţe, mustrându-l pentru lăcomia şi cruzimea lui. Totuşi fratele mai mare s-a gândit că ar putea fi şi comori pregătite pentru el, aşa că a desfăcut a doua tărtăcuţă; doar că aceasta era plină cu oşteni care i-au luat toţi banii. A treia tărtăcuţă s-a deschis şi a revărsat un val de apă murdară care a inundat locul, i-a distrus casa şi a măturat şi celelalte două tărtăcuţe. El nu a rămas cu nimic. Dându-şi seama de greşeala sa teribilă, fratele mai mare a fugit la fratele mai mic, implorând ajutor.

Ei bine, fratele mai mare niciodată nu fusese bun sau amabil cu fratele mai mic. De fapt, făcuse tot ce-i stătea în putinţă să fie crud şi răzbunător. Dar când a ajuns la casa fratelui său mai tânăr – aşteptându-se să fie izgonit, aşa cum ar fi procedat el în astfel de împrejurări – mezinul l-a poftit în locuinţa sa, spunând: „Eşti fratele meu şi ce-i al meu este şi al tău”. I-a dat jumătate din avere fratelui său mai mare, iar acesta, dându-şi seama de cât de mult îl iubea mezinul, a simţit pentru prima dată, cu adevărat, remuşcările şi ruşinea. A devenit smerit şi bun şi, împreună, fraţii au îmbătrânit fericiţi, înconjuraţi de familiile lor şi iubiţi de toţi.

Cât timp am vorbit, Zeul Mării a rămas lângă iaz. Vocea lui este liniştită.

— Care este morala acestei poveşti?

Mă uit la spatele lui, la tremurul uşor al umerilor.

24

— Nu are o morală, doar un... sentiment, poate.

— Şi care ar fi sentimentul?

— Că nu există niciun loc în care să fii prea departe de iertare. Nu de iertarea cuiva care te iubeşte. Cel puţin, asta am crezut mereu când am auzit această poveste. Am vrut să cred astfel. Chiar dacă unul dintre noi face o greşeală, fratele meu m-ar ierta şi eu l-aş ierta pe el.

— Iertare, spune Zeul Mării. Nu voi fi niciodată iertat pentru ce-am făcut.

îşi scoate mâna din apă, punându-şi degetele pe frunte. Picăturile îi curg pe faţă, trecând peste şi pe sub ochii lui închişi, ca nişte lacrimi.

— Mă doare capul. Lasă-mă.

— Stai, spun eu.

— Este ceva ce trebuie să ştii. Semenii mei...

Dragonul îşi saltă capul din ceaţă şi suflă o respiraţie rece pe faţa

mea. Mă prăbuşesc inconştientă, doar ca să mă trezesc într-o

grădină pustie, cu

Shin lângă mine.

— Mina.

Shin încearcă să se ridice, luptând cu ultimele mreje de somn. Vocea lui e plină de îngrijorare.

25

— Eşti bine?

— Eu – sunt bine, răspund, surprinsă de prezenţa lui.

Când era adormit, era vulnerabil şi am simţit nevoia să-l protejez. Dar acum eu sunt cea care se simte ciudat de expusă.

La fel ca în dimineaţa aceea, când am descoperit că se întorsese după barca de hârtie, un sentiment ciudat îşi face loc în pieptul meu, de parcă inima mi-ar fi plină. Ceva s-a schimbat între noi în ziua în care, sau poate a fost cu o seară înainte, i-am dus acea dorinţă zeiţei. Deşi nu sunt încă pregătită să pun un nume acestui sentiment.

Mă întorc.

— Zeul Mării a fost chiar aici, Shin. Am fost în visul lui. Shin nu zice nimic, deşi are sprâncenele încruntate.

— Ce înseamnă asta? întreb.

— Nu ştiu, spune el. Apoi, ezitând, adaugă:

— Zeul Mării nu s-a arătat niciodată unei mirese până acum. în jurul nostru, ceaţa s-a risipit de peste tot.

— Să ne întoarcem, Mina. Am zăbovit destul de mult aici.

îmi întinde mâna şi mi se pare firesc să-mi strecor palma în mâna sa.

26

simţindu-mă cumva protejată de puterea lui. Când ne ţinem de mână în felul ăsta, Firul Roşu al Sorţii dispare cu totul. Este ca şi cum am fi în tărâmul muritorilor, unde soarta este ascunsă de priviri.

Când am ajuns înapoi la Casa Lotus, Kirin şi Namgi ne aşteptau pe doc.

— A venit o misivă pentru tine, în timp ce erai plecat, spune Kirin, înmânându-i un sul. De la Casa Cocorilor.

Shin dezleagă şnurul, desfăşurând sulul, pentru a citi un mesaj scurt, scris într-o caligrafie elegantă, ca un balet.

— Domnul Yu susţine că are veşti despre trădarea Lordului Bom, ne informează el. Spune să venim imediat.

Mă întorc către Namgi.

— în prima mea noapte în Tărâmul Spiritelor, mi-ai spus despre Casa Cocorilor că este casa cărturarilor.

— E adevărat.

Namgi încuviinţează din cap.

— Casa Cocorilor găzduieşte cei mai mari savanţi care au trăit vreodată.

— Atunci, mă adresez lui Shin pot veni cu tine? Aş putea vorbi cu unul dintre cărturari sau cu Lordul Yu însuşi despre Zeul Mării. Poate cineva îi cunoaşte trecutul.

27

Shin pare să ezite, aşa că Namgi răspunde:

— Cu tine, cu mine şi cu Kirin, Mina va fi în siguranţă.

Shin acceptă fără tragere de inimă, iar eu mă grăbesc spre pavilion

să-mi

schimb rochia – mirosind vag a iarbă de baltă – cu o ţinută mai festivă, compusă dintr-o jachetă albastru-deschis şi fustă roz. Păstrez cuţitul stră- străbunicii în jurul gâtului şi piatra cu lotusul sculptat, pusă într-o pungă de mătase, legată de talie.

împreună, Shin, Namgi, Kirin şi cu mine ne îndreptăm spre Casa Cocorilor, care se află la nord-est de palat. Soarele la apus poleieşte clădirile cu o strălucire aurie, ceţoasă. Spirite purtând prăjini lungi intră şi ies din clădire, aprinzând lumânările din felinare.

Imediat, Shin şi Kirin încep o discuţie avântată, probabil despre planurile lor de a-l demasca pe Lordul Tigru.

Aerul reverberează cu un bâzâit scăzut, de parcă în apropiere s-ar fi aflat o cascadă mare.

— Cum era Zeul Mării? întreabă Namgi, care merge lângă mine.

Mă gândesc la expresia de pe chipul Zeului Mării, în timp ce se uita la lac.

— N-a fost deloc aşa cum mă aşteptam. Era... melancolic, de parcă ar fi pierdut ceva şi ar fi uitat ce anume.

Namgi loveşte o piatră stingheră.

— Şi dragonul era cu el? Aş da orice să revăd dragonul.

Dorul din vocea lui este tulburător. Profilul său se vede clar printre umbrele aruncate de felinare. îmi amintesc ce-mi spusese înainte – că făpturile de felul lui, Imugi, luptă în bătălii nesfârşite, astfel încât într-o zi să poată deveni dragoni.

— Care sunt diferenţele dintre un Imugi şi un dragon? întreb.

— Sunt doar câteva diferenţe, dar sunt foarte mari. în timp ce Imugi sunt creaturi de sare şi foc, un dragon este o fiinţă de vânt şi apă. în timp ce magia unui Imugi arde strălucitoare şi rapidă ca o stea căzătoare, puterea unui dragon este ca un râu – lentă şi

constantă, dar nelimitată. Se zvoneşte că o perlă de dragon poate îndeplini orice dorinţă. Dragonii sunt, de asemenea, de

trei ori mai mari decât un Imugi şi, la nivel universal, binevoitori şi buni. Nu ca Imugi. Imugi sunt răi.

— Dar, Namgi, spun încet, tu eşti un Imugi. Namgi chicoteşte.

— Da, sunt!

Un banc de crapi care se apropie îşi schimbă brusc direcţia, din

cauza panicii.

în faţa noastră, Kirin se uită peste umăr, ochii lui argintii oprindu-se asupra lui Namgi, atraşi de râsul acestuia.

— Cea mai mare diferenţă, spune Namgi, este poate faptul că dragonii sunt creaturi solitare, în timp ce Imugi trăiesc doar în grupuri. Ca lupii, trăim şi murim alături de fraţii noştri şi suntem rar singuri. Sunt unicul proscris, din câte ştiu. Majoritatea Imugilor nu pot supravieţui fără tovărăşie.

Namgi trebuie să-mi fi surprins expresia, pentru că se întinde şi mă bate uşor pe umăr.

— Nu-ţi face griji, Mina. îi am pe Shin şi Kirin. Sunt toţi fraţii de care am nevoie.

Mă uit la Kirin să văd dacă a auzit aceste ultime cuvinte, dar el este din nou cu spatele la noi.

Ajungem la Casa Cocorilor, o fortăreaţă mare, în negru şi alb, cu multe etaje şi un acoperiş curbat în formă de aripi de cocor. Un servitor, îmbrăcat în nuanţe asemănătoare cu ale fortăreţei, ne conduce într-o cameră elegantă, cu podele frumos şlefuite din stejar. De fiecare parte a unei mese lungi, sunt rafturi căptuşite cu

teancuri de suluri stivuite în grămezi ordonate şi cărţi cusute, legate cu şnur.

O bibliotecă. Trebuie să fie sute, mii de poveşti aici – istorii, mituri, poezii şi cântece. Amintirile spiritelor şi zeilor pot fi neclare, dar nu şi amintirile cărţilor. Poveştile sunt eterne. Poate că într-unui dintre aceste suluri se află povestea Zeului Mării, a ceea ce s-a întâmplat cu o sută de ani în urmă şi l-a

făcut să cadă într-un somn nesfârşit.

în grădină, Zeul Mării spusese că nu va fi iertat niciodată. Dar pentru ce trebuie iertat? Dacă se simte vinovat pentru că i-a abandonat pe oameni, atunci de ce nu se întoarce la noi?

Emoţia de a vedea toate aceste cărţi se diminuează în faţa perspectivei copleşitoare de a căuta prin fiecare volum un indiciu despre trecutul Zeului Mării. Chiar dacă aş avea un an la dispoziţie, tot ar fi imposibil.

Servitorul care a plecat să-l informeze pe Lordul Cocor despre sosirea noastră se întoarce.

— Stăpânul meu vă va primi acum.

Kirin face un pas înainte, dar Shin scutură din cap.

— Rămâi cu Mina, ordonă el. Namgi mi se va alătura la întâlnirea cu Lordul Cocor.

Buzele lui Kirin se subţiază uşor, dar se înclină doar. Shin se

întoarce spre mine şi ochii lui se îmblânzesc.

— După ce Lordul Cocor şi cu mine vom termina de vorbit, te chem şi vom discuta cu el împreună.

— Mulţumesc, stăpâne, spun eu, apoi mă înclin, aşa cum mi se pare potrivit.

Shin şi Namgi îl urmează pe servitor afară din cameră. Mă ridic în picioare şi mă îndrept spre raftul cel mai apropiat, trecându-mi degetele de-a lungul sulurilor de hârtie, care sunt ba netede, ba aspre pe alocuri.

Kirin, în mod evident iritat că a fost lăsat să mă vegheze, nu rosteşte un cuvânt. Nici eu nu sunt prea încântată. Spre deosebire de Namgi, care e tot numai căldură şi fanfaronadă, Kirin este la fel de rece ca argintul din ochii lui.

Dar sângele îi era cald. îmi amintesc din felul în care curgea din mâna lui, prelingându-se peste rana mea, până când durerea a dispărut complet.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată cum trebuie pentru că mi-ai vindecat mâna, spun eu, poziţionându-mă astfel încât să stau faţă în faţă cu el. Mulţumesc. îţi sunt cu adevărat recunoscătoare.

— N-am făcut-o pentru tine.

Oftez, bucurându-mă că femeile din familia mea au pielea mai groasă decât majoritatea celorlalte. în orice caz, cuvintele lui Kirin sunt mult mai puţin dureroase decât fusese arsura de la focul zeiţei.

— Eşti zeu? îl întreb, gândindu-mă la magia din sângele lui. Sau o creatură mitologică?

— Nu sunt zeu.

Ceea ce înseamnă că este o făptură mitologică. Totuşi, nu un şarpe de mare. în noaptea în care am venit, când au apărut slujitorii zeiţei, fraţii lui Namgi îl numiseră pe Kirin „Argintiul”, spunând că Imugii îi măcelăriseră pe toţi cei din neamul lui.

Am suficient instinct de conservare cât să nu rostesc niciun cuvânt despre asta.

— E ciudat să crezi că Namgi este din neamul şerpilor de mare care par, cu toţii, foarte cruzi şi îngrozitori. Namgi a fost întotdeauna prietenos cu mine.

Fac o pauză, adăugând cu un zâmbet:

— Şi poate puţin răutăcios. Kirin scutură din cap.

— Să n-ai niciodată încredere într-un Imugi. Mă uit drept în ochii lui.

— Eu am încredere în Namgi.

— Atunci eşti o proastă.

Mă încrunt, rănită pentru Namgi, care, cu nicio jumătate de oră mai devreme, vorbise atât de afectuos despre Kirin.

— Am mult mai multă încredere în Namgi decât în tine, îi replic. El este direct şi sincer. Mi-a spus cum l-a cunoscut pe Shin şi de ce îl slujeşte. în timp ce tu nu mi-ai spus nimic despre tine.

Ezit, întrebându-mă dacă impulsivitatea mea nu m-a dus prea departe. Kirin pare într-adevăr supărat – primul semn de emoţie reală pe care l-am văzut la el.

— Pentru că nu sunt amabil, crezi că sunt neloial, spune el, cu vocea sa îngheţată. Totuşi l-am slujit pe Shin mult mai mult timp decât Namgi. N-a existat niciodată, niciun moment în care eu să nu fi fost lângă el. Este căpetenia mea, dar mai mult decât atât, îmi este prieten. I-am încredinţat viaţa mea.

Kirin face o pauză, apoi se întoarce spre mine cu o privire aproape îngrozită.

— Nu pot să cred că m-ai adus la o asemenea disperare, încât am simţit nevoia să mă apăr împotriva afirmaţiilor tale ridicole.

Mă opresc, întorcându-mă spre el cu un zâmbet larg.

— Mi-e mai uşor să vorbesc cu tine, ştiind că eşti şi puţin uman.

îmi dau seama că am zis ceva greşit când zâmbetul reticent de pe buzele lui dispare.

— Nu sunt om, spune el rece.

în următoarea jumătate de oră, niciunul dintre noi nu mai scoate niciun cuvânt. Mă mişc mai departe printre rândurile de rafturi, care se întind mai mult în adâncime decât am crezut iniţial. Ar fi cu adevărat imposibil să parcurg fiecare pergament şi fiecare carte, chiar dacă metoda de clasificare este clară. în vreme ce mă plimb, îmi dau seama că încăperea este mult mai mare decât sugera vederea din exterior a Casei Cocorilor, care părea mai mult

înaltă decât lată. Este, în acelaşi timp, şi asemănătoare, dar şi complet diferită, dacă o compari cu Casa Lunii, unde camera în care locuia zeiţa era mică, şi în raport cu felul în care arăta casa ei, privită din afară.

Continui să explorez biblioteca, cotind după orice colţ îmi iese în cale, până când, la capătul unui şir deosebit de lung de rafturi, ajung la o uşă. Sunt surprinsă doar pentru că mă gândisem că biblioteca ocupa o singură încăpere. Uşa este uşor întredeschisă. îmi iţesc privirea şi văd un şir scurt de scări care duc cu un nivel mai jos.

Ştiu că ar trebui să mă întorc. Dacă Shin revine şi constată că am dispărut, nu va fi mulţumit. Şi totuşi, aceasta este Casa Cocorilor, casa cărturarilor – ce- ar putea fi rău într-un asemenea loc?

Alunec pe lângă uşă, cobor uşor scările şi intru pe un coridor îngust, slab luminat de felinare cu lumânări cu flacără mică. Pe ambele părţi se află încăperi, destinate lecturii, scrisului şi altor

activităţi academice, pline cu suluri de hârtie, cerneală şi pensule, împrăştiate peste tot.

La capătul holului se află un birou privat, mai mare decât restul. Pe pereţi atârnă papirusuri cu poezii, alături de tablouri peisaje. O singură masă de scris este aşezată în partea din spate a camerei, în faţa unui paravan de hârtie.

Este un paravan frumos, de patru ori mai lung decât cel din camera lui Shin şi de două ori mai înalt. Fiecare dintre panourile sale prezintă etapele vieţii unui cocor, de la nou-născut până la ultimul panou, care arată cocorul în zbor, singura pată de culoare de un roşu-aprins fiind capul său încoronat.

— Iartă-mă. Nu eram pregătit pentru oaspeţi, altfel aş fi făcut un pic de ordine.

Mă întorc şi mă trezesc în faţa unui savant înalt, în vârstă, care stă în prag.

— Lord Yu, spun eu, recunoscându-l din prima noapte de la Casa Lotus. Mă înclin adânc.

— Vă rog să-mi scuzaţi intruziunea. Am aşteptat în camera de sus şi apoi am coborât scările...

— Par eu deranjat? mă întreabă Lordul Yu. Vino, te rog, şi stai.

Dă din cap, indicând măsuţa din faţa paravanului de hârtie. îndreptându-se spre un dulap lateral, scoate o tavă cu o sticlă şi două cupe din porţelan.

— îţi place gustul băuturilor spirtoase tari?

— N-am avut niciodată ocazia să aflu, spun eu, luând loc vizavi de el.

Ridică sticla şi toarnă o parte din lichidul auriu într-o cupă. Luând cupa cu amândouă mâinile, las capul pe spate pentru a bea tot, aşa

cum i-am văzut făcând pe fraţii mei. în gură, lichiorul are gust amar.

— Acum, spune Lordul Cocor, zi-mi ce întrebări ai. Probabil că par

surprinsă, pentru că el adaugă:

— Trebuie să ai întrebări pentru care cauţi răspunsuri; o fată tânără cu o patrie în pericol, o mireasă a Zeului Mării cu un mister de dezlegat.

— Atunci înseamnă că mi-aţi ghicit întrebarea, înainte să o

formulez.

— Cu toate astea, trebuie să mă întrebi ca să îţi pot răspunde.

— Cum ridic blestemul care apasă asupra Zeului Mării?

— Nu trebuia să vii la mine pentru a primi răspuns la această întrebare. Răspunsul este în mit: Doar o adevărată mireasă a Zeului Mării poate pune capăt mâniei sale nestăpânite. Mireasa care împarte Firul Roşu al Sorţii cu Zeul Mării are puterea să rupă blestemul.

— Nu înţeleg, spun eu, mâhnită. Fiecare mireasă vine cu un Fir Roşu al Sorţii.

Lordul Yu umple din nou ambele cupe, apoi o împinge pe a mea spre mine. Nu vorbeşte până când n-am băut tot lichidul auriu.

— Toate miresele împărtăşesc un Fir Roşu al Sorţii cu Zeul Mării, dar aceasta este doar o vrajă menită a le proteja. Altfel, Lordul Shin nu ar putea tăia firul

sorţii, aşa cum face în fiecare an. La urma urmei, o soartă adevărată nu poate fi tăiată de muchia unei lame.

Dau încet din cap; aşa a spus şi Zeiţa Vulpe. Lordul Yu continuă.

— Mireasa care-l iubeşte – cea pe care şi el o iubeşte –, numai ea are puterea de a transforma mitul în adevăr. Dacă se formează această soartă, ea va fi invizibilă pentru toţi, în afară de Zeul Mării şi mireasa lui.

Instinctiv, ochii mei se îndreaptă spre Firul Roşu al Sorţii, care mă leagă de Shin. O soartă invizibilă. Lordul Cocor nu pare să observe direcţia privirii mele, în timp ce toarnă o a treia cupă.

— Atunci nu este nicio speranţă, spun eu. Până când mireasa sortită nu este aruncată în mare, Zeul Mării nu se va trezi.

Vor fi sacrificate şi alte fete. Şi mai multe vieţi vor fi pierdute din cauza furtunilor.

— Nu e chiar atât de fără speranţă pe cât pare, răspunde el. Este posibil să se formeze o astfel de soartă. La urma urmei, ataşamentul sau ceea ce poeţii eruditi numesc iubire este, de asemenea, o alegere. Două persoane se pot alege una pe alta din necesitate. Sau din datorie. în acest fel, chiar şi un Fir Roşu al Destinului poate să fie desfăcut, dacă una dintre părţi formează cu altcineva o legătură mai puternică.

O lună pentru ca tu să-ţi dai seama cum să-l salvezi pe Zeul Mării şi o lună pentru ca eu să-mi dau seama cum să scap de tine. Acesta este răspunsul pe care îl caută Shin.

Lordul Cocor împinge paharul spre mine. Este al treilea sau al patrulea? Când mă întind să-l iau, mă cuprinde o uşoară senzaţie de ameţeală.

— Ai primit răspunsul despre cum să rupi blestemul. Formează un Fir Roşu al Sorţii cu Zeul Mării. Adică, dacă n-ai făcut-o deja cu altcineva.

Ridic privirea, alertată de o schimbare în vocea Lordului Cocor. El a vorbit într-o cadenţă ritmică, aproape hipnotizantă în felul ei, ca a unui povestitor.

Dar acum, în vocea lui a apărut ceva fals, o scânteie de avariţie. Ochii lui rămân pe mâna mea.

— Am auzit un zvon curios că Shin, ca şi Zeul Morţii Shiki înaintea lui, s-a trezit legat printr-o soartă neaşteptată.

Brusc, el se întinde, apucându-mă de încheietură. încerc să mă îndepărtez, dar strânsoarea lui este ca o menghină, puternică pentru un cărturar în vârstă. A fost greşeala mea să îmi închipui că el era altceva decât un spirit cu putere neomenească.

în acelaşi timp, Firul Roşu al Sorţii începe să se zbată. Ceva se întâmplă la celălalt capăt.

Shin! Este atacat?

încerc să-mi smulg mâna. Inima îmi bate cu putere şi am capul tulbure din cauza băuturii. De ce Lordul Cocor era aici, când ar fi trebuit să fie la întâlnirea cu Shin?

— Am trimis o misivă la Casa Lotus, cu intenţia de a-l despărţi pe Shin de tine, sâsâie Lordul Cocor. Am fost foarte furios când am descoperit că l-ai însoţit aici. Din fericire, tu te-ai despărţit de Argintiu. A trecut mult timp de când am fost om. Am fost oare vreodată şi eu aşa de prost?

— încă eşti un prost, am răspuns, dacă te gândeşti să-l ucizi pe Shin prin mine. După aceea, după ce voi rămâne sângerând pe podea, Shin va fi încă viu şi se va răzbuna.

Cuvintele mele trebuie să fi străpuns sentimentul lui de triumf, pentru că Lordul Yu pare deodată să se îndoiască. îşi slăbeşte strânsoarea.

Profitând de această ocazie, întind mâna după cuţit, tăind aerul dintre noi. Lordul Yu urlă, împleticindu-se înapoi şi ducându-şi mâna la obrazul pe care lama cuţitului meu şi-a lăsat urma.

Cad, izbindu-mă de podea, chiar în momentul când în hol se aude un strigăt şi uşa se deschide.

Shin năvăleşte în cameră. Aruncă o privire rapidă spre mine, spre masa răsturnată şi spre serviciul de ceai sfărâmat acum în bucăţi pe podea şi o furie incredibilă pare să-l cuprindă. îl apucă de guler pe Lordul Yu şi-l izbeşte de perete.

19

— Ar trebui să te ucid pentru asta!

Lordul Yu pare aproape vesel, deşi răsuflă greu:

— Ai găsit-o mai repede decât credeam. E ca şi cum ai fi fost ghidat de un invizibil fir al sorţii. Nu eram sigur înainte, dar acum sunt.

— Mina!

Namgi este lângă mine, ajutându-mă să stau în picioare.

— Eşti rănită?

Afară, în sală, se aud zgomote de luptă, strigăte şi oţel lovind oţelul. Kirin probabil că reţine gărzile.

— Sunt bine, spun eu. L-am lovit cu cuţitul. Sângele curge acum

şuvoi din obrazul Lordului Yu.

— Hai să mergem, spune Shin, lăsându-l pe Lordul Yu la podea.

Se întoarce, întinzându-se spre mine. Tresar când mâna lui se lipeşte de încheietura mea.

îmi ridică mâneca rochiei. O vânătaie mare mi s-a format deja sub piele, în

locul în care m-a strâns de braţ Lordul Cocor. El o priveşte; nu spune un cuvânt, deşi ochii par să-i devină şi mai întunecaţi. îndepărtându-se de mine, apucă sabia.

Namgi îl prinde din spate.

— Shin, opreşte-te! Lordul Yu este conducătorul Casei Cocorilor. Nici măcar tu nu poţi să-l omori fără să înfurii celelalte case. Trebuie să plecăm înainte de a fi copleşiţi.

Şi parcă pentru a sublinia cuvintele lui Namgi, se aude un tropăit pe podeaua de deasupra noastră. Paznicii Casei Cocorilor se adună să-şi apere domnul şi casa.

Shin se întinde din nou spre mine, de data asta luându-mă de mână.

Afară, în hol, Kirin stă deasupra corpurilor inconştiente a cinci gardieni, cu hainele lui albe, curate, de parcă nu ar fi luat cu doar o clipă mai înainte parte la o încăierare.

— Lord Shin...., începe, dar Shin trece pe lângă el.

Mă copleşeşte vinovăţia – dacă n-aş fi plecat de lângă Kirin, asta nu s-ar fi întâmplat. Şi totuşi nu pot regreta acţiunile care m-au condus la Lordul Yu; deşi este un trădător, mi-a împărtăşit nişte informaţii.

Nici Shin şi nici eu nu vorbim în timp ce străbatem holul lung din spate, dinspre bibliotecă, întorcându-ne, fără a fi opriţi, prin porţile mari pe unde intrasem cu o oră în urmă.

Chipul lui Shin este împietrit într-o expresie sumbră. Nu dă drumul mâinii mele, până când nu parcurgem o distanţă mare.

— Ce s-a întâmplat după ce m-ai părăsit? întreb.

Peste umăr, îi văd pe Namgi şi pe Kirin supraveghindu-ne spatele.

— Lord Bom era acolo când am sosit.

Shin clatină din cap. Dar avea soldaţi cu el. A fost o capcană. Cocorii şi Tigrii lucrau împreună. Au vrut să mă ţină ocupat ca să poată ajunge la tine. Mormăie, evident frustrat.

— Ar fi trebuit să anticipez asta. Eşti în pericol din cauza mea.

Ar trebui să-i spun ce-am aflat de la Lordul Cocor: blestemul asupra Zeului Mării poate fi ridicat dacă formează un Fir Roşu al Sorţii cu o mireasă. Şi, la rândul său, soarta mea şi a lui Shin poate să nu se împlinească, dacă oricare dintre noi face o mai puternică legătură cu altcineva.

Răspunsul pare clar. Pentru ca amândoi să obţinem ceea ce ne dorim, eu ar trebui să formez o legătură cu Zeul Mării. Atunci Shin ar fi liber, iar poporul meu ar fi salvat. Calea pe care ar trebui să o urmez este chiar în faţa mea.

Atunci, de ce simt că mi-am pierdut drumul?

Pe măsură ce înaintăm, devin conştientă de un zgomot în surdină, dar cumva, bubuitor. L-am observat şi în drumul nostru către Casa Cocorilor, deşi era mai îndepărtat. Acum este mai puternic; îmi simt oasele vibrând ca răspuns. Aerul se răceşte şi o ceaţă grea se ridică până la nivelul gleznelor mele. Un vânt rece îmi agită şuviţele părului, scăpate din coadă, desfăcute în iureşul prin care trecusem.

— Aceea este o cascadă? întreb.

Shin se opreşte să-şi scoată mantia, punând haina lui lungă peste umerii mei. încetez imediat să tremur în haina încălzită de trupul său.

— E râul.

Felul în care el spune „râu” sugerează că nu este vorba despre un curs de apă obişnuit. Ceaţa tot mai densă se îngroaşă. Strâng mai

bine haina lui Shin pe mine, înghiţind cristale de gheaţă care îmi ajung, brusc, în gât. în faţă se întrevede un râu învăluit în ceaţă. Nu este prea larg – pot vedea malul opus –, dar e zgomotos, curentul puternic izbind ceva pe suprafaţa apei.

— Ăsta este...?

Mă apropii mai mult de mal. îmi trebuie o clipă să înţeleg ce văd. O mână palidă, o faţă fără sânge. Nu sunt resturi de ambarcaţiuni, ci fiinţe. Plutesc pe râu, cu trupurile pe jumătate scufundate. Număr patru, cinci, şase indivizi şi aceia sunt doar cei mai apropiaţi de mal. Alţii plutesc mai aproape de punctul în care ne aflăm şi chiar şi mai mulţi au trecut deja de acesta. Sunt toţi atât de imobili! Prea imobili...

Apoi deodată zăresc scurt o zbatere crâncenă. în mijlocul râului, o copilă se luptă împotriva curentului. Plânsetele ei sunt slabe, aproape şoptite, înghiţite de tumultul apei. Braţele sale se înalţă disperate, spărgând suprafaţa apei, doar pentru a fi supte din nou, prea obosită pentru a rămâne pe linia de plutire.

Mă reped înainte, dar Shin întinde braţul pentru a-mi bloca

drumul.

— Nu poţi intra în râu, spune el. Curentul este foarte rapid. Te va

mătura.

— Dar trebuie s-o ajut.

— Mă tem că-i imposibil. Doar morţii pot intra în Râul Sufletelor.

Am mai auzit de acest râu; Mask l-a menţionat în noaptea primei noastre întâlniri. Dar a pomenit şi faptul că spiritele se pot retrage singure din râu, dacă voinţa lor este suficient de puternică.

Privesc cum fetiţa se străduieşte să-şi ţină capul deasupra apei. Celelalte trupuri au ochii închişi, ca în somn, dar fata refuză să accepte să se lase purtată de cursul râului. Ea vrea să trăiască.

Shin blestemă în surdină.

îi urmăresc privirea mai sus, pe mal. Un bărbat se apropie de apă. De la această distanţă, nu-i pot vedea faţa, dar este înalt, cu părul negru până la umeri. Apele mai apropiate de mal se calmează la intrarea lui şi el pătrunde în adânc. în timp ce restul râului se repede puternic de-a lungul albiei, pe el îl înconjoară un cerc de apă calmă.

— Cine este? întreb.

— Zeul Morţii, Shiki, spune Shin. Unul dintre cei mai puternici zei şi nu mi- este prieten.

Shiki. Cel cu care Shin s-a luptat pentru sufletul miresei de anul trecut, Hyeri.

Mişcându-se încet, zeul se apropie de fetiţă, oprindu-se la mică distanţă de ea. Copila – fără suflare, fără putere – îi prinde privirea. Ea îşi reia lupta, dar de data aceasta, în direcţia lui. Este un progres lent, dar voinţa ei e puternică. Refuză să cedeze curentului necruţător. în cele din urmă, ajungând la zeu, se agaţă de hainele lui. El o ia în braţe, legănând-o. Obosită de încercare, ea se abandonează, moale.

Zeul Morţii începe să meargă spre malul opus, cu fata în braţe. La jumătatea râului, se opreşte, întorcându-se să se uite direct la noi. Echilibrând copila cu un braţ, el îl foloseşte pe celălalt pentru a ne indica un pod care se întinde pe lăţimea râului. Semnificaţia gestului lui e clară. Când Shin dă din cap că a înţeles, Zeul Morţii îşi continuă înaintarea lentă prin apă.

Kirin şi Namgi ne aşteaptă la marginea podului.

— E înţelept să te întâlneşti singur cu Zeul Morţii? întreabă Kirin, odată ce- am ajuns mai aproape.

Dacă este încă supărat pentru ce s-a întâmplat deunăzi, nu o arată.

— Shin va fi bine, atât timp cât va fi cu Mina, răspunde Namgi. Shiki are o slăbiciune pentru miresele Zeului Mării.

Indiferent dacă Shin este de acord sau nu, el nu comentează, păşind pe grinzile de lemn ale podului. Nici Kirin, nici Namgi nu încearcă să mă oprească, în timp ce eu îl urmez în ceaţă.

Aici este mai densă decât era pe mal. Atmosfera mi se pare familiară şi mă întreb dacă este acelaşi pod pe care m-am regăsit eu însămi când m-am trezit prima dată pe tărâmul Zeului Mării.

Urmez Firul Roşu al Sorţii până la mijlocul podului, unde Shin aşteaptă, privind prin ceaţă.

— Ce e de cealaltă parte a râului? întreb.

— Casa Stelelor, în care locuieşte Zeul Morţii, răspunde Shin. în afară de asta, munţi şi ceaţă. Ceaţa se îngroaşă cu cât te aventurezi mai departe de oraş. Poţi rătăci săptămâni prin ceaţă, pentru a ieşi în locul din care ai plecat, sau în cealaltă parte a oraşului. De aceea am pierdut urma hoţilor. în ceaţă, este dificil să ţii evidenţa oricăror lucruri. Spiritele se pierd adesea în ea, încercând să găsească o modalitate de a se întoarce în lumea celor vii, dar aşa ceva nu este posibil. Odată ce cobori pe râu, nu te mai poţi întoarce.

Tremur la acest gând.

— Despre ce crezi că vrea Shiki să discute cu tine?

— Adevărul e că nu îmi închipui. Ultima dată când ne-am întâlnit ne-am ciocnit. Cu cuvintele şi cu armele. Luasem sufletul miresei, ca în fiecare an, dar Shiki, devenind protectorul fetei, mi-a cerut să i-l dau înapoi. Când am refuzat, ne-am luptat.

— Şi totuşi, sufletul i-a fost înapoiat, spun eu, concluzia fiind că rezultatul fusese în favoarea lui Shiki.

îmi revine în minte imaginea lui Hyeri, uitându-se pe fereastra din lectică, cu ochii strălucind de curiozitate şi râzând.

— Ea a întrerupt lupta. Era.... pe moarte, fiind despărţită de prea mult timp de sufletul ei. Iar Shiki, Zeul Morţii, nu putea face nimic. Atunci, i-am dat sufletul înapoi, numai pentru a-l împiedica să se plângă.

— Ah, spun eu. Aşadar Shiki a câştigat în cele din urmă – Shin se încruntă – pentru că a avut un prieten ca tine.

Shin scutură din cap, dar nu neagă cuvintele mele.

— Şi frumos mi-a mai mulţumit. După ce i-am salvat viaţa fetei, m-a numit „nemernic fără suflet" şi a plecat. Nu i-am vorbit şi nu l-am mai văzut de atunci.

Povestea lui Shin dezvăluise mai mult decât ar fi vrut el. De dragul lui Shiki,

el o salvase pe Hyeri, dând naştere la zvonuri şi dispreţ împotriva lui însuşi.

— Cum poţi fi sigur că n-ai suflet? întreb.

— Fiecare fiinţă are un suflet, fie că este ascuns în sine, aşa cum este la oameni, sau are o formă diferită, aşa cum este pentru creaturile mitologice. Şi zeii au suflete. Pentru Zeiţa Lunii şi a Memoriei, sufletul este luna. Pentru Zeul Mării, sufletul este Dragonul Mării de Est. Pentru zeii Caselor, sufletele sunt vatra; pentru zeii munţilor, râurilor şi lacurilor, sufletele...

— Sunt munţii, râurile şi lacurile, termin eu. El aprobă.

— Ceea ce înseamnă că, dacă munţii, râurile şi lacurile sunt distruse, zeii sunt şi ei distruşi. Fiindcă atunci când râurile sunt poluate, iar pădurile ard, puterea zeilor slăbeşte şi ei dispar. Eu sunt un zeu care şi-a pierdut sufletul şi, odată cu el, toate amintirile despre cine a fost cândva. Despre ceea ce a fost menit să

protejeze. Astfel stând lucrurile, ar fi trebuit să dispar cu multă vreme în urmă.

Durerea din vocea lui este inconfundabilă. închide ochii. Mai mult decât orice, vreau să-l consolez în acest moment şi totuşi n-am cuvinte. Chiar şi atunci când sufletul meu era o coţofană, ştiam că încă mai există, chiar dacă undeva, în afara mea. Nu era pierdut pentru totdeauna. Nu era uitat.

Mă gândesc la multele lucruri pe care Shin le-a făcut pentru mine: salvându- mă la Lordul Cocor, aducându-mă la Zeul Mării, recuperând barca de hârtie. S-ar putea ca el să nu creadă că are suflet, dar eu cred în continuare că are.

îmi duc mâinile la talie şi deznod punguţa de mătase, apoi o înclin până când obiectul din interior se rostogoleşte în palma mea. Shin se întoarce, atras de mişcările mele.

— Uite, Shin, spun eu zâmbind. Ţi-am găsit sufletul.

Şi ridic palma. în centru se află pietricica pe care este sculptată floarea de lotus. El nu spune nimic timp de câteva minute şi mă întreb dacă l-am jignit.

Dar apoi întinde mâna, trecându-şi degetele peste pietricică şi palma mea deschisă.

— S-ar putea să nu fie la fel de mare ca un munte sau la fel de strălucitoare ca luna, spun eu în timp ce el ridică ochii pentru a-i întâlni pe ai mei, cu o privire sfâşietor de îndurerată, în adâncurile lor întunecate, dar este la fel de frumoasă, pentru că este sufletul tău. Este puternic, rezistent şi statornic. Şi încăpăţânat.

El râde încet.

— Şi demn, aşa cum eşti tu. Shin îşi ţine respiraţia.

Inima începe să-mi bată dureros în piept.

— Ei bine? spun, ridicând mâna. O accepţi?

Dar, în loc să ia pietricica, îşi pune mâna peste a mea, cu pietricica presată între palmele noastre, ţinută strâns.

— Dacă o iau, spune el, n-am să-i mai dau drumul niciodată.

Nu este o întrebare şi totuşi simt că aşteaptă un răspuns de la mine.

Apoi se încordează, ochii i se îngustează privind ceva dincolo de umărul meu. Mă trage lângă el. Moartea iese din ceaţă.

20

Zeul Morţii este un tânăr cu trăsături frumoase – cu nas lung şi buze pline. Pielea lui este palidă ca luna, spre deosebire de a impresionantei şi iubitoarei de distracţie Hyeri care, înainte de a fi sacrificată Zeului Mării, era renumită în toate satele de pe malul mării, pentru că arăta de parcă ar fi avut soarele sub piele. E ceva melancolic la acest zeu: cearcănele întunecate de sub ochi, care sugerează lipsa de somn, şi expresia lui serioasă. Deodată mă bucur că acest zeu al morţii o are pe Hyeri, care era atât de plină de viaţă.

Zeul Morţii se opreşte la câţiva paşi distanţă.

— Gărzile mele au raportat că ai fost văzut la graniţa pământurilor mele, spune el cu voce adâncă şi fără inflexiuni. Ce căutai prin ceaţă?

— în casa mea au pătruns hoţii, spune Shin. îi urmăream, dar le-am pierdut urma în munţi.

— Ce-ai descoperit?

— Un complot pus la cale de Cocori şi de Tigri. Vor să mă omoare şi să-l răstoarne pe Zeul Mării.

— Ah, remarcă Zeul Morţii, Lordul Yu şi Lordul Bom sunt ambiţioşi. Cu cât sosesc mai multe spirite pe acest tărâm, cu atât Casele lor devin mai puternice. Dar moartea n-ar trebui încurajată niciodată.

Probabil că am scos un sunet la aceste cuvinte, pentru că privirea zeului se întoarce spre mine.

— Dar tu eşti Zeul Morţii, spun eu. Puterea ta nu creşte cu fiecare moarte nouă, care intră în această lume?

— Sunt un zeu al morţii, dar scopul meu este să păstrez echilibrul între moarte şi viaţă. Când balanţa este înclinată prea mult în favoarea uneia, dezechilibrul perturbă unitatea ambelor lumi: ţinutul oamenilor şi Tărâmul Spiritelor.

Se apropie de balustrada podului, privind în jos la apele năvalnice de dedesubt. Chipul Zeului Morţii arată primul semn de emoţie: teamă.

— Râul creşte. în cele din urmă, se va revărsa peste maluri, aducând cu el spirite care n-au nicio dorinţă să ajungă în lumea asta. Cu atâtea spirite pierdute umblând prin Oraşul Zeului Mării, Tărâmul Spiritelor va deveni într- adevăr un loc trist.

Shin se încruntă.

— Nu există nicio modalitate de a opri creşterea râului?

— Izvorul râului se află în ţinutul oamenilor, unde se termină viaţa şi începe moartea. Pentru că nu avem putere asupra a ceea ce aduce moarte – bătălii, boală şi foamete –, acolo se poate face prea puţin.

— Ce zici de Zeul Mării? întreb. Furtunile au produs distrugeri mari. Conducătorii războinici se luptă pentru puţinul rămas, semănând haos şi lăsând în urmă pământuri devastate.

Fac un pas mai departe de Shin, pentru a-i privi în faţă, atât pe el, cât şi pe Shiki. Stropi din râu mă împroaşcă pe gât.

— Blestemul Zeului Mării nu mai este o problemă doar pentru cei din lumea oamenilor, ci şi pentru lumea spiritelor şi a zeilor. Trebuie să îndreptăm lucrurile înainte de a fi prea târziu. înainte ca cele două tărâmuri ale noastre să fie distruse.

— Am mai văzut această expresie, spune Shiki. Pe chipul cuiva drag. Este expresia pe care o au toate miresele Zeului Mării? Un amestec puternic. Speranţă. Ambiţie. Furie.

Hyeri. El vorbeşte despre Hyeri.

îşi întoarce privirea către Shin. Până acum, niciunul dintre ei n-a adus în discuţie incidentul care i-a despărţit ca aliaţi şi prieteni. Instinctiv, fac un pas spre Shin, de parcă i-aş putea bloca orice cuvinte dure.

— Mă tem că am fost nedrept cu tine, începe Shiki, spre surpriza lui Shin şi a mea. Ai protejat acest oraş când nimeni altcineva n-a făcut-o. în timp ce alţii au dorit să îl abandoneze, să îl răstoarne sau chiar să îl ucidă pe Zeul Mării, tu i-ai protejat pe el şi pe miresele lui şi ai păstrat pacea şi ordinea în acest tărâm. îţi cer iertare pentru multe lucruri, dar mai ales îmi pare rău pentru că am făcut ca povara pe care o porţi să fie încă şi mai grea.

Mă holbez la Shiki, uluită de aceste scuze cu totul neaşteptate.

— Şi cred, spune Shiki încet, că poate acum mă înţelegi şi tu mai bine. Arunc o privire către ei, întrebându-mă ce vrea să spună cu ultimele cuvinte.

— Vă las, spune Shiki.

în timp ce se întoarce să plece, mi se adresează.

— Ai fi un oaspete binevenit la mine acasă...

— Mina, spun eu.

— Lady Mina. Ştiu că Hyeri a mea ar fi bucuroasă să te vadă.

— Şi eu pe ea. Ar fi o onoare. Se înclină, apoi dispare în ceaţă.

Shin şi cu mine părăsim podul. Alăturându-ne lui Kirin şi Namgi, ne îndreptăm spre oraş. Acum e întuneric complet, străzile fiind îndeobşte luminate de multe felinare ale căror lumânări au fost stinse de vânt. Cu cât ne îndepărtăm de râu, cu atât se încălzeşte mai mult, până când nu mai am nevoie de haina lui Shin. O scot, uitându-mă înainte, spre locul în care se află el împreună cu Kirin. Shin pare să vorbească, în timp ce Kirin merge cu capul plecat. Este clar că e mustrat pentru ce s-a întâmplat la Casa Cocorilor.

— Nu-ţi face prea multe griji, Mina, spune Namgi, urmărind direcţia privirii mele şi ghicindu-mi, corect, gândurile. Kirin s-ar fi simţit mai rău dacă Shin nu spunea nimic. în acest fel, el ştie exact cum a pus în primejdie acţiunea lui Shin şi se va descurca mai bine data viitoare. Indiferent pentru ce, Shin va avea şi mai multă încredere în Kirin acum, deoarece, pentru a se convinge pe sine că este de încredere, Kirin va fi şi mai atent. Cu alte cuvinte, continuă Namgi, va fi insuportabil.

Străzile sunt pustii, probabil din cauza căldurii brusc înăbuşitoare, în ciuda faptului că aici serile sunt de obicei mai răcoroase.

— Totuşi îmi pare rău pentru Kirin, continuă Namgi. El nu intră niciodată în încurcături. Spre deosebire de mine.

— Ai o inimă bună, Namgi.

— Şi Kirin la fel.

Probabil se vede că mă îndoiesc, pentru că se grăbeşte să explice.

— Se ataşează greu, dar când o face, este un prieten foarte loial, extrem de protector faţă de cei la care ţine. Ar face orice pentru Shin.

— Şi tu? întreb încet.

Namgi nu spune nimic, deşi faţa i se umbreşte.

— Când mă uit la Kirin, văd în el doar o lumină strălucitoare în întuneric. Când se uită el la mine, vede doar întuneric.

Ajungem în piaţa centrală a oraşului. în partea mai îndepărtată se află palatul Zeului Mării, care se profilează sub o mare de stele. Sute de tarabe nocturne se învecinează cu strada şi, totuşi, sunt ciudat de liniştite, fără negustori care să-şi vândă mărfurile. E linişte în jur, o linişte de moarte.

— Namgi..., spun, unde sunt oamenii?

Namgi se uită la piaţa goală, apoi aruncă o privire în spatele nostru, spre strada pustie. Sprâncenele i se încruntă şi întinde mâna spre sabia de la şold.

Deodată peste tot în jurul nostru cade o perdea grea de întuneric, de parcă peste stele ar fi fost aruncată o mantie.

Ridic privirea şi ţip. Deasupra noastră, agitându-se, se vede limba bifurcată a unui şarpe de mare monstruos.

— Mina, ai grijă!

Namgi mă împinge în lateral, apoi sare din drum, în timp ce şarpele de mare biciuieşte cu coada în jos, străpungând pavajul unde ne aflaserăm. Namgi este primul care se ridică după lovitură. Traversează strada spre mine, dar şarpele loveşte cu coada în lateral, prinzându-l şi aruncându-l spre o clădire.

— Namgi! ţip, repezindu-mă înainte.

— Rămâi în spate! strigă Namgi.

El îşi ridică faţa, iar eu mă poticnesc, oprindu-mă. Ochii îi ies din orbite, negrul amestecându-i-se cu albul. O umbră-i cade peste corp, înnegurându-i înfăţişarea. Corpul întreg i se întunecă şi se

deformează, apoi începe să se alungească. Din trupul lui ies suliţe de beznă şi un strigăt îngrozitor, inuman răzbate din adâncurile sale întunecate.

Deasupra, şarpele de mare creşte, agitându-şi coada înainte şi înapoi. Sar în spatele unui zid prăbuşit pentru a evita o lovitură care mi-ar fi despărţit sufletul de trup.

Sunete de luptă se aud din toată piaţa, unde mai mulţi Imugi se îndreaptă spre Shin şi Kirin.

Brusc, răcnetul lui Namgi se întrerupe. întorc capul în direcţia lui. Din trupul său ies frânturi de umbră, ca fumul dintr-un foc. Acolo unde fusese odată un băiat cu părul creţ, este încolăcit un uriaş şarpe de mare. Cu un murmur scăzut, corpul său lung şi sinuos începe să se relaxeze şi să se întindă, atingând lungimea sa deplină, incredibilă. Solzi negri şi roşii pâlpâie la lumina torţelor.

Cuvintele pe care Namgi mi le spusese în timp ce mă plimbam prin piaţă îmi răsună în urechi. Forma originară a sufletului meu este un şarpe de apă puternic. Ca un dragon, dar fără magia lui. Cu toate acestea, forma sufletului lui Namgi este diferită de a acelui Imugi care pluteşte deasupra noastră, cu trăsăturile caracteristice ale unui şarpe, cu nări despicate şi ochi roşii. Trăsăturile lui Namgi sunt cele ale unui dragon. Are botul mai îngust şi neted şi solzi strălucitori. Ochii sunt cei pe care-i ştiu eu, de un negru adânc, cu acea permanentă scânteie răutăcioasă.

Ridicând capul, Namgi scoate un răcnet îngrozitor. O lumină roşie îi lunecă pe gât şi erupe din gură într-un foc negru, prinzând inamicul Imugi în explozia sa. Namgi porneşte prin aer, înălţându-se de parcă s-ar fi ridicat vântul însuşi. Cei doi Imugi se ciocnesc, pocnindu-şi fălcile puternice. Dinţii lui Namgi sfărâmă pielea fragilă a şarpelui mai mic. Stropi grei de sânge vâscos picură din rănile groaznice, sfârâind la impactul cu pământul.

Atenţia îmi este abătută de la luptă de sunetul ascuţit a ceva ce se apropie cu repeziciune, un şuier în aer. Mă aplec instinctiv. Săgeata unei arbalete zboară pe deasupra capului meu, înfigându-se într-o scândură de lemn. Pe un acoperiş de peste drum se ghemuieşte o siluetă – cea a hoţului care semăna cu o nevăstuică, din prima noapte. îmi întâlneşte privirea şi rânjeşte, părând mulţumit, deşi a ratat.

îmi amintesc şi de partenerul lui, hoţul ca un urs. Două braţe se strâng în jurul gâtului meu, ridicându-mă de la pământ şi târându-mă înapoi, în umbra unei clădiri. Mă lupt să scap din strânsoarea ca de menghină, zgâriind cu unghiile, dar puterea atacatorului meu este prea mare. Mă chinui să respir, braţele îmi slăbesc, vederea mi se întunecă.

Deodată, hoţul ca un urs mă eliberează, urlând de durere. Mă răsucesc pentru a surprinde o imagine neclară a lui Mask sărind de pe spatele lui, în care a înfipt un cuţit până la mâner.

— Vino, Mina, strigă ea, apucându-mă de mână.

Alergăm printr-un labirint de străzi. Deasupra noastră, Namgi şi fraţii săi se avântă într-o bătălie cumplită.

Ici şi colo văd câte o faţă care pândeşte din spatele unei ferestre ce se trânteşte repede, în timp ce eu şi Mask trecem în fugă. Când ne-am îndepărtat destul de mult, Mask se îndreaptă spre o clădire, trăgându-mă înăuntru, după ea.

Mă aplec, cu mâinile aşezate pe genunchi, încercând să-mi trag răsuflarea. Suntem într-o prăvălie de vechituri. Rafturile înguste sunt pline cu tot felul de obiecte – ceramică, hârtie şi chiar petarde, aşezate în coşuri împletite din pânză. Mask se grăbeşte spre un butoiaş şi scoate două pumnale.

îmi dă unul, cu lama de două ori mai mare decât cea a cuţitului

meu.

— Ştii să foloseşti ăsta?

— Puţin, spun eu, încercându-i greutatea în mână. M-a învăţat

bunica.

Mask zâmbeşte, cu ochii mijiţi prin găurile măştii. Tropăitul unor picioare afară, pe stradă, dă un scurt avertisment, înainte ca Dai să se năpustească în cameră, cu Miki în spate.

— Te simţi bine, Mina? întreabă. E bine, Mask?

— Ea e bine. Şi eu sunt bine, mulţumesc c-ai întrebat! Miki se uită

la mine cu ochi mari, plini de lacrimi.

— Pentru voi doi e periculos să fiţi aici, spun eu. Miki e încă un

bebeluş iar Dai este el însuşi un copil.

— Deocamdată, duceţi-vă să vă ascundeţi.

Dai nu protestează. Se mută într-un colţ din partea din spate a prăvăliei, ghemuindu-se şi fredonând în surdină un cântec de leagăn, când Miki începe să scâncească. împreună, Mask şi cu mine, îngrămădim coşuri în faţa copiilor, ca să-i ascundem vederii.

Prin magazin flutură Firul Roşu al Sorţii, curbându-se spre stânga. Cu siguranţă, la fel ca Namgi, Shin şi Kirin se luptă cu Imugi. Stomacul meu se răsuceşte, când frica se înfige în el ca un pumnal, la gândul că Shin luptă împotriva acelor fiare monstruoase.

în faţa prăvăliei se aude un zgomot puternic. Lumina unui felinar străpunge interiorul întunecat al încăperii.

— Păsărică, se aude cântând vocea hoţului ca un urs. Pentru că ai fugit, ai câştigat o moarte lentă. Iar prietena ta, chiar una şi mai lentă.

Cândva, hoţii au vrut să-mi fure sufletul. Acum ursul şi nevăstuica sunt asasini, meniţi să mă elimine.

Mask mă bate pe umăr, ca să-mi atragă atenţia. Arată spre sine şi rândul din dreapta de rafturi, apoi spre mine şi rândul din stânga. Dau din cap pentru a arăta că înţeleg. Mişcându-ne în linişte, ne despărţim, mergând separat prin prăvălia ticsită. Mă ghemuiesc în spatele cuferelor de lemn şi lăzilor stivuite, care mă ascund vederii. în sfârşit, mă lipesc cu spatele de un raft şi mă uit în jur, iar atunci zăresc în faţa uşii un asasin, stând în picioare, cu o sabie într-o mână şi un felinar în cealaltă.

— Se pare că un număr destul de mare de oameni de pe acest tărâm te vrea moartă. Lordul Cocor este unul, dar şi marea stăpână

pe care o servesc Imugi. Ce ai făcut, păsărică, să atragi furia unei zeiţe?

Este o întrebare la care şi eu aş dori să ştiu răspunsul.

Mask scoate un strigăt de luptă puternic, sărind jos din înălţimea unui raft. Asasinul urs se răsuceşte, ridicând sabia. Armele se ciocnesc, clinchetul răsunând ca un clopoţel.

Curând, Mask cade pe podea, se rostogoleşte şi trece cu pumnalul peste picioarele lui. Strigând, el aruncă felinarul, care se sparge lovind un teanc de papirusuri, ce iau foc. înainte ca Mask să se poată retrage, el o apucă de coada împletită, trăgându-i capul pe spate. Masca îi alunecă şi, pentru o clipă, zăresc obrajii rumeni şi gura plină, dezgolită într-o grimasă.

Cu un ţipăt de luptă, mă reped înainte. El îi dă drumul lui Mask, pentru a face faţă atacului meu. Simt impactul ciocnirii armelor noastre, sub forma unei dureri ascuţite care îmi şerpuieşte prin braţ. în jurul nostru, focul se dezlănţuie acum într-un infern.

— Mina!

Mă întorc şi văd că Mask şi-a revenit, iar acum ţine în mână un mănunchi de petarde, cu o intenţie clară.

Asasinul se poziţionează pentru a para o nouă lovitură, dar, de data asta, pumnalul meu împrumutat se sparge la ciocnire. Cu un rânjet triumfător, el ridică sabia.

Dai se aruncă înainte, apucă braţul asasinului urs şi-l muşcă adânc. Urlând, asasinul scapă spada. O apuc repede, înfigând-o prin roba lui grea, până în podeaua de scânduri.

— Acum! strig eu.

Mask aruncă petardele în foc şi ele explodează cu o bubuitură. Ieşim afară, pe jumătate înecaţi şi tuşind din cauza fumului, în timp ce prăvălia arde cu flăcări mari.

Afară, mă ţin aproape de Dai şi de Miki. Dacă n-ar fi ei şi Mask, cu siguranţă m-aş pierde.

— Repede.

Mask ne trage deoparte. Nu putem rămâne aici, afară, în stradă. Trebuie să găsim adăpost.

Dai mă ia de mână şi, împreună, o urmăm pe Mask, care este deja cu câţiva paşi înainte şi priveşte după un colţ.

Deodată se întoarce, cu o expresie de panică întipărită pe masca ei de bunică.

— Atenţie! ţipă.

Un şarpe de mare uriaş ţâşneşte dintre clădiri, în dreapta noastră. Coada lui biciuieşte, azvârlindu-mă pe mine într-o parte şi pe Dai şi Miki în cealaltă.

Sunt izbită de peretele unei clădiri. în jur se ridică praf. Tuşesc dezorientată, cu un ţiuit surd în urechi. Un strigăt de durere mă scutură din amorţeală. Dai. Miki. Mă ridic.

La mică distanţă, şarpele i-a blocat pe cei doi în colţul unei clădiri, încercuiţi de corpul lui încolăcit. Sunt prinşi în capcană. Văd momentul în care Dai îşi dă şi el seama. Ridică mâna la umăr. Dezleagă repede nodurile sacului, răsucind-o pe Miki şi legând-o la piept. Se întoarce către zidul clădirii, cu spatele spre şarpele uriaş. Mă uit, îngrozită, cum Dai se apleacă peste Miki, apărându-i corpul cu al lui.

Şarpele înalţă coada, repezind-o apoi în jos.

— Nu! ţip eu.

Dai strigă. O tăietură adâncă îi brăzdează spatele. El cade în genunchi, cu Miki încă ţinută strâns în braţe.

— Nu, te rog, încetează! Mă arunc în faţă.

Şarpele îşi ridică din nou coada.

— Opreşte-te!

Mă uit în jur cu disperare.

— Să mă ajute cineva...

Se aude un şuier ascuţit. O săgeată de aur trasă din cer se înfige adânc în partea din spate a gâtului şarpelui. El se zvârcoleşte şi urlă. O altă săgeată îi nimereşte gâtul, retezându-i ţipătul. Şarpele se răsuceşte şi cade, transformându-se într-un bărbat cu ochi sticloşi şi reci.

Din cer iese o fiară grozavă, care arată ca un cal, dar are copite de foc. O femeie stă pe acea fiară, cu un braţ încordând un arc mare, de corn. Părul îi ajunge până la talie. Ochii ei sunt ca nişte lumânări aprinse. Un fulger decupează silueta din întuneric. Este cea mai uluitoare fiinţă pe care am văzut-o vreodată, teribilă şi terifiantă în acelaşi timp. încet, îşi întoarce calul, aţintindu-şi privirea strălucitoare asupra mea.

— Zeiţă!

Shin stă pe acoperişul celei mai apropiate clădiri şi cu el este şi Kirin. Semnele bătăliei se văd pe hainele lor rupte şi pe săbiile din care încă picură sânge.

— Cheamă-ţi slujitorii, porunceşte el. Şi părăseşte acest oraş.

Slujitori? Atunci ea trebuie să fie Zeiţa Lunii şi a Memoriei. Mai mulţi Imugi s-au adunat pe cer deasupra sa. Totuşi dacă ea este

stăpâna lor – îmi mut privirea spre bărbatul de pe pământ, al cărui corp se estompează încet – de ce l-a ucis pe unul dintre ei?

— Dă-mi fata, spune zeiţa, şi voi pleca în pace.

— I-am spus deja servitorului tău, Ryugi. Lady Mina nu mai este mireasa Zeului Mării, ci a mea.

Acest răspuns pare mai curând să o nemulţumească decât să o liniştească pe zeiţă, pentru că întinde coarda arcului.

— Atunci, de ce merge în grădinile Zeului Mării? De ce-i spune poveşti care să-i ispitească inima? Mireasa ta. Mireasa Zeului Mării. Nu contează. Pentru mine, ea este un duşman.

încet, începe să-şi mâne calul, spre mine. în spatele ei, Shin sare de pe un acoperiş pe altul, dar nu va ajunge la timp. Zeiţa ridică arcul, cu săgeata îndreptată direct spre inima mea.

Apoi un corp îmi întunecă vederea, doborându-mă.

— Dai!

El îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului meu, surprinzător de puternic pentru un băiat atât de tânăr, ca să nu mai vorbim de faptul că e grav rănit. încerc să- 1 dau deoparte, dar mă ţine strâns. Peste drum, Miki plânge în braţele lui

Mask.

— Dai, implor eu, trebuie să-mi dai drumul.

Dar el refuză. Până şi biruit şi însângerat, se gândeşte doar să mă

protejeze.

Ridic ochii spre zeiţă şi o văd privindu-ne, nemişcată pe calul ei. Pentru o clipă, aş putea să jur că citesc pe chipul ei un dor adânc, dar apoi ochii i se aspresc, în timp ce coboară arcul.

— Ce laşitate, să te ascunzi în spatele unui copil! Dar nu vei fi mereu cu el şi când vei fi singură, când te aştepţi mai puţin, voi apărea în faţa ta. Şi voi lua ceea ce-mi aparţine.

îmi muşc buzele ca să nu-i răspund: Sufletul meu îmi aparţine mie.

Calul se ridică în aer. Din copitele lui se scurge un fel de cenuşă aurie, ce sfârâie în vânt. Galopează în sus, către cer, cu şerpii de mare roind în jurul zeiţei.

Un şarpe de mare se desprinde de ceilalţi şi cade la pământ. Trupul şarpelui se micşorează, luând formă umană, dezvăluind un Namgi plin de zgârieturi şi transpirat, dar altfel nevătămat.

Corpul lui Dai se moaie, iar eu îl prind, legănându-l în braţe. Shin

vine şi se ghemuieşte lângă mine.

— Trebuie să-l ducem înapoi la Casa Lotus. Dau din cap şi el îl

ridică, uşor, în braţe pe Dai.

împreună, obosiţi de luptă, o parte dintre combatanţi pleacă, Mask ţinând-o în braţe pe neconsolata Miki, al cărei plâns reia ca un ecou temerile din inima mea. în timp ce grăbim mersul, mă uit peste umăr pentru ultima oară. Toate lampioanele de pe stradă s-au stins în timpul bătăliei. Singura lumină vine de la lună, plină şi strălucitoare, eclipsată de figura singuratică a zeiţei.

22

Dai este dus în camera lui Namgi, una dintre cele două încăperi de la etajul de jos al Pavilionului Lotus, cealaltă aparţinând lui Kirin. Aştept afară, în hol, cu Miki în braţe, trupul ei mic tremurând la fiecare câteva minute. A început să tremure când s-a despărţit prima dată de Dai, după ce el a salvat-o de Imugi. Pe drumul de întoarcere la Casa Lotus, a obosit plângând, dar tremurul nu s-a oprit. O trece încă un fior şi o strâng mai aproape de mine.

Uşa camerei lui Namgi se deschide şi iese Shin, urmat de Kirin.

— Cum se simte? întreb eu, în şoaptă. Kirin îşi strânge bandajele din jurul mâinii.

— E puternic, pentru o persoană atât de mică. Va scăpa cu bine.

întinzând mâna, Shin îmi îndepărtează uşor şuviţele de păr care au scăpat din împletitura cozii, lipindu-mi-se de frunte şi obraji. Blândeţea atingerii lui aproape că fărâmă zidurile fragile pe care mi le-am construit în jurul inimii.

— Credeam că te-ai culcat, spune el. La orizont trebuie să se fi ivit zorii.

— Vreau să-l văd.

Shin dă din cap, îndepărtându-se de uşă. Când trec pe lângă el, spune blând:

— O să fie bine, Mina.

Luptându-mă cu lacrimile, mă uit la el, apoi la Kirin.

— Mulţumesc!

Kirin ezită, apoi înclină din cap.

Intru în cameră, iar Shin închide uşa în urma mea.

Strălucirea roz şi galbenă se filtrează printr-o fereastră închisă, scăldând încăperea într-o lumină tulbure. Mask stă pe podea lângă Dai, aplecându-se să aranjeze păturile din jurul lui. Cei doi vorbesc cu voci stinse şi niciunul nu a observat intrarea mea.

— M-am descurcat bine, nu-i aşa, Mask? şopteşte Dai. I-am protejat. Pe amândoi. Aşa cum am spus că vom face.

— Da, spune Mask încet, ai fost foarte curajos.

în braţele mele, Miki scoate un gângurit, atrăgând atenţia lui Dai.

— Miki! exclamă el, deschizând braţele, doar ca să tresară de

durere. Se trage înapoi între pături.

Mă grăbesc, îngenunchind pe partea opusă a aşternutului, faţă în faţă cu Mask. îmi acopăr gura cu mâna.

— Oh, Dai...

Părul lui negru e dat de-o parte şi de alta, eliberându-i faţa şi dezvăluind pete şi vânătăi de-a lungul frunţii şi al maxilarului. Chipul lui e palid şi are o tăietură la marginea gurii. Păturile îi ascund restul corpului, dar îmi dau seama că-l doare după felul în care stă, întins pe o parte, şi din faptul că nu reuşeşte să ajungă la Miki.

— Mask tocmai spunea cât de curajos sunt, zice Dai. Ţine minte acest moment, Mina! Va trebui să-i aminteşti mai târziu, când voi fi mai bine şi ea va fi din nou rea cu mine.

Mask chicoteşte, expresia de pe mască fiind cea a unei bunici zâmbitoare.

— Sunt de acord cu Mask, Dai, spun eu. Ai fost atât de curajos! A fost groaznic să vă văd, pe tine şi pe Miki, înconjuraţi de un Imugi. Dar ai protejat-o. Şi tu însuţi nu eşti cu mult mai mare decât ea.

— Uneori uit, spune Dai, cât de mic sunt. Vezi tu, n-am fost întotdeauna atât de mic.

Mă încrunt.

— Nu înţeleg prea bine ce vrei să spui.

— Când spiritele intră pentru prima dată pe acest tărâm, li se oferă posibilitatea de a alege orice formă doresc, explică el. Dacă s-a întâmplat să murim tineri, am putea, de exemplu, lua forma unui bătrân. Dacă am murit bătrâni, am putea lua forma unui băieţel. Dar Miki a murit când era doar un bebeluş. Ea n-a avut şansa să viseze că este mai în vârstă decât era deja. Când am decis ce tip de corp ar trebui să iau, m-am gândit la Miki. M-am gândit: trebuie să fiu la fel de mic ca ea, pentru a înţelege ce simte. La urma urmei, sunt băiat – ce ştie un băiat despre cum e să fii fetiţă?

Râde pe înfundate. Lângă el, Mask chicoteşte încet, iar Miki tremură în braţele mele.

— Ştii cât de mult o iubesc pe Miki? continuă el. Când gângureşte, aşa cum face când e fericită, simt că-mi creşte inima până la de zece ori dimensiunea normală. Când e tristă, simt că mi se rupe inima. Mi-aş da viaţa de o sută de ori pentru Miki.

Lacrimile pe care le reţineam îmi alunecă pe obraji. Ştiu că aşa ar face; aproape că a făcut-o şi astăzi.

— Ştii cât de mult o iubesc pe Miki? Am coborât din rai ca să pot fi cu ea.

— R... Rai? întreb. Zâmbeşte, privind în depărtări.

— Dincolo de această lume, acolo, sunt altele. Una dintre acele alte lumi este raiul. Acolo eram, vezi tu. Am aşteptat ca soţia mea să mi se alăture, dar apoi

Miki... Ea este strănepoata mea. Soţia mea nu m-ar ierta niciodată dacă aş lăsa-o pe Miki să plutească singură pe Râul Sufletelor. Am coborât din cer şi am luat-o din apă şi de atunci n-am mai lăsat-o jos niciodată. O răsfăţ, cred. Ea este Miki a mea; şi eu o iubesc.

Miki se întinde spre el şi n-o pot refuza. O aşez, cu grijă, în braţele lui.

— Nu e foarte grea, şopteşte el. E uşoară. Şi dacă soţia mea trece dincolo şi se duce direct sus, în rai, va trebui doar să aştepte. Dar nu o va deranja, pentru că ştie că voi fi cu Miki a noastră.

Mask mă prinde de mână, peste Dai, şi împreună privim cum Miki îşi pune capul pe umărul lui, încetând să mai tremure, din nou în siguranţă în braţele sale. Mica brazdă dintre sprâncene îi dispare, iar ea cade într-un somn liniştit.

— Ştii cât de mult te iubesc, Miki? şopteşte Dai, blând. Nici măcar eu nu ştiu. Dragostea mea pentru tine este nesfârşită. Adâncă şi fără sfârşit, ca marea.

* * *

Dimineaţa mă trezesc cu lumina soarelui pe faţă şi cu saliva lui Dai pe mânecă. Mask şi Miki nu se văd nicăieri, deşi am adormit toţi patru, împreună, pe aşternutul mic. Chipul lui Dai şi-a recăpătat culoarea, în cea mai mare parte. îi aranjez păturile, cu grijă, să nu-l trezesc.

Afară, Miki stă în poala lui Mask, în timp ce amândouă îi urmăresc pe Namgi şi Nari, care joacă un joc pe tablă, cu pietre albe şi negre pe post de piese. Namgi ridică una dintre pietrele negre din vas, făcând-o să plutească pe deasupra tablei. Mask scoate un sâsâit dezaprobator. El îşi mişcă mâna spre o altă poziţie. După ce ea încuviinţează din cap, el plasează piatra pe tablă.

— Nu-i cinstit, spune Nari, ridicând o piatră albă din vasul ei. Am crezut că joc cu un tânăr Imugi, nu cu o bunică de o vârstă imprecisă.

Arunc o privire către Namgi şi Mask. Aseară am fost martoră la transformarea lui Namgi într-un şarpe de mare monstruos şi Dai a dezvăluit că el şi Mask nu erau ceea ce păreau a fi, judecând după înfăţişarea lor. Şi totuşi, în lumina soarelui dimineţii, Mask şi Namgi arătau ca întotdeauna, familiari şi buni.

Mă aşez lângă Mask şi îi gâdil degetele lui Miki.

— Unde sunt Shin şi Kirin?

— La Casa Cocorilor, răspunde Nari. Unde, până acum, Lordul Cocor trebuie să fi început deja să-şi regrete toate greşelile.

Namgi chicoteşte la acest răspuns, dar pe măsură ce ziua înaintează spre amiază, iar Shin şi Kirin nu se întorc, mă întreb ce i-ar putea reţine şi dacă Lordul Cocor i-a dezvăluit lui Shin ceea ce mi-a spus şi mie.

Chiar şi Firul Roşu al Sorţii poate fi înlăturat, dacă una dintre părţi formează cu altcineva o legătură mai puternică. Cum va reacţiona Shin la această informaţie? încă din primul moment în care s-a format firul sorţii noastre, el a vrut să-l rupă din cauza riscului

pentru propria viaţă. Cu acest raţionament, nu va dori să formeze o legătură cu un alt suflet. Ceea ce înseamnă că numai eu pot rupe legătura, alegându-l pe Zeul Mării şi determinându-l să mă aleagă şi el pe mine.

Curând, ziua devine noapte şi toată lumea se desparte, fiecare îndreptându-se spre propriile camere de dormit – Miki şi Mask să se alăture lui Dai în camera lui Namgi; Namgi, în camera lui Kirin, unde va dormi în următoarele zile, până când Dai îşi va reveni; iar eu, singură, la etajul de deasupra.

Mă îndrept spre peretele opus, iau aşternutul mare şi îl întind pe jos în mijlocul podelei, îndreptând păturile până când sunt netede. Ezit înainte de a merge la paravanul de hârtie, trăgându-l pentru a-l aşeza peste aşternut, astfel încât să separe cele două părţi. La final, îmi scot jacheta scurtă de mătase şi dezleg şireturile fustei. Le las pe amândouă să cadă pe podea, înainte de a le împinge cu piciorul, în lateral. în combinezonul meu subţire şi alb, alunec sub pături. Mai stau trează o vreme, atentă la fiecare sunet din afara uşii, dar, după ce trece o oră şi nu apare nimeni, adorm.

Visez un dragon care se ridică din mare – cu ochii aţintiţi asupra mea, întunecaţi şi insondabili – când mă trezesc la auzul unui sunet. Clipesc, dezorientată. Lumina lunii pătrunde prin fereastră. Umbrele norilor plutesc încet peste paravanul de hârtie. Nu poate să fi trecut prea mult de la miezul nopţii.

Sunetul se aude din nou. Un strigăt inconfundabil de durere. Shin!

Ieşind din pături, dau deoparte paravanul. Shin se răsuceşte, răscolind lenjeria de pat şi are hainele mototolite. Trebuie să se fi întors la Casa Lotus şi s-a culcat fără să se schimbe. Verific rapid să văd dacă n-are răni vizibile, dar nu găsesc niciuna. Atunci, are un coşmar? Sudoarea îi curge pe frunte, iar trupul îi tremură ca şi cum ar fi cuprins de un fior.

Mă ghemuiesc lângă el şi-l apuc de umeri, scuturându-l zdravăn.

— Shin, trezeşte-te! Deschide ochii.

— Mina?

îmi apăs dosul mâinii pe fruntea lui.

— N-ai febră. Cum te simţi?

încearcă să se ridice, iar eu mă grăbesc să-l ajut. Odată ce e în picioare, mă duc repede la raftul de jos şi iau vasul de acolo, scoţând barca de hârtie din apă şi aşezând-o uşor, deoparte. încerc apa cu vârful degetelor, uşurată să constat că e rece. întorcându-mă la Shin, înmoi o pânză în apă şi i-o pun pe frunte.

— Ai avut un coşmar, spun eu, în timp ce-i şterg, tamponând uşor, transpiraţia de pe frunte. îţi aminteşti despre ce era vorba?

El clatină încet din cap, cu ochii întunecaţi concentraţi asupra chipului meu.

— Am vorbit cu Lordul Cocor. El ştie despre Firul Roşu al Sorţii dintre noi. A recunoscut că i-a trimis pe hoţi să-ţi fure sufletul şi, dacă nu reuşesc, i-a angajat tot pe ei să te ucidă.

Mă străbate un fior. Mask, Dai şi cu mine poate l-am învins pe asasinul urs, dar nevăstuica este încă în acţiune.

Scufund din nou cârpa şi i-o duc la gât.

— A mai zis şi altceva?

Trebuie să-i fi spus lui Shin despre cum poate fi rupt Firul Roşu al

Sorţii.

— Nu.

Ridic ochii. Shin îmi înfruntă privirea, cu o expresie de nepătruns. Minte? Dar de ce-ar susţine că nu cunoaşte un adevăr pe care îl ştie?

— Mi-a spus şi mie câteva lucruri, zic eu. Mi-a zis că, pentru a rupe blestemul asupra Zeului Mării, trebuie să formez o legătură de destin cu el, la fel ca între îndrăgostiţi. în ceea ce priveşte Firul Roşu al Sorţii pe care-l împărţim noi, a spus că...

— Te înşeli, mă întrerupe Shin. Cred că am febră.

Mai devreme, când m-am trezit, eram dezorientată, dar acum sunt pe deplin conştientă. Potrivit lui Nari, spiritele şi zeii nu se pot îmbolnăvi.

Shin ridică mâna şi-şi trece degetele peste faţă. Mişcarea îmi atrage atenţia asupra antebraţului său gol şi a hainelor şifonate adunate în jurul gâtului, în timpul somnului. Brusc, îmi simt umerii foarte expuşi, fără jachetă. Niciunul dintre noi nu este suficient de îmbrăcat pentru a purta această conversaţie.

— O să-l aduc pe Kirin.

Mă ridic şi aproape că mă împiedic când fusta mi se prinde de ceva. Mă uit în jos şi îl văd pe Shin ţinând-o de la spate, în mâna strânsă pumn. Observă şi el şi mă eliberează brusc, întorcându-şi faţa.

Ezit, apoi îngenunchez pe pături. – Vrei să nu mă duc?

El se uită la mine şi primesc răspunsul în tânjirea nedisimulată din ochii lui.

Mă apropii să-i potrivesc perna. Apoi el se întinde după mine, iar eu mă lipesc de el, cu braţele lui în jurul meu. Respiraţia sa îmi adie pe gât în timp ce mă trage mai aproape.

Pare imposibil să adorm, sângele vibrându-mi dureros sub piele, dar în cele din urmă mă liniştesc şi cad într-un somn adânc, în timp ce bătăile inimii mele sunt un ecou al bătăilor inimii lui.

Mă trezesc de la zgomotul unui tunet care bubuie în depărtare şi ştiu în inima mea ceea ce trebuie să fac.

— Shin, spun, întorcându-mă spre el.

Ezit. Doarme. Spre deosebire de neliniştea din noaptea trecută, acum arată foarte împăcat. Fruntea lui e netedă, iar buzele i s-au întredeschis uşor. Aş da orice ca somnul lui să dureze încă puţin. Dar nu pot face singură ce am de făcut.

— Shin, spun din nou.

— Mina?

Clipeşte somnoros.

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să merg undeva.

Se încruntă, privindu-mă îndeaproape.

— Unde?

— La palatul Zeului Mării. Ochii i se întunecă, dar dă din cap.

— în ordine.

Se ridică, ia un rând proaspăt de haine din dulap şi iese din cameră. Mă îmbrac în grabă într-o fustă de culoarea coralului şi o jachetă albă, repezindu- mă pe scări. Shin aşteaptă afară cu Namgi şi Kirin, în aerul împletit cu o ceaţă grea. La est, nori întunecaţi se adună peste munţi.

— Ceva nu este în regulă, spune Kirin. Furtuna asta pare

nefirească.

— Dacă vine peste munţii din est, spune Namgi, este din lumea

oamenilor. Ei schimbă o privire enigmatică.

— Hai să mergem, zice Shin.

O ceaţă lăptoasă cuprinde întreg oraşul, părând că se rostogoleşte la nivelul pământului, ca un vârtej de nori. Uşile către palatul Zeului Mării sunt închise, aşa încât Namgi escaladează zidul şi aruncă o frânghie pentru ca Shin şi Kirin să urce, cu mine agăţată pe spatele lui Shin. Dincolo de zid, grădina Zeului Mării este ciudat de liniştită, ceaţa acoperind-o, ca nişte cârcei fantomatici care se întind de parcă ar vrea să ne atragă în ceaţă.

Shin ne conduce pe drum, cu Namgi, ca întotdeauna, lângă mine. Sunt surprinsă să-l descopăr pe Kirin mergând în stânga mea.

— Deci ai hotărât ce vrei, spune el, cu un fior în voce. Ostilitatea lui este evidentă.

— Ce vrei să spui? întreb eu.

— Aseară, Lordul Cocor a fost bucuros să ne dezvăluie ce informaţii ţi-a împărtăşit, anume că Firul Roşu al Sorţii dintre tine şi Shin poate fi desfăcut dacă formezi o legătură cu Zeul Mării.

Deci Shin ştie. Mă uit la el, care merge cu câţiva paşi înaintea noastră. Ceaţa este atât de deasă, încât este puţin probabil să ne audă cuvintele.

— Nu decid numai eu, spun. Shin poate şi el să formeze o legătură cu altcineva.

— Modestia nu te prinde. Tu vei fi cea care face alegerea.

— Sentimentele mele nu sunt atât de clare, şoptesc.

— Nici nehotărârea nu te prinde.

Tresar, deşi nu-l acuz pe Kirin. Văd acum cât de loial îi este lui Shin.

— Eşti nedrept faţă de Mina, protestează Namgi. Nu-i uşor pentru ea să-şi urmeze inima. Are o datorie faţă de familia ei, faţă de oameni.

Kirin mârâie.

— Atunci ar trebui s-o laud pe Mina pentru simţul ei de loialitate şi să te condamn pe tine pentru lipsa lui.

Namgi tresare.

— Eu sunt loial.

— De aceea ţi-ai abandonat fraţii, familia ta de sânge? Faptul că i-ai părăsit nu te face mai puţin un monstru, Namgi.

Vocea lui Kirin este rece, nemiloasă.

— Te face doar trădător.

Namgi stă nemişcat; apoi umerii i se lasă încet, părând să abandoneze lupta. Spune, defensiv, cu o voce învinsă, mult diferită de vocea lui obişnuită:

— Uneori nu-ţi găseşti familie printre cei de acelaşi sânge, ci în altă parte.

Şi deşi Kirin a fost cel care a folosit cuvintele dure, tot el este cel care se întoarce, parcă îndurerat.

Namgi se desparte de noi, iar ceaţa îl înghite complet. Când, după câteva minute, nu se întoarce, întreb îngrijorată.

— N-ar trebui să mergem după el? S-ar putea să se piardă în ceaţa

asta. Din adâncurile tulburi se aude un strigăt înăbuşit.

— Namgi! strigă Kirin, mâna lui întinzându-se către centura săbiei.

— Du-te la el, îi spun. Voi urma Firul Roşu al Sorţii până la Shin.

îmi întâlneşte privirea, dă din cap, apoi dispare în ceaţă.

începe să plouă şi în curând rochia mea e complet udă. Poate a fost o greşeală să plec în căutarea Zeului Mării în loc să aştept furtuna, dar în adâncul sufletului am ştiut când m-am trezit azi-dimineaţă că, dacă nu-l caut acum, s- ar putea să nu-l mai caut niciodată. S-ar putea să renunţ la calea pe care mi- am ales-o când am sărit în mare şi, în schimb, să-mi urmez inima.

Ploaia se domoleşte până devine doar o burniţă subţire. Urmăresc Firul Roşu al Sorţii care desparte ceaţa, fluturând în aerul plin de rouă până la pavilionul de lângă Iazul Bărcilor de Hârtie. Aici îl găsesc pe Shin, în picioare, în centrul construcţiei elegante din lemn. Zeul Mării este cu el.

Dacă Shin este surprins să-l găsească pe Zeul Mării treaz are grijă să n-o arate, poate îngrijorat, ca şi mine, că zeul ar putea fugi, luând cu el şansa de a rezolva misterul blestemului său.

— Ai venit să-mi spui o altă poveste? întreabă băiatul-zeu.

Este îmbrăcat în aceleaşi haine fastuoase pe care le-a purtat când ochii mi-au căzut asupra lui pentru prima dată, cu o emblemă a dragonului brodată cu argintiu pe piept. Din nou, sunt uimită de cât de copilăros este, dorindu-şi mai degrabă să audă o poveste decât să înfrunte adevărul.

Imediat îmi fac singură reproşuri. Bunica m-ar fi mustrat pentru un asemenea gând. Uneori adevărul poate fi auzit doar printr-o poveste.

— Dacă asta ţi-ar plăcea cel mai mult, spun eu. Deşi nu sunt sigură

ce poveste să spun.

întâlnesc privirea lui Shin peste umărul băiatului-zeu. Mă hotărăsc să spun una dintre poveştile favorite ale lui Joon, o poveste de dragoste.

— Cu mult timp în urmă, la marginea unei păduri mari, locuia un tăietor de lemne. Era tânăr, puternic şi bun. Dar era, de asemenea, foarte singur. într-o noapte, în timp ce se întorcea acasă, a auzit râsete prin pădure. Curios, a urmărit sunetele minunate. Sub un copac magnific, din aur, a găsit două fecioare din cer, înotând într-un mic iaz dintre stânci, cu frumoasele lor rochii albe, vălurindu-se pe siluetele lor. Fecioarele cereşti îşi scoseseră aripile şi le atârnaseră pe o ramură joasă a copacului de aur.

Picături grele de ploaie încep să lovească puternic acoperişul pavilionului. Eu ridic vocea ca să fiu auzită.

— Deşi tăietorul de lemne a numărat trei perechi de aripi pe ramură, în iaz erau doar două fecioare cereşti. Apoi, o scăpărare de alb în verdele proaspăt i- a atras atenţia tăietorului de lemne. O a treia fecioară se apropia prin pădure. Ea a venit la iazul dintre stânci, dar nu a intrat în apă. în schimb, s-a uitat în sus printre copaci, spre stele, închizând un ochi, parcă pentru a le vedea mai clar. Tăietorul de lemne s-a îndrăgostit, atunci şi acolo. Aşa că i-a furat aripile.

Atât Shin, cât şi Zeul Mării se încruntă la aceste vorbe, deşi niciunul nu rosteşte un cuvânt, ascultând cu atenţie.

— Când surorile ei s-au întors în ceruri, aripile lor puternice ducându-le în sus spre înalt, cea mai tânără fecioară din cer a fost lăsată singură şi fără aripi. Atunci, tânărul tăietor de lemne a venit şi i-a oferit jacheta pe care o purta. Ea a acceptat-o, fermecată de smerenia şi dragostea lui pentru ea. Şi-au construit o viaţă împreună. Nu puteau avea copii, căci ea nu era din lumea lui, dar au fost fericiţi multă vreme.

Zeul Mării îşi întoarce faţa spre grădină, parcă distras.

— Dar, aşa cum este în viaţă, tăietorul de lemne a îmbătrânit şi a devenit mai înţelept. Şi-a dat seama că dragostea lui de moment nu

era nimic faţă de iubirea construită de-a lungul unei vieţi. Deşi avea sufletul greu, ştia ce trebuie să facă. Ştia că, dacă o iubea cu adevărat pe fecioara cerească, trebuia s-o lase să plece.

Când spun aceste ultime cuvinte, ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Shin. Faţa lui are o expresie sfâşietoare. Trăgând adânc aer în piept, îmi termin

povestea.

— Noaptea, s-a dus în pădure şi a scos aripile din locul în care le îngropase, sub copacul de aur. Le-a pus lângă soţia lui în timp ce ea dormea şi s-a întors în pădure, să plângă.

în noaptea următoare, s-a întors la casa lui, doar pentru a descoperi că fecioara cerească nu mai era acolo, iar aripile dispăruseră. Cu lacrimi în ochi, a ieşit afară să se uite la cer, pentru a vedea că încă o stea apăruse în ceruri. Şi deşi plângea pentru ceea ce pierduse, se simţea în acelaşi timp plin de bucurie. Pentru că ştia că fecioara cerească se întorsese acolo unde îi era locul.

Când rostesc ultimul cuvânt, Zeul Mării îşi ridică faţa să privească afară, în furtună. Ridică mâna la piept, cu degetele săpând în ţesătură.

— Simt o zbatere în suflet.

Brusc, sare din pavilion, repezindu-se în ploaie.

— Aşteaptă!

îl urmez. îl aud pe Shin strigând din spatele meu, dar ploaia atenuează sunetul. Ceaţa se ridică în jurul meu şi în curând pierd drumul. încerc să mă întorc spre pavilion, dar nu-mi dau seama

dacă merg în direcţia cea bună. Chiar şi Firul Roşu al Sorţii abia se vede în ceaţa densă.

Piciorul mi se agaţă de ceva de pe pământ şi mă împiedic, aterizând pe o scară mare. Recunosc treptele pe care le-am urcat când am ajuns prima dată în acest oraş. Deasupra sunt porţile palatului Zeului Mării, acum cu uşile deschise. Cum de sunt aici, când eram în grădină?

în spatele meu se aude zgomotul inconfundabil de copite pe piatră. Mă întorc pentru a înfrunta silueta care se apropie din ceaţă. Zeiţa Lunii şi a Memoriei. Ca şi înainte, călăreşte un cal teribil cu copite de flăcări.

— Te-am avertizat ce se va întâmpla, spune ea, dacă te întâlnesc singură.

— Că voi muri, pentru că mă vei ucide.

Ea mă urmăreşte cu ochi reci şi impasibili.

— Nu ţi-e frică?

— Ba da. Dar spune-mi, ar fi la fel dacă n-aş fi mireasa Zeului Mării? Dacă aş fi un copil, ca Dai? Dacă aş fi cineva care a crezut că îl poţi ajuta?

— Tu nu eşti niciuna dintre fiinţele pe care le-ai pomenit.

— Ba sunt cineva care a crezut că poate primi ajutor de la tine.

Pentru o clipă, ochii ei pâlpâie, apoi se uită în altă parte.

— Te-ai înşelat.

Din mâneca largă, scoate două bărci de hârtie. Recunosc imediat barca din mâna stângă, cu cusături inegale, roşii. Este dorinţa mea.

— Cum de ai asta?

— Eu sunt Zeiţa Lunii şi a Memoriei. în barca asta se află amintirea unei dorinţe pe care ţi-ai pus-o cândva.

— Ai văzut care era dorinţa? Ea mă urmăreşte cu atenţie.

— Nu. Nu pot vedea această amintire, pentru că este una strâns legată de sufletul tău.

Mă întind să o iau, dar ea o reţine.

— Ce mi-ai da în schimb pentru această bucăţică din sufletul tău?

Ridic privirea spre ea şi nu spun nimic. Dacă e un concurs de voinţe, ea a câştigat, pentru că aş da aproape orice pentru ca acea amintire să se întoarcă la mine, s-o pot arunca în foc, acolo unde-i este locul. Ea pune prima barcă în mâneca rochiei, scoţând în schimb cea de-a doua barcă, cea pe care o uitasem

pentru moment, în dorinţa de a o obţine pe a mea.

— Asta aparţine unei persoane pe care o cunoşti. Poate i-o poţi înapoia.

Zeiţa se uită peste umărul meu şi eu îi urmăresc privirea. Ploaia este atât de deasă, încât, pentru o clipă, nu o recunosc pe tânăra femeie care merge prin ploaie. Shim Cheong.

Shim Cheong este îmbrăcată într-o rochie de mireasă sofisticată. Mânecile lungi îi ajung până la pământ, iar pe obrajii ei palizi sunt pictate cercuri roşii. Părul său negru este pieptănat spre spate şi înnodat sub o cască din jad şi aur. De ce este ea aici? O mireasă coboară în mare doar o dată pe an. Până când furtunile vor începe din nou, vara viitoare, n-ar trebui să fie nevoie de o altă mireasă, darămite de Shim Cheong, pe care sperasem să o cruţ prin sacrificiul meu.

Mă întorc, dar zeiţa nu mai este lângă mine să-mi răspundă la întrebări. Se aude un strigăt ascuţit de durere, când Cheong se împiedică de rochia lungă.

— Cheong!

Mă reped spre locul unde a căzut. Respiră greu.

— Mina?

O ajut să se ridice, ascunzând barca de hârtie în corsajul rochiei mele şi apucând-o de braţe.

— Te simţi bine? Eşti rănită?

Ea mă priveşte cu nişte ochi negri, luminoşi, care strălucesc de lacrimi.

— Oh, Mina, mă bucur atât de mult să te văd! Joon a fost devastat când ai sărit în mare.

— Cheong, de ce eşti aici?

O paloare fantomatică i se întrevede pe chip.

— Am fost sacrificată.

Pentru o clipă, mă uit la ea, incapabilă să spun ceva.

— Dar... dar de ce?

— Am crezut că furtunile s-au terminat... Ochii ei frumoşi sclipesc,

cuprinşi de groază.

— Dar apoi au început din nou, mult mai furioase decât înainte. Sate întregi au fost măturate, departe, în mare. Soţi au fost despărţiţi de soţii, copii de mamele lor. Sfatul bătrânilor satului s-a întrunit şi a ajuns la concluzia că l- am mâniat pe Zeul Mării când ai coborât în mare în locul meu. Au ordonat soldaţilor să ne ia cu asalt casa. Familia ta a luptat cu curaj pentru a mă proteja. Cumnatul şi cumnata ta, bunica ta, care a fost cea mai aprigă dintre toţi. Şi Joon.

Cheong se îneacă la numele lui şi nu cred că va mai fi în stare să spună ceva, dar apoi respiră liniştit şi continuă.

— Am fost luată, îmbrăcată aşa cum vezi, şi aruncată în valuri. însă chiar dacă am fost prinsă şi trasă sub ele, ştiam că este o greşeală. O mânie ca asta nu poate fi potolită cu o singură viaţă. Furia Zeului Mării este prea mare, prea puternică. Mă tem că de data asta furtuna ne va distruge pe toţi.

Mă uit la ea, dorind să neg ceea ce spune, dar o cunosc şi ştiu că n-ar rosti presimţiri atât de rele dacă n-ar crede cu toată fiinţa în ele. Mă gândesc la Namgi şi la Kirin, care, mai devreme în această

dimineaţă, spuseseră că furtuna a apărut din altă lume, venind peste munţii din est, unde se termină ţinutul oamenilor şi începe râul.

Sunt lovită de un gând năprasnic.

— Mina? spune Cheong.

— Aşteaptă aici, răspund eu.

Nu vreau s-o părăsesc, dar trebuie să ştiu sigur. Ridicându-mi poalele, alerg spre râu.

în curând, aud vuietul vâltorilor furioase. Prin ceaţă, râul se profilează puternic şi mânios. Shiki stă la malul apei, cu ochii adânciţi în orbite, de durere. Văd familii întregi prinse în râuri – mame, taţi şi copii. Spre deosebire de fata din noaptea trecută, niciunul dintre morţi nu se luptă împotriva curentului. Ei rămân întinşi, de parcă ar fi renunţat la orice speranţă. De ce se întâmplă asta? De ce au revenit furtunile?

Zeul Mării. Mă cuprinde furia.

Mă duc înapoi în direcţia palatului, alergând pe scări, către poarta deschisă. Cheong mă strigă, dar eu nu mă opresc. Alerg trecând pe lângă o curte, apoi pe lângă alta. Ploaia este mai blândă aici, dar nu conteneşte să cadă. Simt că pe faţă îmi alunecă picături care mă ard pe buze. Au gust de mare. Ajung în ultima curte şi intru în sală.

Ploaia cade prin crăpăturile din tavan, lovind piatra rece. Zeul Mării este pe podea, lângă tron, cu mâna stângă încleştată pe piept. Este aceeaşi mişcare pe care a făcut-o când a părăsit pavilionul, în grabă.

Simt o zbatere în suflet. A fost tras de Firul Roşu al Sorţii? Dar încheietura lui este goală, aşa cum era şi cea a lui Shim Cheong. Dacă ei ar fi împărtăşit cu adevărat aceeaşi soartă, ar fi fost vizibil şi, pentru ea, destul de ciudat încât să nu fi remarcat acest lucru.

Zeul Mării scoate un strigăt agonizant. Mă reped spre el, ezitând când întind mâna. Ultima oară când l-am atins am fost trasă în amintirile lui. Trag adânc aer în piept şi îl apuc de umăr. Se ridică o lumină orbitoare şi mă înghite complet.

Trec printr-un zid de sunet, ca o pădure de copaci susurând în vânt, apoi sunt eliberată brusc.

Stau pe marginea unei stânci, cu faţa spre mare, la amurg. Soarele aruncă o punte aurie de lumină peste apa care se întunecă.

Mă întorc încet, observând împrejurimile. Aerul miroase a caprifoi proaspăt. O adiere caldă îmi atinge pielea, suflându-mi în păr.

Acasă aveam stâncile noastre. Sunt la o milă în afara satului nostru mic. Joon şi cu mine ne-am întrecut adesea urcând pe ele, cu respiraţia tăiată, şi râzând.

La coborâre, în drumul nostru, uneori o zăream pe Shim Cheong făcându-şi drum în sus, ţinându-l strâns de mână pe tatăl ei. Le lua ore întregi să ajungă la mica pajişte din vârful stâncii, dar totuşi voiau să urce. Răbdătoare, frumoasa Shim Cheong mergea alături de tatăl său, ai cărui ochi tulburi n-au văzut niciodată apusul, dar care iubea acele plimbări zilnice alături de fiica lui, zâmbind în timp ce ea îi descria lumea, nuanţată de lumina iubirii ei.

Clipesc, alungând amintirea.

Şi apoi îl văd, ghemuit la marginea stâncii. Zeul Mării. Mă reped înainte, căzând în genunchi. Hainele lui sunt sfâşiate şi murdărite de noroi. îmi trec mâna peste mătasea robei şi degetele îmi alunecă pe ceva cald şi umed.

Sânge. Tot spatele hainelor lui este acoperit de sânge.

Strig.

— Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a făcut asta?

Zeul Mării, care se uită la ape, îşi întoarce faţa să privească în sus, către mine. Ochii lui sunt sticloşi, chipul lui frumos este contorsionat de durere.

— Durerea este nimic, şopteşte el, cu o voce semănând mai puţin cu aceea a unui zeu şi mai mult cu a unui băiat, mic şi frânt. Durerea este nimic în comparaţie cu ce-am făcut eu. Am eşuat pentru ei toţi.

— Nu, spun eu, îndepărtându-i şuviţele umede de păr din ochi. Poţi face bine din nou. Te ajut eu. Trebuie să existe o cale...

Brusc, Zeul Mării se ridică, apucându-mă de încheietura mâinii. Privirea lui o întâlneşte pe a mea, iar eu suspin. în adâncul ochilor lui văd flăcări, un oraş întreg arzând. El mă eliberează şi sunt aruncată pe spate, lovindu-mă cu capul de pământ. Când îmi revin, sunt din nou în sala tronului Zeului Mării.

Mă uit în sus la pictura dragonului de pe perete. Apoi îmi amintesc. Ploaia. Furtuna.

Păşind pe bâjbâite pe podea, mă împiedic de Zeul Mării. îi examinez rapid hainele, căutând sânge, dar sunt curate, doar umede de la ploaie.

Zeul Mării geme, ridicându-se în picioare. Mă îndrept spre el să-l ajut, dar el ridică o mână pentru a mă opri.

— Ce cauţi aici?

— Am venit să vorbesc cu tine. Unde eram mai înainte? O stâncă lângă mare... A fost în lumea oamenilor? De ce sângerai?

— Linişte! Eu sunt cel care pune întrebări. De ce spui poveşti atât de triste? se plânge el. Vrei să-mi rupi inima? Ar trebui să ştii că a fost sfărâmată cu mult timp în urmă.

— Indiferent ce s-a întâmplat pe stânca aceea, ăsta este motivul pentru care au început furtunile? Cel care ţi-a făcut asta a fost un om? De aceea ai încetat să ne protejezi? De aceea ne-ai abandonat?

Se încovoaie, ca şi cum ar fi vrut să se ferească de cuvintele mele. Vocea lui este stinsă, obosită.

— Spui că eşti mireasa Zeului Mării, dar cum poţi fi, când cuvintele tale mă umplu de atâta ruşine? Cea care mă răneşte... eşti tu.

Afară, tunetul bubuie peste palat. Ploaia continuă să picure prin crăpăturile din tavan, răpăind pe lemnul scândurilor din podea. O parte din mine vrea să plece, să-l abandoneze pe Zeul Mării, cu tristeţea şi soarta lui. Dar o altă parte din mine doreşte să rămână, deoarece, chiar şi în mânia şi frustrarea mea, mă doare inima pentru el. în multe privinţe, îmi aminteşte de Joon când era mai mic – un războinic acum, dar hărţuit de ceilalţi copii din sat când era băieţel. Era prea amabil şi avea o inimă mare. Obişnuiam să ţip la fetele mai mari şi la băieţii care-l necăjeau şi îi strigau porecle jignitoare. Cum îndrăzneau ei să- 1 rănească pe fratele meu, pe care-l iubeam cel mai mult din lume?

Cu blândeţe, mă întind şi îl cuprind cu braţele pe Zeul Mării.

— Ce faci... – protestează el.

îl ţin strâns, împrumutându-i căldura şi puterea mea.

— Când eram mică, mă rugam la tine. Când furtunile izbucneau şi valuri se izbeau de maluri, mi-era frică, totuşi am crezut în tine. Când mările erau calme, iar eu şi fratele meu ne jucam în siguranţă printre valuri, eram fericită şi credeam în tine.

— Dar acum nu mai crezi, mormăie băiatul-zeu.

— încă mai cred în tine. Uneori mi-e greu şi mă îndoiesc de mine însămi, dar nu mă îndoiesc niciodată de tine. Cum mă pot îndoi de mare, de vânt, de valuri? Mi-aş dori să pot lua o parte din povara ta. Ţinându-te în braţe acum, simt cât de greu îţi este.

începe să suspine, iar eu îmi trec braţele în jurul gâtului său, ca şi cum l-aş putea susţine doar cu puterile mele.

— Mi-aş dori să poţi şti cât de dor le este de tine oamenilor tăi şi cât de mult te iubim, chiar şi după furtuni şi tristeţe, chiar şi după tot ce a fost. Te vom iubi mereu, pentru că eşti al nostru. Eşti marea şi furtunile noastre şi lumina soarelui care izbucneşte într-o nouă zi. Tu eşti speranţa noastră. Te aşteptăm de atât de mult timp! întoarce-te la noi! Te rog, întoarce-te!

Rochia mea era deja udă de ploaie, dar acum lacrimile calde ale Zeului Mării se scurg pe umărul meu. Prin tavan, ploaia cade în jurul nostru, o simfonie nesfârşită, legănându-ne în propria noastră jale.

25

Shin, Namgi şi Kirin mă aşteaptă pe treptele palatului. îmi amintesc de prima noapte când au stat în faţa mea în Sala Zeului Mării. Inamici. Străini. Shin părea atât de îndepărtat de mine atunci, aşa cum pare şi acum.

— Unde e Shim Cheong? strig ca să fiu auzită peste ropotele de ploaie.

— Shiki i-a oferit adăpost la Casa Stelelor, răspunde Namgi. Acolo va fi în siguranţă.

— Trebuie să ieşim din furtună, spune Kirin.

Shin se întoarce şi coboară scările. întâlnesc privirea lui Namgi, dar el doar dă din cap. Este Shin supărat pe mine că m-am grăbit să ies afară, în ceaţă?

Străzile sunt inundate. Noi patru ne croim drum printre cărucioare răsturnate şi bărci ale căror felinare au lumânările stinse. Shin şi Kirin deschid drumul, curăţând calea de moloz, în timp ce eu şi Namgi îi urmăm îndeaproape. Apa ne ajunge până la genunchi; puţin mai sus, dacă urcă, putem fi în pericol să fim măturaţi. Din fericire, curentul nu este la fel de puternic ca în râu. Gâfâi, în timp ce pe lângă mine pluteşte un corp, o femeie cu ochii închişi, cu mâinile pe burtă, ca şi cum ar fi dormit. Namgi mă apucă de umeri, îndemnându-mă să merg mai departe.

întorşi la Casa Lotus, Shin ne conduce spre pavilionul principal. Primul etaj este deja inundat, aşa că urcăm scările până la al doilea nivel. Toţi sunt aici, toţi cei care numesc Casa Lotus acasă. Văd slujnicele, precum şi spălătoresele, bucătăresele şi paznicii. Mask stă pe o pernă lângă Dai, care o ţine pe Miki. Nari însoţeşte câteva spirite mai bătrâne într-un colţ, oferindu-le ceai fierbinte, pentru a le încălzi trupul. Mă îndrept spre balcon. Apele din lac şi-au înălţat nivelul peste poduri. Singura lumină pe o distanţă de mile de jur împrejur provine de la torţele aprinse în jurul domeniului. Pentru cineva care

privește de mai departe, pavilionul trebuie să pară o lumânare într-o mare vastă.

în timp ce mă sprijin cu mâna de balustradă, ceva îmi foșnește în haină. Bag mâna înăuntru și scot o barcă de hârtie – aceea pe care mi-a dat-o Zeița Lunii și a Memoriei. Conține dorința lui Shim Cheong.

Barca de hârtie pare ușoară în mâinile mele. îndoiturile ei sunt îngrijite, hârtia

— netedă. încet, desfac cutele, așteptând ceața familiară, senzația că sunt atrasă într-o amintire. Nu se întâmplă nimic.

Barca este desfăcută. Pe hârtie e scrisă o singură propoziție scurtă.

Mă aștept la cuvinte care să spună: Dă-mi voie să nu mă căsătoresc cu Zeul Mării sau Lasă-mă să rămân cu Joon sau Opriți furtunile pentru totdeauna. Dar nu scrie decât atât – cu scrisul elegant al lui Shim Cheong:

Te rog, fă ca tatăl meu să trăiască o viață lungă și fericită.
Pliez cu grijă barca de hârtie și o pun înapoi jachetă.

— Furtuna asta e nefirească, spune Kirin, adresându-se tuturor celor din pavilion. Râul a ieșit din matcă și morții plutesc pe străzi. Trebuie făcut ceva și repede.

— Trebuie să trimitem bărci să strângă morții, insistă Nari, și să îi punem înapoi pe cursul lor în josul râului.

— între timp, adaugă Namgi, trebuie să oprim revărsarea râului spre lumea noastră. Dacă putem bloca sursa, putem bloca și intrarea morților.

— Asta va însemna fantome în lumea oamenilor, spune Mask cu vehemență. Fără sicrie care să le rețină, spiritele neliniștite îi vor

bântui pe cei vii, răspândind groază şi panică. Vor fi şi mai mulţi morţi.

Kirin scutură din cap.

— Nu-i nimic de făcut.

— Nu, spun eu şi toată lumea îşi îndreaptă atenţia către mine. Toate aceste soluţii sunt doar temporare. Adevărata cauză a morţilor sunt furtunile care fură vieţile oamenilor. Sunt sursa tuturor relelor. Ele trebuie oprite.

Namgi se uită prin cameră, apoi priveşte înapoi spre mine.

— Nu neg adevărul cuvintelor tale, Mina, spune el cu blândeţe. Dar dacă Zeul Mării n-a pus capăt furtunilor de o sută de ani, ce te face să crezi că le va pune capăt acum?

Ceva începe să-mi zvâcnească dureros la baza craniului, împiedicându-mi gândurile să capete formă.

— Noaptea trecută, la Casa Cocorilor, Lord Yu mi-a împărtăşit nişte informaţii.

Am grijă să nu-l privesc pe Shin.

— Pentru a ridica blestemul care-l leagă pe Zeul Mării, mireasa sa trebuie să- şi lege soarta cu adevărat de a lui.

— O soartă adevărată? Namgi se încruntă.

— Ce vrei să spui?

Uitasem că el nu fusese cu Shin şi Kirin când l-au întrebat despre asta pe Lordul Cocor.

— O soartă între suflete pereche, spun eu.

— Şi tu crezi că eşti acea mireasă? întreabă Kirin.

Toată suflarea din încăpere amuţeşte, în expectativă. Mă aştept la şoapte şi priviri batjocoritoare. Cine sunt eu să mă consider adevărata mireasă a Zeului Mării? Nu sunt o mare frumuseţe şi nici nu sunt deosebit de pricepută la ceva.

— Este posibil să fii, continuă Kirin, iar eu tresar, surprinsă.

Dintre toţi, pe el l-aş fi presupus a fi cel mai neîncrezător.

— înaintea ta, nicio mireasă n-a vorbit vreodată cu Zeul Mării. Şi, deşi această furtună este groaznică, este o schimbare într-o rutină care a fost aceeaşi timp de o sută de ani.

— Mireasa care tocmai a sosit, adaugă Namgi, Shim Cheong, nu are un Fir Roşu al Destinului.

Acum încep şoaptele, dar nu aşa cum mă aşteptam. Spiritele se întorc unul către altul încântate, uimite de posibilitatea ca mitul despre mireasa Zeului Mării să se împlinească, în sfârşit.

— Nu contează, spune Shin şi sunt primele sale cuvinte de când a intrat în pavilion. Pentru că nu-l iubeşti.

Zvâcniturile de la baza craniului meu se intensifică.

— Şi ai fi o proastă să crezi că el te-ar putea iubi vreodată.

Murmurul din cameră încetează. Ştiu că vorbeşte din inimă, dar o fierbinţeală dureroasă mi se adună în spatele ochilor. Şi poate este copilăresc din partea mea să o iau la fugă, dar nu mă pot abţine. Mă reped afară din încăpere iar spiritele se dau la o parte din drumul meu, pentru a mă lăsa să trec. Alerg în jos pe scară până la primul etaj. Ploaia îmi loveşte faţa când ies de la adăpostul pavilionului. Apa din lac a urcat cam la jumătatea înălţimii dealului. Nu trec podul, dar mă las să alunec pe malul ierbos până când picioarele îmi ating apa.

Cred că, în sfârşit, înţeleg ce înseamnă să fii mireasa Zeului Mării. Nu este o povară sau o onoare. A fi mireasa Zeului nu înseamnă să fii cea mai frumoasă fată din sat şi nici să fii aceea care să rupă blestemul. Pentru a fi mireasa Zeului Mării, e nevoie de un singur lucru: trebuie să-l iubeşti.

Nu sunt mireasa Zeului Mării.

Am dat greş în faţa poporului meu. Am dat greş în faţa familiei mele, a bunicii, fraţilor şi cumnatei mele şi a lui Cheong. Am eşuat în toate.

Şi nu există speranţă, pentru că dragostea nu poate fi cumpărată sau câştigată ori obţinută prin rugăciuni. Trebuie dăruită liber. Şi eu am oferit-o cuiva, dar acel cineva nu este Zeul Mării.

Ploaia continuă să cadă. Apa din lac se înalţă, înmuindu-mi pantofii. Mă dau înapoi când ceva vâjâie pe lângă mine. Săgeata unei arbalete s-a înfipt la picioarele mele. O ramură se ascunde sub pod. Mâna mea se întinde instinctiv spre cuţit.

Din întuneric apare o figură cunoscută. Cea a asasinului cu mutră de nevăstuică. Scot cuţitul, dar e prea târziu. El pune altă săgeată în arbaletă, ţinteşte şi eliberează coarda.

Mă răsucesc în lateral, dar nu sunt suficient de rapidă. Săgeata îmi străpunge umărul. Ţip de durere.

Aud un strigăt din pavilion. Nari. Asasinul trebuie să fi auzit şi el, de asemenea, pentru că fuge, dispărând înapoi în întuneric. Mă prăbuşesc la pământ, cu obrazul lipit de pământul umed. Braţul mi se întinde, moale, pe lângă corp. Sub mine, se răspândeşte, ca o pătură caldă, o baltă de sânge. Panglica străluceşte, apoi începe încet să se estompeze.

— Nu, şoptesc eu.

Firul Roşu al Sorţii îmi leagă sufletul de cel al lui Shin. Dacă trebuie să mor, va muri şi el.

Ploaia se amestecă cu lacrimile de pe faţa mea. Respiraţia îmi este întretăiată şi îmi simt vederea întunecându-se dinspre margini.

Ultimele mele gânduri sunt un amestec de imagini – fratele meu, îndepărtându-se de mine peste pod; Zeul Mării plângând pe o stâncă lângă mare; şi apoi Shin, aşa cum era nu mai departe de azi dimineaţă, cu lumina soarelui ca o apă ce i se scurgea pe chip.

26

Toată viaţa mea, am crezut în mitul miresei Zeului Mării, transmis de la bunică la bunică, de când furtunile au apărut pentru prima dată, când regatul a fost distrus de cuceritorii din Apus şi împăratul a fost aruncat de pe stânci în mare. Zeul Mării, care l-a iubit pe împărat ca pe un frate, a trimis furtunile pentru a-i pedepsi pe uzurpatori – se spunea că ploile torenţiale sunt lacrimile lui, iar tunetul, strigătele lui. Secetele apăreau în acei ani în care îşi simţea goliciunea din inimă.

Dar cât de mult din acest mit este adevăr? Şi ce faci când credinţa în el se frânge?

— Nu mai pot face nimic pentru ea.

Vocea lui Kirin este înăbuşită, părând să vină de departe.

— I-am închis rana, însă a pierdut mult sânge şi pulsul e slab.

— Dar asasinul? întreabă Namgi. Vocea lui e răguşită, parcă ar fi strigat.

— A fugit când a ţipat ea. Domnul Yu trebuie să-l fi trimis într-o ultimă încercare de a-l ucide pe Shin.

Sunt în camera lui Shin şi mă uit în jos către corpul meu, de undeva de sus. Mă întreb daca aşa vede coţofana lumea. Mă întreb dacă eu sunt coţofana, plutind. Nu cred, totuşi. Niciunul nu pare să mă observe plutind deasupra capetelor lor.

Namgi şi Kirin stau lângă mine, iar eu sunt aşezată pe un aşternut cu pături de mătase. Dar Shin nu este cu ei. El e bine? Namgi şi Kirin ar fi mai trişti dacă

el ar fi rănit, nu-i aşa?

Mă uit către corpul meu să văd că Firul Roşu al Sorţii mai este legat de mâna mea. îmi amintesc cum firul a pâlpâit parcă transformându-se în nimic. Zeiţa Vulpe a spus că ar putea fi tăiat doar dacă unul dintre noi – ori Shin ori eu

— ar muri.

Oare am... murit, în timp ce zăceam sângerând lângă lac? Dar dacă sunt moartă, spiritul meu ar trebui să fie în râu, nu aici, plutind deasupra corpului meu.

Ies afară pe fereastră. Un curcubeu frumos se arcuieşte pe cer. Confuz, sufletul meu zboară în sus. Mă întreb: oare dacă aş urca cât mai sus, aş putea atinge graniţele raiului?

Simt un gâdilat în ureche şi apoi aud vocea lui Dai.

— Nu pleca atât de departe, Mina. Dacă mergi prea departe, nu te vei mai putea întoarce.

Mă întorc şi plutesc înapoi prin camera mică.

Namgi şi Kirin nu mai sunt cu mine. Dai stă acum lângă corpul meu, cu Miki în poală.

— Furtunile s-au oprit, spune el. E ceva în aer de parcă s-ar fi oprit pentru totdeauna.

Plutesc pe lângă Dai, uitându-mă la faţa lui. Rănile de la atacul Imugi sunt în mare parte vindecate; vânătăile nu sunt la fel de întunecate ca înainte, iar chipul lui şi-a recăpătat culoarea. Miki scânceşte, în timp ce îmi urmăreşte trupul adormit, cu pumnişorul la gură.

— Nu-ţi face griji, Miki, spune Dai. Mina va fi bine. Se va trezi când va fi pregătită.

Mă uit pe fereastră şi văd că se înserează. Se pare că timpul lucrează ciudat în această stare de tranziţie. Când mă uit înapoi, Dai şi Miki au plecat.

Uşa se deschide, alunecând fără zgomot. Namgi intră în cameră. Se opreşte lângă uşă şi eu plutesc pe lângă el, uitându-mă prin cameră. Pe lângă dulap şi paravanul de hârtie, mai sunt câteva piese de mobilier în cameră: un cufăr pentru hainele mele, o măsuţă şi o oglindă pentru podoabele mele de păr. Raftul de sub fereastră este plin de obiectele pe care le-am adunat din grădini – flori uscate, pietricele şi ghinde.

Pe raftul de deasupra, barca de hârtie pluteşte într-un vas nu foarte înalt, plin cu apă.

— Camera asta era goală înainte, spune Namgi. Şi apoi tu ai umplut-o cu toate lucrurile astea. Este o metaforă bună pentru felul în care ai umplut vieţile tuturor?

încet, traversează camera.

— Dacă ai fi trează, m-ai tachina. Ai spune: Ce deştept eşti, Namgi.

Se opreşte lângă patul meu, uitându-se la faţa mea nemişcată.

— M-am gândit că te-ai trezi cu adevărat pentru asta.

Apucând păturile, mi le ridică până la bărbie, apoi se apleacă să mă sărute pe sprânceană.

— Somn uşor, prietene, deşi nu pentru prea mult timp. Unii dintre noi nu sunt la fel de puternici ca tine.

Mă încrunt. Ce vrea să spună? Dar apoi mintea mi se înceţoşează şi timpul pare să-mi scape. Data următoare când devin conştientă de

ceea ce mă înconjoară, lumina soarelui de dimineaţă pătrunde în cameră.

Sunt surprinsă să-l găsesc pe Kirin lângă patul meu. El ţine o compresă rece pe fruntea mea şi are o brazdă între sprâncene. Chiar şi când dorm, este nemulţumit de mine. Oftez, dorind să zbor departe de dezamăgirea lui. Dar apoi dă deoparte compresa şi se ridică, trecând de cealaltă parte a aşternutului. Ezită, apoi se aşază în calea luminii soarelui care străluceşte puternic pe faţa mea.

Plutesc peste o parte a corpului meu să văd la ce se încruntă. Pe fruntea mea, sunt picături de sudoare.

Nu ştiu cât timp stă Kirin acolo, veghindu-mă fără un cuvânt, corpul lui blocând lumina soarelui.

Nu se mişcă până când cineva bate la uşă; întoarce capul spre sunet.

Ceaţa de mai înainte se ridică din nou, mai întunecată, mai ameninţătoare, iar eu merg, în derivă, printr-un gol. Este un gol imens de care nu pot scăpa. Un loc fără timp sau înţeles, doar o durere în inima mea, pentru că sunt pe moarte şi nu pot face nimic pentru a mă salva.

Data viitoare când revin, este noapte plină şi Shin este lângă mine. Camera este întunecată, luna ascunsă sub nori.

— L-am ucis pe asasin, spune el, cu ochii în umbră. Mă încrunt la

felul în care sună vocea lui, plată, goală.

— L-am târât pe străzi. Mă implora să-i cruţ viaţa. Era într-o agonie cumplită. Totuşi, fiindcă te-a rănit ştiu că nicio durere nu e mai mare decât asta.

Se opreşte din vorbit. Mă apropii, dorind să-i văd ochii printre umbre.

— Dar când am ajuns la râu, mi-am dat seama că nimic nu contează. Plouă şi tu mori.

întinde mâna încet şi îmi apucă încheietura moale, coborând capul pentru a-şi sprijini fruntea de ea.

— Zeiţa Vulpe a spus că Firul Roşu al Sorţii se va rupe dacă unul dintre noi va muri. Ca un prost, i-am luat de bune cuvintele.

Respiră greu.

— Ar trebui să mă bucur că firul a dispărut şi că eu sunt încă în viaţă. Dar ciudat, Mina, de ce mă simt aşa? N-am nevoie de un Fir Roşu al Destinului pentru a şti că, dacă tu mori, voi muri şi eu.

Nu! Vreau să-i spun că zeiţa trebuie să se fi înşelat, dar ceaţa întunecată se aşază din nou peste mine, un loc în care mă adâncesc atât de mult în inconştient, încât pare a fi culmea disperării. O parte din mine ştie că n-ar trebui să fiu aici – acesta este un loc în care, dacă voi coborî prea adânc, voi fi pierdută pentru totdeauna. Dar nu ştiu cum să-mi găsesc drumul înapoi. Nu mai există Firul Roşu al Sorţii care să mă ghideze.

Mă afund tot mai mult în abis, cu picioarele strânse la piept şi capul sprijinit pe genunchi. Nu m-am simţit niciodată atât de singură. Oare aşa s-a simţit Zeul Mării în ultimii o sută de ani?

Din întuneric, aud o voce. Ciudat, dar pare să fie vocea mea,

cântând. *Sub mare, doarme dragonul La ce visează?*

Sub mare, doarme dragonul Când se va trezi?

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta.

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta.

Doar bunica mea ştia cântecul acela. L-a învăţat de la bunica ei, când era copilă, cu mult timp în urmă.

Bunica mea.
O mână moale o ia pe a mea, strângând-o.

— Mina. Trebuie să te trezeşti. Cum poţi să-l salvezi pe Zeul Mării, dacă nu te poţi salva pe tine?

Vocea ei este clară. E ca şi cum ar fi chiar lângă mine, şoptindu-mi la ureche. *Este altceva, aş vrea să spun. Am fost grav rănită. Am pierdut mult sânge.* Ea ţistuie cu limba.

— Fără scuze, Mina. Trezeşte-te. Trezeşte-te, acum! Deschid ochii.

— Mina!

O jumătate de duzină de voci mă strigă. Mă uit împrejur şi constat că sunt înconjurată. Pe o parte a aşternutului meu sunt Mask, Dai, şi Miki, iar pe cealaltă parte sunt Namgi, Nari şi Kirin.

Dai se mişcă primul, rostogolindu-se să mă prindă de mijloc.

— Ne-ai speriat! spune el.

— Fii atent, îl ceartă Kirin, trăgându-l pe Dai de mânecă. Eu i-am închis rana, dar va dura ceva timp până să se vindece complet.

— Ţi-e foame? întreabă Nari. Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare?

— Ce zici de o băutură? sugerează Namgi. Lichiorul ajută la durere.

Acum este rândul lui Namgi să fie târât departe de pat, în timp ce Nari îl trage şi de ureche.

— Mă bucur că te-ai întors la noi, spune Mask, din locul în care stă aşezată lângă mine, cu Miki în poală.

întinzând o mână, ea îmi îndepărtează cu blândeţe câteva şuviţe de păr pe faţă.

Mă uit prin cameră, apoi îmi regăsesc vocea.

— Unde este Shin?

în încăpere se lasă tăcerea, în timp ce toţi prietenii mei se uită unul

la altul.

— A fost aici până acum câteva minute, spune Namgi în cele din urmă. Abia a plecat de lângă tine.

Nu înţeleg. Atunci unde este acum?

— Nu te îngrijora pentru el, spune Mask. Va veni înapoi curând. între timp, odihneşte-te puţin.

Se întoarce şi începe să dea ordine să fie adusă mâncare şi să se pregătească o baie. Toată lumea se grăbeşte să se supună, fiecare având grijă să nu-mi întâlnească privirea.

îmi pun mâinile în poală. Acolo unde, odată, sclipea Firul Roşu al Sorţii, palma mea este acum goală, ca şi cum legătura dintre mine şi Shin n-ar fi existat niciodată.

La ordinul lui Kirin, sunt închisă în cameră pentru restul zilei, deşi mi se permite să primesc vizitatori. Mask şi Dai au venit împreună cu Miki, în timpul dimineţii, iar după-amiaza, Namgi şi Nari,

separat. Dar nu Shin. Posibilităţile sunt nesfârşite şi mă chinuiesc toată ziua, distrăgându-mi atenţia de la prietenii mei bine-intenţionaţi. Oare se simte vinovat pentru cuvintele dure din noaptea furtunii? E supărat pe mine pentru că am fugit când ştiam că asasinul este încă acolo? Nu mă puneam în pericol doar pe mine, ci şi pe el.

Se aude o bătaie uşoară în uşă. Mă ridic, în timp ce uşa glisează deschizându- se, şi Cheong intră în cameră. Clipesc surprinsă.

Nu mai e îmbrăcată în rochia de mireasă de ceremonie, pe care o avea ultima dată când am văzut-o, şi poartă acum o rochie simplă, albastru cu alb. Părul negru este împletit în cozi încolăcite la ceafă, precum cele ale unei femei căsătorite.

— Mina!

Ea alunecă prin cameră, aşezându-se graţios lângă aşternutul meu.

— Am vrut să vin mai devreme, dar n-am avut voie să intru. Ce mai faci? Te simţi bine?

— Sunt bine, spun eu, cuprinsă brusc de sfială.

Pentru că, deşi am crescut în acelaşi sat, n-am vorbit niciodată cu adevărat cu Cheong. Era mai mare decât mine şi mă intimida cu frumuseţea ei. De fapt, nimeni nu vorbea cu ea, cu excepţia lui Joon.

Oamenii spuneau poveşti despre ea şi îi lăudau devotamentul faţă de tatăl său, pe care sătenii îl numeau Shim Orbul. Unele fete chiar o invidiau; ştiu că şi eu m-am făcut vinovată de asta. Dar niciunul dintre noi nu s-a oprit pentru a o întreba ce simte. Până acum, nu mi-a trecut niciodată prin cap cât de singuratică trebuie să fi fost viaţa ei.

Cheong pune deoparte pachetul învelit în pânză adus cu ea, privind prin cameră la tablourile de pe pereţi, la caietele cusute şi la papirusurile stivuite îngrijit în teancuri, pe birou. îşi pune mâinile

în poală, netezind fiecare pliu al rochiei, un gest pe care cumnata mea, Soojin, îl făcea des când era nervoasă. Prin fereastră, cerul de afară este luminos şi clar.

— Iartă-mă, Mina, zice Cheong. îmi îngădui să stăm puţin de vorbă? Sunt câteva lucruri pe care aş dori să ţi le spun.

— Da, desigur, o liniştesc repede.

Ea dă din cap, ezitând încă un moment înainte de a vorbi, în sfârşit.

— în viaţa mea, sunt două femei pe care le respect foarte mult. Una este bunica ta. Ea este cea mai puternică persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Ne-a apărat pe Joon şi pe mine când alţii ne-au certat că am ales dragostea în defavoarea datoriei. Am fost aleasă să fiu mireasa Zeului Mării, dar ea mi-a spus că viaţa mea este a mea şi a nimănui altcuiva. Ea m-a făcut să cred că aş putea avea o viaţă dincolo de ceea ce se aşteptă de la mine, viaţa pe care mi- am dorit-o.

Cheong încetează să se mai joace cu fusta pentru a mă lua de mână.

— Cealaltă femeie pe care o respect foarte mult eşti tu. Când ai luat locul meu, am fost copleşită de o mulţime de emoţii. Uşurare. Recunoştinţă. Vinovăţie. Şi totuşi, în momentul în care ai sărit din barcă, am cunoscut o emoţie pe care n-o mai simţisem niciodată: speranţă. Mă faci să cred în minuni.

Nu ştiu ce să spun, simţindu-mă şi măgulită şi peste măsură de onorată.

— N-am avut niciodată o soră, spune ea încet. Sunt atât de bucuroasă că acum te am pe tine!

— Şi eu pe tine, şoptesc, înghiţind în sec.

întinde mâna spre pachetul pe care l-a pus deoparte şi dezleagă, cu graţie, nodul panglicii de mătase. învelitoarea se desface pentru a

dezvălui o rochie de culoarea florilor de piersic şi o jachetă galbenă, brodat cu flori mici, roz.

Mi se taie respiraţia.

— E frumoasă.

— îţi place? Este un cadou. De la Lady Hyeri. Avea de gând să ţi-l dăruiască ea însăşi, dar am întrebat dacă pot să ţi-l aduc eu, ca să am un moment în care să fiu singură cu tine. îmi dai voie?

Dau din cap, iar ea mă ia de braţ pentru a mă ajuta să stau în picioare. Cu mare grijă pentru umărul meu, îmi trece peste cap rochia de culoarea florilor de piersic, legându-mi şireturile la piept. Apoi ţine jacheta galbenă şi eu îmi strecor braţele în mâneci. Se mută într-o parte, apoi simt mângâierea blândă a unui pieptene, în timp ce ea îmi netezeşte părul şi îl împleteşte într-o coadă lungă, legându-l cu o panglică roz. în cele din urmă, mă întoarce cu faţa spre ea. Luând cele două panglici din partea din faţă a rochiei mele, ea strânge un nod, făcând buclă dintr-o panglică şi strecurând-o pe cealaltă prin ea. Ajustează lungimea fundelor până când ele cad, elegant, peste partea din faţă a rochiei mele. După ce termină, face un pas înapoi, pentru a-şi admira rezultatul străduniei.

— E o rochie minunată, Cheong, spun eu. Dar care este ocazia?

— Va fi un festival în oraş, în seara asta, pentru a sărbători sfârşitul furtunilor.

îmi amintesc de cuvintele lui Dai, lângă patul meu. Furtunile s-au oprit. Există în aer ceva, de parcă s-ar fi oprit pentru totdeauna.

Ar putea fi adevărat? Dar ce s-a schimbat? Ultima dată când l-am văzut pe Zeul Mării, era disperat.

Cheong îşi ridică privirea, cu ochii strălucitori.

— Trebuie să pleci. în oraş circulă zvonuri. Se spune că furtunile Zeului Mării s-au oprit datorită ţie.

Mai târziu, mergând în oraş cu Namgi şi Nari, mă izbeşte schimbarea care pluteşte peste tot. Oraşul fusese mereu plin de căldură şi lumină, dar în seara asta, parcă şi-au eliberat cu toţii bucuria pe străzi. Acrobaţii saltă şi ţin ritmul tobelor făcute din butoaie. Vânzătorii, cu cărucioare de mâncare, împart prăjituri dulci de orez şi bomboane mătăsoase. Urmele furtunii sunt vizibile în căpriorii sparţi şi grinzile lipsă, deşi curăţate şi peticite în ultimele câteva zile. Mă dau repede înapoi, când două fete tinere aleargă, cărând un butoi mare. Una dintre ele deschide capacul pentru a elibera sute de crapi aurii, cu clopoţei legaţi de înotătoare. în timp ce peştii se îndepărtează, un cor de sunete de clopoţei se răspândeşte în tot oraşul.

Deşi sunt încântată de privelişti şi de sunete, nu mă pot împiedica să mă simt puţin nostalgică. După ce Cheong a plecat, am aşteptat cu nerăbdare sosirea lui Shin, dar pe măsură ce soarele cobora în spatele munţilor, mi-am pierdut speranţa că va veni. Ca să arăt că apreciez cadoul de la Cheong, i-am rugat pe Nari şi Namgi să mă ducă în oraş.

— Mina, spune Nari, arcuind o sprânceană, cred că ai un admirator.

Mă uit – poate puţin prea nerăbdătoare – peste umăr. Un grup mic de băieţi, cam de vârsta lui Dai, se adună sub copertina unei ceainării. Ei aruncă priviri furişe în direcţia noastră. Un băiat este împins înainte de ceilalţi. în mâini ţine o barcă de hârtie.

— Lady, spune el, apropiindu-se timid, îmi îndepliniţi o dorinţă?

— Eu nu sunt zeiţă, îi spun, deşi îmi îndulcesc cuvintele cu un

zâmbet, îşi dă la o parte părul de pe faţă, dezvăluind ochii poznaşi.

— Te rog, doamnă. Numai tu poţi să-mi îndeplineşti dorinţa.

Ridic o sprânceană, acum curioasă. Iau barca şi o desfac, în timp ce Namgi se apleacă peste umărul meu, pentru a citi cuvintele pe care băiatul le mâzgălise pe hârtie. Hohotul de râs al lui Namgi sperie un banc de peşti ce trece prin apropiere, făcându-l să se risipească în jurul nostru, ca nişte stele căzătoare.

în tumult, îi fac semn băiatului să vină mai aproape, aplecându-mă să-i dau un sărut pe obraz.

îşi ridică mâinile la faţă, cu evlavie; apoi, întorcându-se, strigă prietenilor săi:

— Uite! Am primit un sărut de la mireasa Zeului Mării!

Băieţii urlă şi ţipă. Unul câte unul, îşi apasă buzele pe obrazul băiatului, de parcă ar împărţi între ei sărutul meu.

Privind în jur, observ că mulţi oameni se uită la noi, la mine. O fetiţă chiar ridică mâna pentru a arăta spre mine.

— Are ceva de-a face cu ce-a spus Cheong? o întreb pe Nari. Că circulă nişte zvonuri în oraş, conform cărora furtunile s-au oprit datorită mie?

Nari dă din cap.

— în noaptea furtunii, mulţi dintre locuitorii oraşului te-au văzut grăbindu-te pe trepte şi prin poarta palatului Zeului Mării. La mai puţin de o oră după ceai ieşit, vântul şi ploaia s-au oprit şi a apărut un curcubeu.

Chiar şi Nari, întotdeauna calmă şi liniştită, are un strop de uimire în voce.

— Niciodată n-a apărut un curcubeu după o furtună. Există zvonuri că acesta a fost văzut şi în lumea de sus, o punte între lumi. Oamenii o iau ca pe un semn că furtunile s-au încheiat definitiv şi că mitul s-a împlinit în sfârşit.

încerc să dau un sens cuvintelor ei.

— Şi cum rămâne cu Zeul Mării?

Namgi scutură din cap.

— Poarta palatului este închisă. Nu l-a văzut nimeni.

A fost o coincidenţă că furtuna s-a oprit după ce am părăsit palatul? O oră mai târziu a fost momentul în care am fost atacată de asasin, iar Firul Roşu al Sorţii a fost tăiat. Lordul Cocor a spus că aş şti dacă aş fi mireasa Zeului Mării, pentru că între mine şi Zeul Mării s-ar forma un Fir Roşu al Destinului. Dar exact când m-am trezit, mâna mea era goală.

Veselia din faţa mea îmi distrage atenţia de la gânduri. Mulţimea se adună sub un copac mare. Creşte în mijlocul străzii, lampioane strălucitoare făcând cu ochiul printre frunzele masivului baldachin al coroanei sale. De cea mai groasă ramură a copacului atârnă un leagăn. Este realizat din două frânghii, cu o scândură de lemn pe post de scaun. O fată cam de vârsta mea se dă în leagăn, îndoind genunchii pentru a se balansa în aer. Mulţimea freamătă, bătând din palme şi fluierând în timp ce fata se leagănă din ce în ce mai tare.

Namgi, Nari şi cu mine ne alăturăm celorlalţi, adăugând vocile noastre vacarmului, cu strigăte şi urale.

înainte şi înapoi, fata se ridică pe măsură ce impulsul creşte. Curând, atinge o înălţime la care se află aproape la orizontală cu solul.

în timp ce se balansează înapoi în jos, ia o mână de pe frânghie şi face semn mulţimii. Eu aclam cel mai tare, în timp ce fata încetineşte leagănul, sărind cu o piruetă şi o plecăciune.

După aceea, fata se apropie de noi.

— Ai dori să faci o încercare?

— Nu ştiu.

— Nu-ţi face griji. Dac-ai să cazi, unul dintre paznicii tăi te va

prinde.

Mă uit peste umăr şi îl văd pe Namgi flirtând cu un băiat din mulţime. Dar Nari, stând aproape, dă din cap încurajatoare.

Fata mă trage până la leagăn şi mă ajută să mă aşez pe scândura de lemn. Strâng în pumni fiecare frânghie.

— Gata? mă întreabă.

— Ar trebui să-mi tremure genunchii?

— Probabil că nu. începem!

Ea aleargă, făcându-mi vânt, iar eu strâng mai tare frânghiile.

— îndoaie-ţi picioarele! strigă ea, dându-mi drumul. Mişcă-ţi corpul odată cu leagănul!

Trag adânc aer în piept de câteva ori, inspirând şi expirând. N-am mai fost niciodată într-un leagăn ca acesta, dar am participat la tot felul de jocuri la festivaluri şi cel de faţă este ca toate celelalte – iar dacă ai încredere în tine, poate fi distractiv.

Aşa cum îmi spune fata, îmi îndoi genunchii şi îmi mişc corpul în ritmul leagănului. înainte şi înapoi. Cu cât mă ridic mai sus, cu atât

pot vedea o mai mare parte din oraş, peste mulţime. Copiii aleargă pe străzi, ridicând zmeie în formă de peşte, cu corzi aurii. Grupuri de indivizi se adună pentru diverse jocuri de stradă; alţii stau în preajma tarabelor de povestitori, ascultând extaziaţi depănarea poveştilor. Mi se desprind şuviţe de păr din împletitura cozii şi îmi flutură pe faţă. închid ochii şi simt vântul.

Când, în sfârşit, mi-am epuizat forţa din braţe şi picioare, încetinesc leagănul, încordându-mi corpul până când se opreşte. Mulţimea izbucneşte în urale, în timp ce sar de pe scândură şi ajut următoarea fată să se urce în leagăn.

Pe măsură ce mă îndepărtez, sunt cuprinsă brusc de o emoţie aparte. Inima îmi bate cu putere. Mă întorc spre copac. Sub ramurile lui bogate, aşteaptă Shin. Este îmbrăcat simplu, în haine albastru-închis, iar părul îi cade pe frunte. Arată mai degrabă ca un tânăr gata să se distreze la un festival decât ca stăpânul unei Case mari.

La apropierea mea, face un pas înainte să mă întâmpine.

îi observ cearcănele întunecate de sub ochi şi buzele foarte roşii în contrast cu paloarea pielii.

— Arăţi îngrozitor – când ai dormit ultima dată? Odată cu mine, el

spune:

— Arăţi minunat. Apoi se încruntă.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Pot să spun mai multe. Unde ai fost toată ziua? De ce n-ai venit să mă vezi când m-am trezit? Eşti supărat pe mine?

Shin dă să răspundă, apoi pare să se răzgândească, aruncând o privire în jurul nostru. Am atras un public. Face un semn spre canal, iar eu îl urmez spre ţărm, unde plăteşte un barcagiu să ne împrumute barca lui mică, cu vâsle. Atentă să nu-mi prind rochia, iau mâna lui Shin. Strânsoarea mâinii lui este fermă şi îmi dă drumul doar când m-am instalat pe banchetă.

Vâsleşte apoi cu mişcări uşoare şi fluide, până ajungem la mijlocul canalului. Ridicând vâslele, lasă barca în derivă. Pe apă mai sunt câteva ambarcaţiuni, dar mai aproape de ţărm. Este ca şi cum am fi singuri pe râu. Ascult murmurul apei şi scârţâitul lemnului. O duzină de felinare plutitoare ne înconjoară, strălucind puternic.

— Ai întrebat unde am fost toată ziua, spune Shin. Am fost la palatul Zeului Mării. Am vrut să aflu adevărul pentru mine însumi. Uşile porţii erau blocate. Când am încercat să trec prin cea din perete, o forţă m-a împiedicat să intru. Dacă furtunile s-au încheiat – ochii lui se îndreaptă spre ţărm, unde spiritele se adună pentru a aşeza lampioane de hârtie pe apă... Poţi vedea şi singură cât de mulţi cred asta, dar va trebui să aşteptăm până anul viitor pentru a fi siguri.

îmi scufund mâna în apă, lăsând picăturile să mi se prelingă printre degete, ca perlele.

— Ce se întâmplă acum?

Am grijă să-mi păstrez calmul vocii.

— Firul Roşu al Sorţii este rupt. Peste o săptămână, se va împlini o lună de când sunt în Tărâmul Spiritelor.

Semnificaţia cuvintelor mele este clară; într-o săptămână, voi deveni spirit, îmi îndrept spatele, ţinându-mi mâinile în poală.

— Preocuparea mea principală este Shim Cheong. Există o posibilitate să se întoarcă pe tărâmul oamenilor?

Shin mă urmăreşte, deşi mi-e greu să-i disting expresia.

— Şi tu? Vrei să te întorci? Mi se opreşte respiraţia.

— Pot să mă întorc?

— Cea de-a doua întrebare pe care ai pus-o a fost de ce n-am venit la tine după ce te-ai trezit. Motivul este că am mers la Casa Spiritului, să-ţi consult strămoşii.

— Strămoşii mei? întreb, fără să înţeleg. Ce vrei să spui?

— Poţi vorbi cu membrii familiei tale, care au murit înaintea ta, cel puţin cei care au ieşit din râu, pentru a rămâne în Tărâmul Spiritelor. Multe spirite mai au încă parte de rituri ancestrale din partea copiilor şi nepoţilor lor. Dacă ai fi deja spirit, ai şti asta instinctiv.

M-am întrebat întotdeauna dacă darurile cu mâncare şi alte ofrande lăsate lângă mormintele celor dragi ajung vreodată pe Tărâmul Spiritelor. Zâmbesc, mirată, la acest gând.

— Strămoşii sunt conectaţi cu urmaşii lor şi sunt adesea mai înţelepţi, după mulţi ani de viaţă petrecuţi pe tărâmul nostru. M-am gândit că le-am putea cere ajutorul. Dar, deoarece nu sunt strămoşii mei, nu mi s-a permis să vorbesc cu ei. Într-o zi, te voi duce şi pe tine la ei.

Mă loveşte un val de emoţii: uşurarea că strămoşii mei ar putea cunoaşte o modalitate de a o duce înapoi pe Shim Cheong, în lumea de sus, că s-ar putea

chiar ca şi eu să mă întorc; şi un soi de nesiguranţă, pentru că mi-a mai rămas atât de puţin timp.

— Şi cum rămâne cu ultima mea întrebare? întreb încet. Eşti supărat pe mine? Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu asasinul?

— Nu, răspunde el. N-a fost vina ta.

Ridică mâna la piept, cu o mişcare inconştientă. A făcut acelaşi lucru lângă Casa Lunii, când mi-a spus prima dată că este un zeu care a pierdut tot ceea ce, cândva, a jurat să protejeze.

— Adevărul este că am fost supărat. Mai devreme, nu atunci. Povestea pe care ai spus-o Zeului Mării, despre tăietorul de lemne şi fecioara cerească. La sfârşit ea s-a întors acasă, în locul unde îşi dorea atât de mult să fie.

Oftează adânc.

— Ştiu că tot ce ţi-ai dorit a fost să-ţi salvezi familia. De aceea ai sărit în mare. Acesta a fost motivul din spatele fiecărei decizii pe care ai luat-o, oricât de nesăbuită, oricât de curajoasă.

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei.

— Am fost supărat, dar nu pe tine. Am fost supărat pe soarta care mi s-a dat. Pentru că mi-am dat seama că pentru tine, pentru ca tu să ai ce-ţi doreşti, ar trebui să pierd singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată.

Abia mai pot respira; îmi simt inima în gât.

Shin îşi strecoară mâna în haină, la piept, şi scoate o punguţă de mătase. Desfăşoară şnurul şi din punguţă cade pietricica sculptată cu floarea de lotus.

— Te voi trimite înapoi acasă, Mina. îţi promit. Dar poate dura mai mult de o săptămână.

îşi strânge palma în jurul pietrei. Pentru a rămâne om, ar trebui să-ţi legi viaţa de un nemuritor. Poate că eu nu sunt zeul unui râu, al

unui munte sau al unui lac, dar sunt un zeu şi mi-aş lega viaţa de a ta, dacă mă vrei.

Sunt copleşită de emoţie. Nu mai împărtăşim un Fir Roşu al Sorţii, dar el este dispus să facă asta, pentru mine.

— Eu...

Se aude un sunet ca un sfârâit, urmat de un ţipăt.

Un nor întunecat se întinde peste oraş şi ridic privirea pentru a vedea o sută de umbre care se târăsc peste lună.

Au venit Imugi.

Shin şi cu mine alergăm pe străzi, spiritele grăbindu-se să se ascundă printre clădiri sau să sară în canal, în timp ce ploaia de foc a Imugilor cade peste oraş.

în faţă, o minge de flăcări loveşte o ceainărie, făcând o gaură în acoperişul multifaţetat. Clienţii se bulucesc peste pragul uşii afumate, împiedicându-se unii de alţii, mânaţi de panică şi de frică. Mă grăbesc să ajut o femeie să se ridice, în vreme ce Shin duce un băiat spre canal, lăsându-l uşor în jos, în apă, pentru a-i stinge flăcările de pe haină.

Mai multe ţipete străpung noaptea, nu departe de noi. Văd cum Shin se încordează, înclinându-şi capul, instinctiv în direcţia sunetelor.

— Du-te, îi spun.

Arăt spre ceainăria din care mai ies clienţi, tuşind şi ghemuindu-se la pământ.

— O să-i ajut pe cei care mai au nevoie şi apoi mă voi grăbi spre Casa Lotus. Ştiu drumul.

Jos, pe stradă, un Imugi dă drumul unui răget, urmat de alte urlete.

— Casa Lotus, repetă Shin. în nu mai mult de o oră.

Aprob din cap şi el îmi susţine privirea pentru o secundă intensă, înainte de a o lua la goană în direcţia ţipetelor.

Ajut şi restul clienţilor ceainăriei să ajungă la canalul, care e acum plin de spirite dornice să scape de flăcări.

După ce ultimul dintre ei a ajuns în siguranţă în apă, încep să alerg pe străzi,

revenind la drumul pe care l-am făcut mai devreme cu Namgi şi Nari. Dar, de data asta, în loc de bucurie, simt doar durere în suflet, când trec peste lampioanele distruse şi zmeiele zdrobite.

Sunt aproape de podul care duce la Casa Lotus când aud un foşnet teribil şerpuind spre mine. Mă năpustesc pe o alee şi mă lipesc de un zid, exact în clipa în care un Imugi lunecă pe lângă mine, fără să mă observe în umbră.

Aleea pe care am păşit este pustie, având doar un mic intrând, în josul drumului, care pare să găzduiască un altar. Recunosc familiara tăbliţă de piatră şi vasul pentru ofrande. Beţişoarele de tămâie îşi răspândesc fumul în aer. Cel mai probabil este dedicat unui zeu local, un loc în care spiritele se adună să ceară favoruri de la zeitate.

Pe măsură ce mă apropii, mirosul puternic de tămâie mă învăluie, ceţos şi amar. Apoi observ un obiect care pluteşte în bolul pentru ofrande. Este o barcă de hârtie, ruptă în două, jumătăţile fiind cusute din nou laolaltă, pe partea din spate.

Simt un fior pe şira spinării. încet, ridic ochii pentru a citi literele zgâriate pe piatră.

Acest altar este dedicat Zeiţei Lunii şi a Memoriei. Un râs molatic

pluteşte pe alee. Mă întorc să o înfrunt pe zeiţă.

Poartă o rochie simplă albă, cu o centură roşie în jurul taliei. Chiar şi fără calul ei formidabil, este terifiantă, de două ori mai înaltă decât mine, purtând parcă perle de lumânări în priviri. îşi înalţă uşor bărbia, cu ochii strălucind.

— De ce nu-ţi ridici dorinţa? Hai să descoperim dorinţa ta cea mai

profundă, îmi înghit frica.

— Imugii sunt slujitorii tăi, nu-i aşa? De ce le-ai permis să facă asemenea ravagii? Nu crezi că acest oraş şi locuitorii lui au suferit destul?

Ea continuă de parcă eu n-aş fi vorbit.

— Odată ce-ţi văd amintirea, îmi va aparţine. Voi avea acea parte din tine care îşi doreşte să fie mireasa Zeului Mării.

Cuvintele ei se aşază la locul potrivit în puzzle-ul pe care încerc să-l dezleg şi cred că, în sfârşit, înţeleg ce vrea. Mă întorc spre vas şi ridic barca. Când mă uit înapoi, îmi muşc limba ca să nu ţip. Zeiţa e deja lângă mine, după ce a străbătut fără niciun zgomot distanţa dintre noi. Acum este suficient de aproape încât să văd luminile din ochii ei, flăcările arzând puternic. Desfac barca de hârtie şi o ţin în faţa sa.

— Renunţi la ea de bunăvoie?

în timpul furtunilor, îmi spusese că nu poate vedea amintirea, pentru că era prea strâns legată de sufletul meu. Doar dacă eu renunţ la ea, zeiţa va avea putere asupra mea.

— îi vei retrage pe Imugi dacă îţi dau această amintire? Zeiţa mă

urmăreşte cu atenţie; flăcările din ochii ei ard mocnit.

— Da.

— Atunci ţi-o dau de bunăvoie. Ea zâmbeşte, triumfătoare.

— în cazul ăsta eşti o proastă. Pentru că, deşi ai salvat oraşul în seara asta, ai renunţat la şansa de a-l salva pentru totdeauna. Amintirea scrisă pe această barcă îmi aparţine acum şi o voi distruge, împreună cu dorinţa ta de a fi mireasa Zeului Mării.

Ea apucă hârtia, iar amintirea se înalţă, punând stăpânire pe mine.

Sunt în grădina din spatele casei mele şi zeiţa este cu mine. Ca şi dorinţa pe care o găsisem pe Iazul Bărcilor de Hârtie, amintirea este neclară, de parcă aş privi-o printr-un văl de ceaţă. Zeiţa pare că nu se potriveşte cu locul, aşa cum stă, regeşte, lângă iazul bunicului meu.

în vreme ce se uită la ceea ce se desfăşoară în faţa ei, expresia de siguranţă de pe chipul zeiţei se transformă, încet, într-una de confuzie. Mă ţin bine şi îi urmăresc privirea.

O fată îngenunchează lângă un altar sfărâmat. O bătrână stă în picioare în spatele ei, cu mâinile tremurânde, asprite de muncă, aşezate pe capul plecat al copilei.

închid ochii. La urma urmei, nu trebuie să revăd această amintire, ca să o păstrez în minte.

— Mina, strigă bunica, ce-ai făcut?

Peste tot în jurul meu sunt rămăşiţele sfărâmate ale altarului. Alimentele – puţinul sacrificat de la propriile mele mese şi dedicat Zeiţei Femeilor şi Copiilor – zdrobite pe podea. Covoraşul de papură ponosit, cel pe care am stat în genunchi în fiecare zi ore întregi, cu fruntea lipită de pământ, este sfâşiat în bucăţi.
Mă uit la bunica mea, încercând din răsputeri să reţin lacrimile de durere din ochii mei.
— Ofrandele mele au fost prea puţin pentru zeiţă? Rugăciunile mele prea slabe? Poate ar trebui să o părăsesc cu totul. O zeiţă părăsită va muri la fel precum cei pe care i-a uitat.
Bunica suspină, îngrozită.
— Poţi să te superi pe zeiţă, Mina. Dar niciodată – ea mă apucă de umerii care-mi tremură... –, niciodată nu-ţi poţi pierde credinţa în ea.
în spatele nostru se aude un sunet ascuţit, urmat de o prăbuşire.
Bunica îşi

ridică poalele şi fuge, atrasă de strigătele de agonie ale cumnatei mele, înnebunită de durere. Mă copleşeşte vina. Ce înseamnă durerea mea comparativ cu a ei?
întind mâna şi îmi trec încet degetele peste ofrandele aşezate pe altar – clopoţelul cu stea-şi-lună, pentru a aduce noroc şi fericire, holurile cu orez şi supă, pentru a aduce sănătate şi viaţă lungă şi barca de hârtie, pentru a-mi conduce nepoata acasă, în siguranţă. Deşi în fiecare an, la Festivalul Bărcilor de Hârtie, îmi pun aceleaşi dorinţe – o recoltă bună, sănătate pentru familia mea şi cei dragi –, anul acesta am adus barca acasă pentru a o aşeza pe altar, fiindcă nu voiam să apară nimic între zeiţă şi rugăciunea mea.
Smulgând barca de hârtie de pe altar, o rup în două.

La fel ca barca, eu şi zeiţa suntem smulse din amintire. Revenite pe alee, ne poticnim departe de altar.

— M-ai păcălit! strigă zeiţa. Dorinţa ta n-a fost să fii mireasa Zeului Mării!

Ar trebui să mă simt triumfătoare. Zeiţa a făcut o presupunere greşită. S-a gândit că, furând amintirea în care voiam să fiu mireasa Zeului Mării, putea să-mi fure dorinţa aceea. Dar nu mi-am propus niciodată să fiu mireasa lui şi nici măcar să fiu eu aceea care ar trebui să-l salveze.

Eu şi zeiţa putem fi de acord asupra unui lucru. Este adevărat că o dorinţă este o bucată din sufletul tău. Pentru că o dorinţă adevărată este ceva ce, dacă nu se împlineşte niciodată, îţi poate frânge inima.

Deşi pe alee este linişte, îi aud pe slujitorii zeiţei alunecând pe deasupra noastră.

— Sora ta, spune zeiţa încet. Şi-a pierdut copilul.

E ceva ciudat în vocea ei. Şi atunci îmi dau seama ce este – vocea ei sună jalnic. Lacrimile îi alunecă pe obraji. Luminile din ochii ei s-au stins.

— Sora mea prin alianţă, soţia fratelui meu mai mare. A pierdut o fiică.

Zeiţa se dă înapoi, cu o mână lipită de piept. – Trebuie să plec,

spune ea.

Vântul se ridică pe alee. Rochia zeiţei fâlfâie. Pene albe şi roşii se desprind de pe material pentru a se învârti ca o furtună în jurul ei. Vântul bate, iar eu ridic mâna pentru a mă apăra de vârtejul din pene şi praf. Când vântul se opreşte, sunt din nou singură.

* * *

Chiar şi după retragerea zeiţei, Imugi încă urlă deasupra întregului oraş. Din locul unde mă aflu, le aud răgetele şi trupurile imense zguduind străzile. Mă doare inima de fiecare dată când un strigăt mai slab străpunge noaptea. Au fost atât de mulţi copii la festival! Mă gândesc la băiatul care cerea timid un sărut, la fata veselă din leagăn, la poporul acestui oraş sărbătorind sfârşitul furtunilor. Acesta trebuie să fi fost, în primul rând, motivul pentru care zeiţa a atacat. Dar de ce a plecat? îmi trece prin minte o imagine a chipului său după ce mi-a văzut amintirea, flăcările stinse ale lumânărilor din ochii ei.

Ceea ce am citit în privirea sa era milă?

Indiferent de motiv, a plecat fără să-i cheme pe Imugi, deci încălcând târgul nostru. Acest oraş, care doar cu câteva zile în urmă a fost inundat de furtună, acum arde în flăcări.

Mă gândesc la coşmarul Zeului Mării, la oraşul care arde sub ochii lui. Acest oraş oglindeşte acum amintirea lui, fumul care urcă în valuri până sufocă norii. Când se termină?

Deasupra, o siluetă sare pe acoperişuri, umbra ei căzând peste mine.

Kirin.

Alerg pe alee până în punctul unde aceasta se deschide într-o stradă largă. Un şarpe de mare uriaş loveşte în dreapta şi în stânga pe toată lungimea străzii, nimerind clădiri care se prăbuşesc la impact.

Kirin îşi ia avânt şi sare de pe marginea unui acoperiş. Dintr-o singură mişcare rapidă, îşi smulge sabia din teacă şi aruncă lama în gâtul şarpelui. Bestia scoate un ţipăt groaznic. Kirin sare în drum, în timp ce corpul şarpelui începe să se zvârcolească în chinurile morţii, vărsând sânge şi venin. Mă ascund în spatele unei grămezi de butoaie, în timp ce sângele stropeşte peretele, arzând instantaneu lemnul.

Kirin cade pe pământ, lângă mine.

— Mina! Ce cauţi aici? Eşti bine?

— Sunt bine. Mă duceam să-l întâlnesc pe Shin la Casa Lotus.

— Mergem împreună.

Se întoarce spre nord, doar ca să se oprească, îngustându-şi ochii.

— Ăsta-i...

îi urmăresc privirea. Namgi, în formă de Imugi, şerpuieşte în derivă pe cer. Pe urmele lui e un roi întreg de şerpi.

— Ah, prostul! strigă Kirin. îi atrage afară din oraş. Dar în felul ăsta nu va reuşi.

Kirin o ia la fugă în direcţia în care se vede Namgi şi eu mă grăbesc să-l urmez. Suntem aproape lângă râu când Namgi pare că se scufundă, dispărând sub roiul de şerpi. Se aude un pârâit groaznic şi roiul se împrăştie. Namgi, transformat din nou în forma sa umană, cade din cer.

— Namgi! strigă Kirin.

Alergăm pe stradă, ieşind de după colţ, pentru a-l vedea pe Namgi la pământ, învins şi plin de răni.

Kirin se repede înainte, îngenunchind lângă trupul neajutorat a lui Namgi. El trage cuţitul din centură, ridicând lama în palmă. Dar înainte să poată face tăietura, mâna lui Namgi se ridică, prinzându-i încheietura.

— Nu, Kirin, spune el, cu sângele gâlgâind în gât. Rănile mele nu se pot vindeca atât de uşor. Nu şi de data asta.

Are dreptate, dar asta nu-l împiedică pe Kirin să mârâie mânios.

— De ce-a trebuit să fii atât de nesăbuit? strigă el. Credeam că-ţi doreşti mai mult decât orice să devii dragon. Ai uitat? Un Imugi poate deveni dragon numai după ce trăieşte o mie de ani.

Namgi tuşeşte. Chiar şi cu sângele prelingându-i-se printre dinţi, zâmbeşte.

— Asta-i adevărat. O mie de ani. Nu-mi vine să cred că toţi proştii ăia îşi închipuie că pot deveni dragoni luptând în bătălii nesfârşite. Ei nu înţeleg ce este cu adevărat un dragon? Imugi trăiesc pentru moarte şi distrugere, dar un dragon este manifestarea păcii.

Namgi tuşeşte din nou şi de data asta durează mai mult până să se domolească tremurul din pieptul lui. Kirin îl apucă de mână şi Namgi ridică spre el ochii tineri şi temători.

— Am vrut – eu am vrut să fiu dragon, Kirin. Mai mult decât orice. Am vrut să fiu înţelept şi bun. Am vrut să fiu întreg.

Kirin îi strânge mâna mai tare.

— Dar eşti, Namgi!

Sub ochii noştri, corpul lui Namgi începe să se estompeze. Mă uit, disperată, de la Namgi la Kirin.

— Ce se întâmplă?

— îşi pierde sufletul, îngaimă Kirin. Grăbeşte-te, trebuie să ajungem cu el la râu. Ajută-mă, Mina.

împreună reuşim să-l urcăm pe Namgi pe spatele lui Kirin. Preiau conducerea, verificând după colţuri pentru a vedea dacă în calea noastră sunt şerpi. în jur şi deasupra noastră bătălia continuă. îl văd pe Zeul Morţii, Shiki, sărind de pe acoperiş pe acoperiş, conducând o trupă de războinici cu arcuri atârnându-le, pe spate. îl caut pe Shin în grup, dezamăgită că nu-l găsesc printre ei.

Ajungem la râu. Spre deosebire de noaptea furtunii, acum e calm. La suprafaţă plutesc puţine corpuri. îl ridicăm uşor pe Namgi de pe spatele lui Kirin şi—1 întindem pe ţărm.

— Uită-te după Namgi, spune Kirin, desfăcându-şi tunica. Ar trebui să coboare pe râu.

Gândul mă îngrozeşte. Numai cei morţi de curând plutesc în josul Râului Sufletelor. Namgi este... mort? El stă întins, complet nemişcat. O buclă de păr îi cade pe faţa palidă. Fără sufletul lui plin de viaţă care să-l lumineze, pare gol...

— Mina! strigă Kirin.

îmi smulg gândurile de la corpul lui Namgi, privind către râu. Trebuie să mă concentrez. El n-a plecat. Nu încă.

La început văd doar străini, bărbaţi şi femei mai în vârstă, umbre fantomatice în apă. Dar apoi...

— Acolo! Arăt spre un corp subţire, familiar.

Namgi pluteşte cu faţa în jos pe suprafaţa râului. Mă uit la Kirin şi constat că se apropie de apă.

— Kirin, spun eu, dându-mi seama pe loc ce intenţionează să facă, Shin a spus că numai morţii pot intra în râu. Curentul îţi va lua sufletul şi îl va duce în depărtări.

— Nu intru în râu.

Kirin păşeşte până la margine, cu apa clipocind la picioarele lui. Trupul

începe să-i tremure, iar pielea lui împrăştie o lumină argintie, frumoasă. Forma lui omenească se schimbă, transformându-se. O lumină ţâşneşte deodată, ca o stea care explodează. O făptură mitică răsare din scântei, copitele ei lovind piatra. Unde a stat adineauri Kirin, acum se află o fiară magnifică, cu patru picioare, două coarne şi o coamă de foc alb. Are forma, trupul şi picioarele unei căprioare, dar înălţimea şi puterea unui cal.

— Kirin? şoptesc, iar fiara mă priveşte cu ochi argintii.

îşi azvârle capul pe spate, ridicând copitele în aer. Apoi sare de pe mal pe apă. Făptura nu se scufundă, ci merge pe suprafaţa ei. Cu fiecare pas, raze de lumină se împrăştie din copitele sale, lăsând o urmă incandescentă.

Kirin ajunge la corpul lui Namgi care pluteşte pe râu şi-l înghiontеşte pe umăr, cu botul. Când Namgi deschide ochii, oftez

uşurată. La îndemnul lui Kirin, Namgi îl apucă de gât şi se urcă pe spatele lat al fiarei. încet, ca nu cumva să cadă Namgi, Kirin se îndreaptă spre ţărm.

Un ţipăt puternic îmi atrage privirea spre cer. Un şarpe de mare se învârte în aer deasupra râului, privindu-i pe Kirin şi pe Namgi. Dacă atacă, va fi o nenorocire. Chiar dacă Kirin poate lupta şi cu trupul lui de fiară, nu poate risca să-l lase pe Namgi să cadă.

Cu o mână, scot cuţitul stră-străbunicii mele şi cu cealaltă îmi ridic uşor fusta, întorcându-mă, mă îndepărtez în fugă de râu, alergând înapoi spre oraş. Când aud ţipătul în aer, ştiu că şarpele m-a zărit. îmi forţez picioarele, mişcându- mă cât de repede pot.

Ştiu că fac un lucru nesăbuit. Namgi şi Kirin nu mi-ar cere niciodată să-mi risc viaţa pentru ei. Dar nu mă pot abţine. E adevărat că oamenii fac cele mai disperate lucruri pentru cei pe care îi iubesc. Unii ar putea chiar să numească asta sacrificiu – poate aşa au crezut oamenii când am sărit în mare în locul lui Shim Cheong. Dar eu cred că s-ar putea să fie şi invers. Cred că ar fi un sacrificiu groaznic să nu fac nimic.

Şi n-a fost niciodată de dragul nimănui altcuiva, ci numai de dragul meu. N- am putut să rezist într-o lume în care să nu fac nimic, în care să-i las pe cei pe care îi iubesc să sufere şi să fie răniţi. Dacă aş fi rămas acasă, dacă n-aş fi alergat niciodată după Joon, dacă n-aş fi sărit niciodată în mare, în inima mea ar fi existat o prăpastie – golul de a nu fi făcut nimic.

Totuşi, în timp ce mă uit la şerpii care mă urmăresc, la şerpii din faţa mea, blocându-mi calea, mi-aş dori ca împrejurările să nu fie întotdeauna îngrozitoare.

Am ajuns pe drumul principal de lângă palatul Zeului Mării. Spaţiul larg deschis este invadat de şerpi de mare care alunecă pe fiecare alee şi plutesc peste acoperişuri. Sunt înconjurată. Inima îmi bate să-mi sară din piept. Mă doare umărul de la rana pe care mi-a făcut-o asasinul.

Şerpii de mare se adună în jurul meu, imenşi şi înspăimântători. Strâng cuţitul cu amândouă mâinile. Pot vedea feţele celor care mă privesc din clădiri. Mai devreme, un băiat m-a numit mireasa Zeului Mării şi mi-a cerut un sărut. Nu- 1 voi dezamăgi acum. La urma urmei, sunt mireasa Zeului Mării. Poate nu chiar veritabila mireasă a Zeului Mării, dar o fată care şi-a dorit, într-o lume foarte îndepărtată de aceasta, o soartă diferită de cea care i se oferise, una pe care să o poată apuca în mâini şi să nu îi mai dea drumul niciodată.

Un vuiet cumplit zguduie oraşul.

Ridic privirea.

Un dragon se prăbuşeşte din cer.

Este masiv, de trei ori mai mare decât cel mai mare şarpe. Coada lui lungă mătură strada, izbindu-i pe Imugi de clădiri. în haită, Imugi încearcă să se apropie de dragon, dar el loveşte în continuare, cotonogindu-i şi făcându-i să se zvârcolească. Se ridică un vânt îngheţat. Cioburi de gheaţă ca sticla ţâşnesc din aer, străpungând pieile groase ale şerpilor. Unul câte unul, ei cad la pământ, transformându-se în bărbaţi. Restul se ridică în aer, plângându-şi înfrângerea.

Dragonul, îngrozitor şi sângeros, scoate un alt răget. îşi răsuceşte capul sălbatic în căutarea unui nou inamic.

Fac un pas înapoi şi mă împiedic de treptele palatului Zeului Mării. Dragonul

mă zăreşte. Spre deosebire de momentul din barcă, când furia îmi dăduse curaj, acum frica mă copleşeşte. Dragonul începe să străbată distanţa dintre noi. Toate cele patru gheare curbate sapă gropi mari în pământul bătătorit.

— Mina!

Shin stă în picioare pe acoperişul celei mai apropiate clădiri. Sare jos, se rostogoleşte pe pământ, apoi aleargă în direcţia mea. Ajuns lângă mine, mă trage în braţele sale. Miroase a sânge, sudoare şi sare. îl strâng mai aproape şi îmi regăsesc curajul în bătăile inimii lui.

Mă eliberează, aşezându-se între mine şi dragon.

— Nu te voi lăsa să-i faci rău.

îmi ţin respiraţia, amintindu-mi de Joon şi Cheong, în barcă.

Dragonul îşi lasă capul în jos, dezvelind rânduri după rânduri de colţi mortali. Shin îşi scoate sabia, mâna lui deschizându-se pentru a se repoziţiona, strângând cu putere mânerul. Umerii îi sunt încordaţi, gata să lovească.

O voce îl întrerupe.

— Sufletul meu nu mi-ar răni niciodată mireasa. Zeul Mării stă pe

treptele palatului.

E îmbrăcat în haine de ceremonie. Sigiliul aurit de pe pieptul său înfăţişează dragonul aşa cum pare să fie acum, puternic şi feroce. Zeul însuşi pare palid, dar, negreşit, treaz.

Deci zvonurile sunt adevărate! Zeul Mării s-a trezit din cauza acelei nopţi, când l-am ţinut în braţe în timp ce întristarea lui făcea să cadă ploaia asupra ambelor lumi. Mâinile încep să-mi tremure şi le ascund în fustă.

— Te-am slujit bine, milord, spune Shin, coborând sabia. Ţi-am păzit casa. Te-am păzit pe tine...

— Şi mi-ai păzit mireasa.

— Dar, în privinţa asta, nu te mai pot sluji. Ochii Zeului Mării

sclipesc de furie.

— Mi te împotriveşti? Eu sunt zeu!

— Ca mine, spune Shin cu înverşunare.

în spatele lui, dragonul face un pas ameninţător. Mâna mea se strânge în pumn şi tresar de durere. Am uitat că ţin cuţitul bunicii. Sângele îmi curge pe mână, peste cicatricea din palmă, atât de mult timp ascunsă sub Firul Roşu al Sorţii. O făcusem când am trecut aceeaşi lamă pe piele şi mi-am închinat viaţa Zeului Mării.

— Mina?

îmi ia un moment să realizez că Zeul Mării mă strigă.

Chiar dacă pare măreţ în hainele sale magnifice, cu palatul în spatele său şi dragonul înaintea lui, ochii săi sunt la fel ca atunci când era în sală – plini de o durere sfâşietoare.

— Vrei să vii cu mine acum? întreabă el încet.

în vastitatea bulevardului, vocea lui nu este o şoaptă.

— Vei fi mireasa mea? Am făcut ce mi-ai cerut. Am pus capăt furtunilor. Mi- am reluat locul de drept printre zei şi pentru poporul meu. Am... m-am trezit.

Se clatină pentru o clipă, dar apoi îşi ridică ochii.

— Eu sunt Zeul Mării şi tu eşti mireasa mea. Vino cu mine acum, aşa cum ai spus. Aşa cum ai promis.

Mă uit la Shin şi la dragonul care se profilează în spatele lui. Dacă îl refuz pe Zeul Mării, balaurul va lovi, furios? Mă urmăreşte în tăcere, aşteptând.

— Mina, spune Shin, cu un strop de panică în voce. Nu trebuie să faci asta.

— Tu ai spus, Shin, îi şoptesc. Ştii de ce-am venit aici. Am făcut-o, tot timpul, pentru a-mi proteja familia.

Mă uit în spatele lui Shin şi al dragonului, spre oraş. Lampioanele de la festival, care străluceau cândva atât de puternic, acum sunt rupte şi sfărâmate. Fiinţele pândesc cu teamă, dintre ruinele clădirilor, privindu-mă cu ochi larg deschişi, chipuri acoperite de funingine.

— Trebuie să fac asta. Nu vezi? Cred... Cred că sunt mireasa

Zeului Mării.

— Mina, spune Shin, cu vocea răguşită. Te rog, nu.

— îmi pare rău.

Mă întorc exact când lacrimile încep să-mi curgă, mă grăbesc pe treptele palatului şi iau mâna pe care Zeul Mării o întinde spre mine. Mă conduce în sus pe scări şi peste pragul porţii. Se stârneşte un vânt, în timp ce balaurul îşi ridică în aer corpul mare, alunecând peste poartă, pe deasupra capetelor noastre. Gândurile mi se tulbură. Inima îmi bate răvăşitor, în piept.

în ultimul moment, mă uit înapoi.

Shin stă dincolo de porţile palatului Zeului Mării, cu capul plecat. Nu ridică privirea nici atunci când uşile se închid între noi.

îl urmez pe Zeul Mării prin curte şi în sală. O linişte ciudată stăpâneşte palatul, fără nicio urmă de paznici sau nobili ori chiar servitori. Ajungând pe estradă, Zeul Mării ezită înainte de a renunţa la tronul rece şi a se aşeza pe trepte. Mă aşez şi eu lângă el, trăgându-mi picioarele sub fustă.

Tăcerea continuă. Studiez băiatul-zeu, care pare nepotrivit în hainele lui măreţe. Stă cocoşat, cu coatele sprijinite pe genunchi. îmi dau seama că nu ştiu cum îl cheamă. Imediat, mă simt vinovată că nu l-am întrebat niciodată.

— Cum ar trebui să te numesc? Cum te cheamă?

— Poţi să-mi spui Soţ. Pălesc.

— Nu suntem... căsătoriţi, nu-i aşa?

— Mai întâi trebuie să fie o nuntă. Oftez, uşurată.

— în ceea ce priveşte a doua întrebare a ta, nu am un nume. Poate... îmi poţi da tu unul.

— Ce zici de...

Mă uit pe lângă umărul lui la pictura murală a dragonului.

— Yong?

Zeul Mării schiţează o grimasă.

— Dacă trebuie...

Arată atât de îngrozit, încât nu mă pot împiedica să zâmbesc puţin.

— Nu-ţi voi da un nume care-ţi displace. Deocamdată, numele tău va fi Zeul Mării. Eu cred că nimeni altcineva, din cele două lumi, nu are un asemenea nume.

— Eu am un nume. Doar că... nu mi-l amintesc. Sunt multe lucruri pe care nu mi le pot aminti.

Se uită în jos la mâinile sale şi îmi aduc aminte ce m-a atras la Zeul Mării, în primul rând. Cum o fi să fii atât singur? Când l-am văzut prima dată, m-am gândit că-l pot proteja.

— Când dorm, spune el încet, am cele mai ciudate vise. îmi apar un oraş de purpură şi aur, o stâncă şi o lumină orbitoare. Şi apoi apare durerea, o durere insuportabilă. Dar nu în corp, ci în sufletul meu.

îşi ridică mâinile palide mai sus de piept, de parcă l-au durut cuvintele din gât.

— Şi în toate visele mele mă înec.

Mă mut mai aproape de el. Se apleacă în faţă şi îşi pune capul pe genunchii mei.

— Mina, şopteşte el, îmi spui una dintre poveştile tale?

N-ar trebui să fiu surprinsă. Pentru Zeul Mării, poveştile sunt, în acelaşi timp, atât un fel de a scăpa de adevărurile lumii, cât şi singurul mod de a le vedea limpede.

Mâna mea lunecă deasupra Zeului Mării şi apoi coboară blând pe părul lui moale. Mângâi uşor, dându-le pe spate, şuviţele care i-au căzut pe frunte.

Poveştile preferate ale lui Joon au fost întotdeauna cele pe care mi se părea că le culeg ca pe frunzele ce plutesc în aer, pentru a se potrivi cel mai bine stărilor noastre de spirit, indiferent dacă doream să râdem sau să plângem,

poveşti despre dragoste, despre ură, despre speranţă şi deznădejde – toate adevărurile pe care trebuia să le auzim.

Voi închide ochii, îmi voi lăsa mintea să rătăcească şi îi voi spune lui – nu, voi spune pentru noi – o poveste din suflet.

— într-un sat de lângă mare, încep eu, trăia un orb pe nume Shim Bongsa. Nu avea nicio bogăţie, dar era mulţumit şi fericit, pentru că o avea pe fiica sa, Shim Cheong, pe care o iubea mai mult decât orice pe lume. Mai mult decât adierea caldă a unei veri, mai mult decât gustul dulce al mierii într-o ceaşcă de ceai, mai mult decât murmurul mării în timp ce sărută malul. Era orb, dar vedea lumea, pentru că lumea pentru el era Shim Cheong. Apoi, în acest sat de lângă mare, a venit o furtună grozavă. Multe culturi şi animale au fost măturate de valuri. Bătrânii satului s-au adunat şi au stabilit că motivul furtunii era Zeul Mării, despre care se spunea că trăieşte undeva, adânc, în adâncurile mării. Pentru a-l potoli, au decis să facă un sacrificiu.

Cu o zi înainte, Shim Bongsa căzuse într-un şanţ, în drum spre casă, şi şi-a rupt piciorul. Din cauza asta, nu mai putea să lucreze la câmp. Auzind despre sacrificiul pe care îl pregăteau bătrânii, Shim Cheong s-a oferit voluntar. Ea avea să sară în mare dacă, în absenţa ei, satul îi va oferi orez tatălui ei. Sătenii au fost repede de acord, pentru că Shim Cheong era blândă şi frumoasă, un sacrificiu demn de un zeu.

în ziua sacrificiului, ea şi-a sărutat tatăl pe obraz, iar când i-a spus că-l iubeşte, şi-a menţinut vocea calmă, pentru ca el să nu ştie că-l părăseşte pentru totdeauna şi că ei îi era frică. Barcagiii au dus-o pe Shim Cheong în larg şi, cu o ultimă rugăciune ca tatăl ei să trăiască o viaţă lungă şi prosperă, ea a sărit în mare.

A coborât tot mai jos, în adâncurile întunecate. După un timp, nu mai ştia dacă e moartă sau vie. în sfârşit, picioarele au atins fundul mării. în faţa ei se afla un palat magnific. Pereţii erau făcuţi din coral, iar iedera de mare creştea pe turnuri. Ea a păşit prin uşile palatului într-o sală şi l-a văzut pe Zeul Mării aşezat pe un tron de aur.

Zeul era un dragon de mare grozav, cu gură şi ochi şi mustăţi atât de mari şi întunecate, încât ea a simţit că el trebuie să deţină toată înţelepciunea lumii.

Peşti coloraţi în roşu, auriu şi alb pluteau de jur împrejur. Deşi temătoare, Shim Cheong s-a apropiat de tron, venind să stea înaintea Zeului Mării, cu mult curaj.

Shim Cheong avea dreptate să creadă că Zeul Mării era înţelept, pentru că el putea să vadă toate lucrurile. Privind în inima ei, el a spus:

— Dragostea ta pentru tatăl tău este frumoasă şi bună. Pentru sacrificiul tău, te voi onora mai mult decât pe toţi ceilalţi.

El a chemat delfinii să vină şi s-o îmbrace pe Shim Cheong într-o rochie ţesută din florile mării şi a trimis-o înapoi la suprafaţă, într-o frumoasă floare de lotus, care a îmbobocit în curtea împăratului. împăratul, când a văzut-o pe Shim Cheong, s-a îndrăgostit de ea şi ea de el. Şi la scurtă vreme, s-au căsătorit.

între timp, Shim Bongsa cutreiera satul, căutându-şi fiica. Deşi sătenii s-au oferit să aibă grijă de el, a refuzat, pentru că, după cum îţi poţi închipui, îi era dor de fiica lui. Pierduse tot ce avea pe lume.

A auzit de o mare festivitate pe care împăratul o găzduia pentru toţi orbii, femeile şi copiii împărăţiei, în cinstea noii sale mirese. Shim Bongsa şi-a făcut drum spre capitală. A intrat în palat, atras de sunetele râsului şi ale muzicii. Brusc, liniştea a căzut asupra

sălii, iar bătrânul s-a întrebat ce s-a întâmplat. A auzit paşi uşori apropiindu-se. Mulţimea a oftat când împărăteasa s-a aplecat să-l îmbrăţişeze pe bătrân.

— Te-am găsit, i-a spus Shim Cheong tatălui ei. Tu însemni Acasă.

Şi Shim Bongsa, auzind vocea fiicei sale iubite, a plâns cu lacrimi

de bucurie.

în timp ce termin povestea, peste mine cade vraja unui somn.

Mă trezeşte o smucitură ciudată la încheietura mâinii. Mă uit în jos şi mă ridic brusc. Firul Roşu al Sorţii.

Shin. Mă clatin pe picioare. Panglica mă conduce afară din sală, în curte, unde se află o siluetă singuratică, privind în sus la cerul fără stele. Firul Roşu

al Sorţii flutură în aerul fără vânt. La capătul lui este... Zeul Mării.

Deşi Zeul Mării m-a revendicat ca mireasă a lui, întrebările încă mă chinuie în următoarele zile, în timp ce rătăcesc prin sălile pustii ale palatului. Lordul Cocor spunea că, odată ce Firul Roşu al Sorţii s-a format între Zeul Mării şi mine, voi şti că e timpul ca blestemul să fie rupt. A minţit sau n-a existat niciodată un blestem, de la bun început? Un an pare o aşteptare prea lungă pentru a vedea dacă furtunile s-au oprit definitiv. Şi undeva în mine simt o nelinişte de parcă m-aş uita la un pergament rămas neterminat.

De asemenea, îmi fac griji pentru Namgi, întrebându-mă dacă l-a scos Kirin la timp din râu. Dai şi-a revenit complet? Şi Cheong... Trebuie să existe o modalitate de a o duce înapoi, în lumea de sus.

Credeam că este foarte mare Casa Lotus, dar întregul domeniu al acelei Case ar putea intra într-un singur sfert din palatul Zeului Mării. îmi ia zile întregi să explorez partea estică, unde este camera mea, cu vedere la grădină. Nu văd niciodată pe nimeni – nici servitori, nici paznici – şi totuşi camerele sunt toate curate şi focurile din vasele cu jăratic sunt aprinse în fiecare sală. Nu pot spune dacă fiinţele invizibile care aleargă prin palat sunt servitori fantomatici sau cu totul altceva. în orice moment al zilei, mesele din bucătărie sunt acoperite cu mâncare, găluște aburinde parcă abia gătite, fructe şi legume pline de rouă, ca şi cum ar fi fost culese şi spălate doar cu o clipă înainte. în garderoba mea apar, peste noapte, rochii migălos lucrate. Şi dacă am nevoie de ceva, trebuie doar să spun cu voce tare ce vreau, pentru ca obiectul dorinţei mele să apară – o baie caldă sau papuci.

în dimineaţa celei de-a treizecea zile de când sunt pe Tărâmul Spiritelor, îl găsesc pe Zeul Mării în grădină, unde îşi petrece cea mai mare parte a timpului, urmărind bărcile de hârtie de pe iaz. Nu pentru prima dată, mă uit la iaz să văd dacă barca de hârtie care îmi poartă dorinţa pluteşte prin stuf. Dar nu se vede nicăieri. Mă întreb dacă Zeiţa Lunii şi a Memoriei îşi dă seama că are o datorie faţă de mine. La urma urmei, deşi am renunţat de bunăvoie la dorinţa mea, ea nu şi-a îndeplinit niciodată partea ei din înţelegere.

— Am o rugăminte la tine, spun eu, în timp ce mă aşez lângă Zeul Mării, pe malul ierbos. Sora mea, Cheong, a coborât în timpul ultimei furtuni. Aş dori să o vizitez să văd cum îi merge, dar şi ca să vorbim cu strămoşii noştri, pentru a afla dacă există vreo cale ca ea să se întoarcă în lumea de sus.

— în ultima poveste pe care ai spus-o, Zeul Mării a fost acela care s-a întors cu Shim Cheong în lumea de sus. Mi-e teamă că n-am atâta putere. Altfel aş trimite-o înapoi, să se reîntâlnească şi ea cu tatăl ei.

— Şi eu? Dacă te-aş ruga, m-ai trimite înapoi în lumea de sus? Nu

spune nimic, ghemuit lângă iaz, cu spatele spre mine.

— îţi dau voie să părăseşti palatul. Dar trebuie să te întorci înainte de apusul soarelui, moment în care noi ne vom căsători. Altminteri, vei deveni spirit şi- ţi vei pierde sufletul.

* * *

Plec de lângă iaz, mergând la început încet, prin grădină, apoi din ce în ce mai repede, până când alerg către uşa secretă, prin sala Zeului Mării, şi pe urmă traversez numeroasele curţi. Uşile mari ale porţii – care fuseseră închise după mine, când am intrat în palat – sunt deschise acum. Mă strecor printre ele, alerg în jos pe scări şi mă îndrept spre râu. La sud se află Casa Lotus şi, deşi tânjesc să merg acolo, ştiu că, dacă aş face-o, s-ar putea să nu mai plec niciodată.

Râul este calm, paşnic. Totuşi îmi ţin ochii departe de apă, în timp ce trec peste pod.

Casa Stelei este un templu cu mai multe etaje, situat la baza munţilor din est.

Ajung la mijlocul dimineţii, când soarele străluceşte luminos peste o poiană sălbatică, acoperită cu azalee regale.

Servitori în haine negre mă întâmpină în curtea principală a templului de pe munte, bărbaţi şi femei cu capul ras complet. O femeie se înclină în faţa mea, indicându-mi să o urmez. Mă conduce pe holuri tăiate adânc în coasta muntelui şi urcă un lung

şir de scări. Aerul devine rarefiat cu cât mergem mai sus şi ieşim pe o platformă care are vedere către valea din partea superioară. Cheong şi o altă tânără stau pe rogojini împletite, având între ele o măsuţă pe care se află aşezate ceai şi fructe, în boluri delicate de porţelan.

Tânăra se întoarce la apropierea noastră. E drăguţă, cu o faţă rotundă, obraji roşii şi ochi strălucitori.

Hyeri.

îşi înclină capul pe o parte, studiindu-mă.

— Te cunosc.

— Ne-am mai întâlnit o dată înainte, spun eu. Acum un an, în noaptea în care trebuia să te căsătoreşti cu Zeul Mării.

— îmi amintesc acum.

Se ridică în picioare, venind să mă întâmpine. La fel ca Cheong, e cu un cap mai înaltă decât mine. Vocea ei este caldă şi primitoare.

— Ai fost slujitoarea mea. M-ai ajutat să mă îmbrac şi mi-ai împletit părul. M-ai ascultat într-o noapte când aveam nevoie, mai mult decât de orice altceva, să mă audă, să mă asculte cineva.

Mă trage cu blândeţe spre masa pătrată, indicând un covoraş în partea de nord.

— Vino, te rog, aşază-te lângă noi.

După ce mă aşez, Hyeri îmi toarnă o ceaşcă de ceai aburind. îl duc la nas, inspirând parfumul blând de crizanteme zdrobite.

— Mă bucur că eşti aici, Mina, spune Cheong, timid. Mă întind şi o iau de mână, ţinând-o strâns.

— Pari bine, Cheong, spun eu, recunoscătoare lui Hyeri. Am venit aici, azi, nu doar pentru a vă vizita, ci şi pentru că mă gândesc că ar putea exista o modalitate ca tu să te poţi întoarce în lumea de sus.

Cheong face ochii mari.

— Este posibil?

— Am motive să cred că ar putea fi. Mă întorc spre Hyeri.

— Tu ce ştii despre Casa Spiritului?

Hyeri se aşază înapoi pe perna ei, cu o expresie gânditoare pe chip.

— Este cea mai mare dintre Case. Se află la capătul oraşului, acolo unde începe râul. Spiritele care reuşesc să iasă din râu sunt aduse mai întâi la Casa Spiritului şi apoi trimise mai departe, fie la Casa strămoşilor lor care locuiesc deja în oraş, fie la un maestru de breaslă, pentru a-şi căuta un loc de muncă. Aşa cum stau lucrurile, cel mai bun mod de a-ţi găsi strămoşii este să mergi la această casă şi să ceri să-i întâlneşti.

Hyeri se întoarce către Cheong.

— Ai rude? Cei care au plecat înaintea ta?

— îl am doar pe tata şi el încă trăieşte. Hyeri oftează.

— Ei bine, nu poate să meargă totul perfect.

Zâmbesc, amuzată de această ciudată percepţie a lucrurilor.

— Mă gândeam, spun eu. Poate că strămoşii mei ar putea ajuta. La urma urmei, ei sunt şi strămoşii lui Cheong. Prin căsătoria cu Joon, ea a devenit o parte a familiei noastre.

Hyeri se apleacă în faţă, entuziasmată.

— Asta e corect. Mina, tu poţi merge la Casa Spiritului, ca să aranjezi să vă întâlniţi cu ei. Strămoşii sunt înţelepţi şi au trăit mulţi ani. Orice cunoştinţe pe care ţi le-ar putea împărtăşi îţi vor fi de folos.

încuviinţez din cap, apoi mă întorc către Cheong.

— Din moment ce nu ştiu care dintre strămoşii noştri vor fi la Casa Spiritului, cred că e mai bine să merg singură. Voi vorbi cu ei şi apoi vin să te iau.

— Mulţumesc pentru asta, Mina, spune Cheong cu căldură. Cu

toate că... Zâmbetul ei se întunecă puţin.

— Tu ce vei face? Dacă eu mă întorc în lumea de sus, nu pot să merg singură. Trebuie să vii cu mine. Fraţii tăi te aşteaptă. Şi bunica ta...

Inima mi se strânge dureros la gândul la familia mea, la familia noastră. Ce n- aş da să-i văd pe toţi pentru ultima oară!

— Nu pot. Dacă refuz să mă căsătoresc cu Zeul Mării şi, în schimb, mă întorc în lumea de sus este posibil ca furtunile să înceapă din nou.

— Chiar te vei căsători cu el? Cheong se încruntă.

— Dar ce se întâmplă cu...

Nu-şi termină fraza, poate văzând expresia îndurerată de pe chipul

meu. Hyeri şi Cheong schimbă o privire.

— Mi se pare ciudat, spune Hyeri. Toată lumea spune că blestemul

este rupt

şi totuşi Zeul Mării rămâne în palatul său. Nimic nu s-a schimbat cu adevărat, în afară de încheierea furtunilor.

Hyeri are dreptate şi, de asemenea, e ceva ce-am observat şi eu în timpul petrecut la palat. Ca şi înainte de a se trezi, Zeul Mării este melancolic, preferând să fie singur.

— în primul rând, de ce-a fost blestemat Zeul Mării? continuă Hyeri cu întrebările, stârnind ceva în mine. Şi dacă a fost blestemat, cine a fost cel care l-a blestemat?

Se aude un ciocănit uşor şi ne întoarcem toate trei spre intrarea din balcon, unde Shiki – Zeul Morţii şi soţul lui Hyeri – stă în

picioare, îmbrăcat tot în negru, la fel ca prima dată când l-am văzut.

înclinându-se, spune:

— Scuze pentru întrerupere – ştiu că aţi vrea să vorbiţi mai mult –, dar au sosit trei vizitatori şi doresc să o vadă pe Lady Mina.

Inima mi se poticneşte în piept.

îmi iau rămas-bun de la Cheong şi Hyeri şi îl urmez pe Shiki prin sălile templului, ieşind şi oprindu-se pe scările care au vedere spre vale.

Trei siluete stau printre azaleele sălbatice. Namgi. Kirin.

Şi Shin.

* * *

Mă apropii de cei trei pe câmpul de flori roz şi violet. – Mina,

mireasa Zeului Mării, strigă Namgi încet.

Mă cuprinde un val de uşurare. Ultima oară când l-am văzut, Kirin târa din râu sufletul lui aproape pierdut.

— Doar Mina, spun eu când Namgi ajunge la mine, strângându-mă într-o îmbrăţişare feroce.

Mă bucur de căldura lui. Când sufletul îi fugise din trup, era atât de rece!

— Ei bine, doar Mina, spune el după ce mă eliberează din strânsoare, cum te simţi ca mireasă aleasă a Zeului Mării? Te mai gândeşti la noi, prietenii tăi care nu mai sunt aşa de iluştri?

— Nu simt nimic altfel decât înainte.

Mă uit la Shin. El stă în spatele lor. Nu se uită la mine acum, deşi i-am simţit ochii aţintiţi asupra mea în timp ce mergeam prin câmpul de azalee.

— Arăţi bine, spune Kirin, atrăgându-mi privirea. Hainele sunt foarte fine.

Mă uit în jos, la mine. Port o rochie simplă, roz cu verde, una dintre multele din garderoba mea.

— Mulţumesc, spun, roşind. Ce face Dai?

— El şi restul prietenilor tăi spirite au părăsit casa dimineaţă, după ce l-am considerat pe deplin însănătoşit. Spre deosebire de Namgi, care este încă prea slab pentru a se mişca.

Namgi rânjeşte.

— Sunt bine. Nimic nu m-ar fi putut împiedica să o văd pe Mina.

— Ar trebui să fii mai atent, insistă Kirin. Nu cu mult timp în urmă, ai fost lipsit de suflet.

— Dar acum am suflet, mulţumită ţie! Namgi îl îmbrăţişează pe

Kirin.

Ei pleacă apoi printre flori, certându-se, aşa cum fac chiar din primul moment în care i-am întâlnit, în sala Zeului Mării. Şi totuşi acum văd cât de mult se iubesc şi câtă grijă au unul de celălalt, certurile lor ajungând, curând la râsete.

Mă întorc spre Shin, cu inima bătându-mi dureros în piept. Când l-am întâlnit prima dată, m-am gândit că ochii lui sunt mai pricepuţi în a-i ascunde gândurile, decât era masca pentru a-i ascunde faţa. Lucrurile nu mai stau aşa.

Se uită la mine cu atâta dor, încât îmi frânge inima.

— Ce-i cu tine aici? îl întreb încet.

— Am spus că te voi duce la strămoşii tăi.

Aproape că mă deşir. Shin – înalt şi onorabil, nu foarte înfricoşător, cel care nu-şi retrage niciodată cuvântul dat, care se ţine mereu de promisiuni, chiar şi atunci când îl doare.

înghit un nod.

— Atunci hai să mergem împreună.

* * *

Casa Spiritului este exact aşa cum a descris-o Hyeri, o clădire gigantică semănând oarecum cu o casă de baie – lângă Râul Sufletelor. Are cel puţin cinci etaje şi o formă pătrată. Pot întrezări fiinţe ospătându-se şi dansând, prin ferestrele cu apărătoare de hârtie.

Shin ne conduce prin uşile mari în camera principală a clădirii, ocolind ceea ce pare a fi un rând imens de persoane ude leoarcă.

Namgi se apleacă să-mi şoptească la ureche:

— Ultimii sosiţi.

Camera este magnifică, un spaţiu mare, închis, înconjurat pe toate laturile cu balcoane, la fiecare nivel.

Un om corpolent, cu ochi rotunzi şi mustaţă, se grăbeşte să-l întâmpine pe Shin.

— O, mare şi puternic domn al Casei Lotus... Kirin îl întrerupe.

— Trebuie să organizăm o întâlnire cu strămoşii. Bărbatul clipeşte rapid.

— Da, desigur!

El pocneşte din degete şi o bătrânică mică şi cocoşată vine spre noi, şchiopătând. Poartă o mască înfăţişând o fată tânără. încet, ea îi întinde bărbatului un papirus rulat.

Bărbatul îşi drege glasul.

— Nume de familie?

— Song, spun eu.

— Satul de origine.

— Satul de Lângă Mare.

— Sunteţi acei Song din Munţii de Jos, din Ţinuturile Agricole sau din Ţinuturile de lângă Râu?

— Munţii de Jos.

Mă strâmb. Nu vorbim cu acei Song din Ţările Agricole, după ce bunicul lor a avut o ceartă cu bunicul meu la un joc de Go.

— Ah, iată-te.

Degetul bărbatului aterizează pe hârtie.

— Se pare că... amândoi, stră-străbunica ta şi bunicul tău sunt înregistraţi ca strămoşi Song aflaţi în oraş.

Nu pot să respir. îmi curg lacrimile. Bunicul. Stră-străbunica mea..

— Sunt aici? şoptesc, copleşită. Mă întorc către Shin.

— Sunt aici. Mă duc să-i văd.

Până în acest moment, nu ştiusem câtă nevoie am să-i văd.

— Mă bucur pentru tine, Mina, spune Shin, încet.

Bătrâna tuşeşte în spatele măştii. Mă întorc spre ea şi o urmez. Urcăm cinci etaje şi apoi coborâm într-un hol cu uşile închise. Ea se opreşte la a treia uşă de pe stânga şi glisează un panou, deschizându-l.

— Aşteaptă aici, îmi spune.

Intru în cameră, iar ea închide uşa în urma mea.

încăperea este mică, cu rafturi joase pline cu tot felul de obiecte. Pe unele dintre ele le recunosc ca reprezentând riturile ancestrale pe care bunica mea şi eu le făceam în fiecare an. Este şi mâncarea pe care i-am adus-o bunicului meu de ziua lui, cu o lună în urmă. Nu s-a stricat. Orez cu fasole şi supă cu peşte uscat – favorita lui –, încă aburinde în bolurile lor. Deşi observ că a scăzut cantitatea în boluri. Sunt şi fructele strălucitoare pe care bunica mea le-a lăsat pentru bunicul, preferatele lui, şi buchetul de flori proaspete, culese din grădină – flori aurii şi hibiscus roşu-intens, scânteietoare ca în ziua în care le-am cules – pentru bunica ei.

Privirea mea cade pe un leagăn ascuns în colţul camerei.

Trag aer în piept. Este barca sculptată de Joon, cea la care a muncit săptămâni întregi.

Am fost atât de încântaţi când Sung, mai mare cu cinci ani decât Joon, ne-a anunţat că el şi Soojin urmau să aibă un copil! Joon şi cu mine am plecat în munţi ca să pot face o rugăciune către paznicul pădurii, în timp ce el tăia copacul său favorit, cel pe care l-a plantat el însuşi, când era doar un copil. Din inima copacului, a cioplit un leagăn pentru bebeluş. A sculptat imagini frumoase în lemnul leagănului – un cocor în zbor care să călăuzească fetiţa prin visele ei, un tigru care se ridică în două picioare la capul ei, pentru a o proteja de coşmaruri – şi în fiecare noapte mă aplecam peste patul neterminat şi spuneam o rugăciune către Zeiţa Femeilor şi a Copiilor, sărutând lemnul unde copilul avea să-şi odihnească, într-o zi, capul.

Când s-a născut, a respirat doar o singură dată şi nu mai mult. Am ars patul afară, în grădină, ca să o legene într-o altă lume.

îmi trec degetele peste dungile tigrului şi penele sculptate ale aripilor cocorului.

în spatele meu, uşa glisează şi se deschide, iar strămoşii mei intră în cameră.

Mai întâi intră Mask, apoi Dai cu Miki şi, chiar dacă sunt puţin mirată, nu sunt totuşi foarte surprinsă, pentru că, desigur, sunt familia mea – m-au ajutat tot timpul ăsta.

Dai rânjeşte.

— Plângi prea mult, Mina.

Mask se apropie, mâinile ei graţioase mişcându-se spre ceafă, pentru a dezlega sforicelele care-i ţin masca pe faţă. Aceasta cade pe podea. Mă uit la chipul lui Mask şi văd propria mea faţă uitându-se la mine, doar că faţa mea pe trupul ei este mult mai frumoasă. Sau poate doar dragostea pe care o simt pentru ea i se reflectă pe chip. Mă ia în braţe.

înăbuş un suspin.

— Eşti stră-străbunica mea, nu-i aşa?

O simt aprobând din cap, pe umărul meu.

— Când eram pe moarte, mi-ai cântat. Am crezut că este vocea mea, dar era a ta.

— Ţi-am cântat, dar dorinţa ta de a trăi a fost aceea care te-a adus

înapoi. Mă întorc către Dai.

— Şi tu... eşti bunicul meu. Dai zâmbeşte.

— Şi Miki...

Iar acum plâng cu suspine. Cu greu mai pot scoate un cuvânt.

— Miki este fiica fratelui meu cel mai mare.

Fetiţa care nu şi-a arătat niciodată zâmbetul ei minunat în lumea mea, dar a primit o a doua şansă la viaţă, în altă lume. Miki gângureşte din spatele lui Dai.

— Joon i-a făcut un leagăn, zic cu voce slabă.

— Da, spune Dai. A fost bărcuţa cu care a venit aici. Ar fi căzut în Râul Sufletelor dacă n-ar fi fost leagănul acela. Ceva făcut cu atâta dragoste nu se poate scufunda niciodată.

Mask mă ia de mână.

— întreabă-ne ce trebuie să ştii, Mina. Nu ţi-am putut spune înainte – spiritelor li se interzice să intervină direct în acţiunile urmaşilor lor –, dar îţi putem spune acum, în acest loc sacru.

Dau din cap, ştergându-mi lacrimile.

— Trebuie să ştiu cum poate Shim Cheong să se întoarcă în lumea

de sus. Mask şi Dai schimbă o privire.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată, spune încet Mask. Dar nu înseamnă că nu se poate.

— Ce-ai zice să meargă înapoi pe râu? zice Dai. Shim Cheong este întreagă la trup şi la suflet. Dacă reuşeşte să meargă până la capătul râului, poate că ar putea să iasă înapoi, în lumea de sus.

Mask scutură din cap.

— Curentul este prea puternic. Şi trupul ei n-ar supravieţui trecerii.

Urmărindu-i expresia feţei mă întreb dacă aşa mă uit eu când mă gândesc intens la ceva. Rezist dorinţei de a întinde mâna şi a-i netezi cuta dintre sprâncene.

— în vremuri de mare pericol, spune Mask, se poate pune o dorinţă pe perla dragonului.

Simt o tresărire ciudată în inimă.

— O dorinţă?

— Aşa este! strigă Dai entuziasmat. Acum îmi amintesc. Perla unui dragon este sursa marii sale puteri şi o dorinţă pusă pe ea poate face chiar şi imposibilul să devină realitate.

Mă gândesc la toate momentele în care am văzut dragonul – în barcă şi în grădină, în timp ce zbura prin cer, şi feroce, în afara palatului.

— N-am văzut niciodată dragonul cu o perlă, spun eu.

Apoi îmi amintesc pictura murală de pe peretele sălii Zeului Mării. în pictură, dragonul a fost desenat urmărind o perlă prin cer.

— Este posibil ca dragonul să-şi fi pierdut perla, spune Mask, ceea ce ar putea fi legat de blestem.

— Sau i-a fost furată, spune Dai, sumbru.

în coşmarul Zeului Mării, el era rănit. Poate că acela a fost momentul în care perla a fost furată.

— Deci, dacă recuperez perla şi o returnez Zeului Mării, atunci dragonul îmi va îndeplini dorinţa?

Dai şi Mask schimbă o privire.

— Dacă ar fi atât de simplu, spune Dai, mai toţi ar căuta şansa de a-şi pune o dorinţă.

— Doar cineva la care dragonul ţine foarte mult îşi poate pune o dorinţă pe acea perlă, explică Mask.

— Cineva pe care dragonul... îl iubeşte? Mask încuviinţează din

cap.

— Dragonul şi Zeul Mării sunt una şi aceeaşi persoană. Dragonul este sufletul Zeului Mării. Dacă Zeul Mării iubeşte pe cineva, acea persoană ar avea puterea de a-şi pune o dorinţă pe perla dragonului. în trecut, întotdeauna împăratul a fost cel pe care Zeul Mării l-a iubit cel mai mult. Se spune că, în vremuri de mare pericol, împăratul îşi putea pune o dorinţă, pentru a schimba lumea.

* * *

în camera principală, mă întâlnesc cu Namgi, Kirin şi Shin şi le povestesc ce- am aflat de la strămoşii mei. Kirin şi Shin nu sunt surprinşi când descoperă adevăratele identităţi ale spiritelor care m-au ajutat, dar Namgi pare destul de şocat.

— Trebuie să-i ceri scuze, pentru mine, stră-străbunicii tale, Mina, zice el intimidat. Spune-i că n-am vrut să spun nici jumătate din lucrurile pe care le- am spus.

— Namgi, nu sunt majoritatea spiritelor de aici strămoşii unuia sau ai altuia? Fiecare spirit cu care cochetezi ar putea fi o bunică.

El geme.

— Nu-mi aminti.

Cu informaţiile primite de la strămoşii mei, ştiu cum să o salvez pe Shim Cheong. Cu toate acestea, nu este deloc atât de simplu pe cât pare, fiindcă,

oricât aş şti că mă respectă Zeul Mării, el, totuşi, nu mă iubeşte.

Şi întrebările lui Hyeri despre blestem mi-au adus aminte cum m-am simţit prima dată când am intrat în palatul lui, ca şi cum mi-ar fi lipsit ultima parte a unei poveşti, acel sfârşit ce nu poate fi atins.

Tresar când o durere ciudată îmi străbate inima. Cu coada ochiului, văd Firul Roşu al Sorţii încordându-se în aer.

— Mina?

Shin face un pas înainte.

— Ce s-a întâmplat?

Firul Roşu al Sorţii trage din nou, puternic, iar eu gem.

— Este... este Firul Roşu al Sorţii... Shin rămâne mut.

— Ceva nu e în regulă.

încă o smucitură şi mă prăbuşesc. Shin mă prinde şi mă aşază pe

podea.

— Devine spirit.

Pot auzi vocea lui Kirin deasupra mea.

— A trecut exact o lună de când a intrat în Tărâmul Spiritelor.

Lupt împotriva durerii îngrozitoare; mă simt ca şi cum sufletul mi-ar fi smuls din trup.

— Ce facem? întreabă Namgi. Cum o putem ajuta? Kirin se uită la

Shin, care îi întâlneşte privirea.

— Trebuie să se întoarcă la Zeul Mării.

Shin nu ezită. Dintr-o singură mişcare, mă ridică de pe podea şi îmi pune braţele în jurul gâtului său. Cu o viteză neomenească, iese din Casa Spirit, alergând pe străzi şi sărind peste acoperişuri.

Durerea mea se diminuează pe măsură ce ne apropiem de palat. Când ajungem în curtea din afara sălii Zeului Mării, sunt suficient de puternică pentru a putea sta în picioare. Shin mă lasă jos, pe pământ.

— Aşteaptă-mă în grădină, îi spun înainte de a mă grăbi spre sala Zeului Mării.

Ca şi în prima noapte, când Firul Roşu al Sorţii m-a condus la el, Zeul Mării este prăbuşit pe tron cu ochii închişi.

în spatele lui, soarele la apus colorează pictura murală a dragonului în portocaliu şi galben, iar perla, în aur lustruit.

— Mina?

Ochii Zeului Mării se deschid.

Mă apropii de el, iar el ridică privirea spre mine.

Nu seamănă deloc cu Zeul Mării din ultima poveste pe care i-am spus-o. Acel zeu era măreţ şi puternic. La urma urmei, la sfârşit, a lăsat-o pe Shim Cheong să se ducă acasă.

Uitându-mă acum la Zeul Mării, mă întreb cum poate un zeu să fie aşa de fragil? Atât de uman?

Sfâşierea de mai înainte s-a atenuat până la o durere surdă. Suntem foarte aproape unul de altul, panglica este scurtă, doar de lungimea unui braţ. Eu fac să dispară distanţa, strângându-i mâna într-a mea. Mâna lui este rece şi moale, în timp ce a mea este caldă şi fermă. Nu se întâmplă nimic surprinzător. Nu sunt atrasă în niciun vis; nu există o explozie de lumină. Când mă îndepărtez, Firul Roşu al Sorţii a dispărut.

— Mina.

Zeul Mării se ridică.

— Ce s-a întâmplat? Ce-ai făcut?

— Nu sunt mireasa ta, spun eu blând. Nu cu adevărat. Tu nu mă iubeşti şi nici eu pe tine. Avem o soartă comună, dar nu în acest fel.

Mă întreb dacă Zeul Mării va protesta. Sprâncenele i se unesc într-o cută şi, chipul său delicat e cuprins de o îngrijorare sinceră.

— Dar vei muri, Mina. Vei deveni spirit.

— Nu, dacă mă poţi ajuta. Zâmbesc pentru a-l linişti.

— Trebuie să fii puternic, încă puţin. Poţi face asta pentru mine?

— Eu... da. Cred că pot.

Plec de lângă el şi ies în fugă pe uşa din spatele tronului, în jos pe treptele de piatră şi prin grădină. Durerea a dispărut, dar ştiu că în curând voi deveni spirit. Şi deşi mi-e frică, speranţa mea creşte.

Vreau să-i spun lui Shin totul – că îmi pare rău că l-am părăsit, că la vremea aceea am simţit că era singura decizie pe care o puteam lua. Dar am greşit. Există întotdeauna o alegere.

Vreau să-i spun lui Shin că îl aleg pe el, întotdeauna pe el şi numai pe el.

Alerg prin grădină, sărind peste pârâu şi printre copacii ce clipesc, parcă, în strălucirea portocalie a apusului. Trec pe lângă poiană şi peste pod, ieşind pe dealul cu vedere spre pavilionul în care stă Shin.

Nu-ţi urma soarta, Mina. Lasă soarta să te urmeze pe tine.

Shin aşteaptă în pavilionul de lângă Iazul Bărcilor de Hârtie. Se întoarce când mă apropii de trepte, privirea lui căutând-o pe a mea.

33

— Ai vorbit cu Zeul Mării? întreabă el, încet, uitându-se la mine în felul acela care întotdeauna îmi face inima să bată mai repede.

— Da, răspund. Şi ştiu ce trebuie să fac.

Ochii lui Shin întârzie pe mâna mea, apoi se îndepărtează către iaz, dar nu înainte ca eu să observ durerea sfâşietoare de pe chipul lui. în seara asta, bărcile de hârtie se înghesuie la mal ca un cârd de raţe. Parcă în orice moment îşi vor întinde aripile şi vor zbura.

— Nu te voi întreba nimic, spune Shin. Voi respecta orice decizie vei lua. Dacă te căsătoreşti cu Zeul Mării, te voi proteja şi voi veghea asupra voastră, a amândurora. Toată viaţa mea.

Inima mea se umple de dragoste pentru el. Ce bun este, ce generos şi blând!

— Dar n-am vrut să mă retrag când a contat... deoarece ştiu că tu nu ai da înapoi niciodată, în vorbe sau în fapte.

El zâmbeşte, iar inima mea face un salt mortal.

— Poate că n-am suflet şi n-am un Fir Roşu al Sorţii, dar nu am nevoie de niciuna dintre acestea ca să ştiu că te iubesc.

— Shin, spun eu, cu respiraţia tăiată, Firul Roşu al Sorţii a

dispărut. El clatină din cap.

— Nu înţeleg.

— Firul dintre Zeul Mării şi mine, explic. Mi-am lipit mâna de-a lui, aşa cum, dacă-ţi aminteşti, am făcut cu tine când s-a format prima dată soarta noastră, deşi ai insistat că nu va funcţiona. Ei bine, a funcţionat, spun eu, victorioasă. Aşa cum ştiam că se va întâmpla, pentru că eu nu-l iubesc. Te iubesc pe tine şi îmi aleg singură soarta.

Mă aplec înainte, ţinându-mă de umerii lui pentru a mă echilibra, şi îmi apăs buzele pe buzele lui, într-un sărut.

Apoi fac un pas înapoi, roşind, dar hotărâtă să-i întâlnesc privirea. La urma urmei, el a spus că nu dau înapoi. Shin îşi revine repede. întinzându-se, mă ia de mână, trăgându-mă mai aproape, până când sunt în braţele lui şi apoi mă sărută. Inima lui bate la fel de repede ca a mea. îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său, întorcându-i fiecare sărutare, cu egală pasiune.

Când în sfârşit ne dezlipim unul de altul, dragostea pe care o văd în ochii lui mă lasă fără glas.

— Lordul Cocor s-a înşelat, spune el. A zis că, odată ce Firul Roşu al Sorţii s- a format, tu ai să ştii cum să rupi blestemul.

Mă uit la Shin şi am dintr-odată o revelaţie.

— Nu cred că s-a înşelat. Shin se încruntă uşor.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să fac ceva şi trebuie să merg undeva. Mă aştepţi aici? Ai încredere în mine?

La început nu-mi răspunde, privindu-mă cu ochii săi întunecaţi ca marea. Apoi zâmbeşte, cu o uşoară tresărire a buzelor.

— Din tot sufletul.

Fug înapoi prin grădină, hol şi curţi – Zeul Mării nu se vede nicăieri – şi în jos pe trepte. Inima îmi bate sălbatic în piept. Simt că toate răspunsurile la întrebările mele îmi sunt acum la îndemână.

Mă întorc pe aleea unde am văzut-o ultima oară pe Zeiţa Lunii şi a Memoriei, la altarul ei ascuns în alcov. Vasul pentru ofrande din faţa tăbliţei este gol, aşa că aşez în centrul lui cuţitul străstrăbunicii mele. Ridic apoi cremenea şi, lovind piatra, obţin o scânteie de la care aprind o bucată de hârtie şi apoi beţişoarele de tămâie.

Mă dau înapoi şi şoptesc o rugăciune. Când deschid ochii, Zeiţa Lunii şi a Memoriei este lângă mine.

Mă priveşte prin ochii ei luminaţi de lumânări, deşi, în seara asta, flacăra lor abia pâlpâie.

— Nu ţi-e frică de mine? mă întreabă, părând mai mult curioasă decât furioasă.

— Nu mi-e frică, răspund, şi este adevărat.

— Atunci nu ţi-e frică de nimic?

— Mi-e frică de păduri.

Ea îşi arcuieşte o sprânceană, crezând, în mod clar, că glumesc.

— Când eram copil, m-am pierdut într-o pădure, îi explic eu. îl urmăream pe fratele meu mai mare când am văzut o vulpe şi, alergând după ea, am rătăcit drumul. Mult timp, nu mi-am putut aminti cum am ieşit din hăţişuri. Tot ce- mi aminteam era frica de copacii necunoscuţi, ascunşi în întuneric.

Zeiţa închide ochii şi mă întreb dacă retrăieşte amintirea asta, împreună cu mine.

— Am stat ore întregi, plângând, între rădăcinile unui copac. Mi-a fost foarte teamă că nu mă va găsi nimeni, că voi fi singură, în întuneric, pentru totdeauna. Dar apoi am văzut o lumină prin coroana înfrunzită a copacului. Razele lunii s-au strecurat printre ramuri pentru a lumina o potecă prin codru.

Luna m-a condus acasă.

Zeiţa îşi aţinteşte privirea spre mine, lumânările din ochii ei fiind acum strălucitoare.

— Bunica mea spunea mereu că, deşi soarele aduce căldura şi lumina, simbolul marelui nostru împărat este luna, care protejează femeile şi noaptea. Ea este mama care ne păzeşte pe toţi.

Trag adânc aer în piept.

— Am făcut un târg, tu şi cu mine. Am împărţit cu tine o bucată din sufletul meu. Este corect să-mi dai ceva în schimb.

— Şi ce-ar trebui să fie acest ceva?

— O amintire. Arată-mi ce s-a întâmplat acum o sută de ani, pe o stâncă de lângă mare. Arată-mi ce i s-a întâmplat Zeului Mării, încât şi-a pierdut orice speranţă. Arată-mi ce s-a întâmplat cu împăratul poporului meu.

Zeiţa scoate din mânecă o barcă de hârtie foarte veche, cu marginile zdrenţuite. Pare că o rafală de vânt ar s-o ducă în depărtări. Ea mi-o întinde. Ridic mâna şi îi ating aripile de hârtie.

* * *

M-am întors pe faleza din visul Zeului Mării. Dar acolo unde atunci era marginea stâncii, acum nu se vede nimic.

Este linişte aici. Vântul e tăios, dar limpede. Deasupra, soarele îşi trimite razele pe marea sclipitoare unde, dimineaţa devreme, au ieşit în larg bărcile de pescuit.

Fac câţiva paşi în faţă, cu gândul să observ mai bine feţele oamenilor din

bărci, când pământul începe să se cutremure sub mine, bucăţi de stânci prăbuşindu-se de pe faleză, în mare. Un batalion de războinici călări se apropie de deal. în fruntea grupului – pe un cal de război magnific – este Zeul Mării.

Totuşi ceva nu e în regulă. Armura lui de aur este pătată de murdărie şi are dâre de sânge.

Un bărbat se apropie călare de Zeul Mării. Poartă pe piept o pavăză cu un sigiliu înfăţişând un tigru care se ridică pe picioarele din spate, indicând rangul de general al armatelor împăratului.

— Maiestate, strigă bărbatul. Trebuie să fugi înainte să fie prea târziu.

Zeul Mării îşi scoate coiful. Expresia aceea cu care m-am obişnuit – cea care îl face să pară pierdut şi rănit – lipseşte. El arată... feroce,

ca un conducător de oşti. Cu privirea aţintită asupra generalului, izbeşte coiful de pământ.

— Nu-mi voi abandona oamenii. O să rămân şi o să lupt!

— Maiestate, protestează generalul, trebuie să trăieşti. Tu eşti mai mult decât o persoană. Eşti speranţa poporului nostru!

Zeul Mării arată ca şi cum şi-ar menţine poziţia, dar apoi blestemă. Brusc îşi întoarce calul.

însă e deja târziu. Micul grup de bărbaţi a zăbovit prea mult în spaţiu deschis. Un inamic mai numeros urcă pe faleză, prinzând luptătorii în capcană.

Bătălia care urmează este sângeroasă, teribilă. Bărbaţii formează un cerc în jurul Zeului Mării, dar, unul câte unul, ei cad. în curând rămân numai zeul şi generalul lui.

Dându-şi seama că sunt înfrânţi, generalul loveşte cu sabia crupa calului Zeului Mării. Acesta nechează, apoi o ia la galop departe de luptă.

în mine înfloreşte o speranţă şi îmi umple pieptul, dar moare rapid când văd un soldat inamic ridicându-se de unde se ascundea, în spatele unei pietre mari. Pune o săgeată în arc, trăgând coarda înapoi.

Eliberează săgeata, care descrie o traiectorie curbă prin aer.

— Ai grijă! ţip eu, dar bineînţeles că nimeni nu mă aude. Nimeni nu mă poate vedea. Aceasta este doar o amintire, de acum foarte mult timp.

Săgeata străpunge pieptul Zeului Mării.

El alunecă de pe cal şi cade la câţiva centimetri de marginea stâncii. Inamicul se retrage. A realizat ce şi-a propus să facă. Este inevitabil. O astfel de rană este fatală.

Mă reped spre Zeul Mării, agitând braţele în aer, deasupra lui. Chiar dacă aş întinde mâna, n-aş putea să-l ating. Ne despart o sută de ani. Vârful săgeţii iese în afară din spate, înmuiat în sânge. E pe moarte. Zeul Mării se uită la mine şi, pentru o clipă, parcă m-ar vedea. Dar apoi îşi întoarce faţa, cu ochi iscoditori.

— Cine eşti tu? şopteşte.

Ridic privirea. De cealaltă parte a lui se ghemuieşte...

— S-Shin? Ce cauţi tu aici? întreb.

Nu răspunde. Ca şi Zeul Mării, nici el nu mă poate vedea.

Zeul Mării tuşeşte, iar sângele i se prelinge printre dinţi. Arată tânăr. Prea tânăr pentru a muri.

— De ce nu-mi răspunzi? ţipă el. Cine eşti tu?

— Nu vorbi, spune Shin, iar vocea lui este calmă, liniştitoare. Ai fost săgetat în plămâni.

— Oare mor?

— Da.

Zeul Mării îşi închide ochii, o tristeţe teribilă învăluindu-i chipul.

Shin se uită la băiat, iar eu mă uit la el. Arată diferit în această amintire. Poartă o robă lungă, albastră, asemănătoare cu cea pe

care o purta la festival. Părul lui este mai lung, legat într-un nod. Murmură încet:

— Ţi-e frică.

Băiatul deschide ochii şi peste trăsăturile lui se aşterne o expresie furioasă, aprigă. Dar apoi geme, durerea crescând. Ochii i se împăienjenesc.

— Mi-e mai puţin frică să mor decât să-i las singuri pe toţi.

Cuvintele lui îmi amintesc de coşmar. El spusese: I-am părăsit la nevoie. I-am părăsit, pe toţi, la nevoie.

Deodată, băiatul îl apucă de mânecă pe Shin.

— Oamenii mei. Cine va avea grijă de ei când voi fi plecat? Cine va face în aşa fel încât să fie în siguranţă?

Cuvintele lui sunt disperate, sângele bolborosindu-i printre buze.

— Eu voi avea grijă de ei.

— Tu...

Băiatul pare să se relaxeze.

— Ştiu cine eşti. Tata mi-a vorbit despre tine. A spus că protejezi poporul nostru şi că, dacă vom fi vreodată la ananghie, mă vei ajuta. Mă ajuţi acum?

Se aude un sunet asemănător cu foşnetul stelelor căzătoare. Ridic privirea şi văd dragonul deasupra noastră, ţinând în gheara stângă o perlă uriaşă.

Dragonul arată cum nu l-am mai văzut până acum. Solzii lui sunt de un albastru vibrant, orbitor. Mustăţile sunt lungi, albe. Chiar se mişcă mai liber prin aer – pluteşte vesel. Dragonul scapă perla şi aceasta explodează în lumină, transformându-se într-o magnifică pereche de aripi albastru-argintiu, ieşind din spatele umerilor lui Shin.

împăratul se uită la Shin, cu o privire de mirare pură pe chip.

— Cine eşti tu?

— Eu sunt Zeul Mării.

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta.

— Pune-ţi o dorinţă.

— Vreau să trăiesc.

înapoi pe alee, barca cade în praf, zburând, din mâna mea, în vârtejuri.

— S-a făcut, spune zeiţa. Până acum, Zeul Mării şi împăratul îşi vor fi recăpătat amintirile, cine au fost, cine sunt, care sunt fiinţele prinse în puterea dorinţei.

încă mai simt amintirea pe piele, sărutul sărat al aerului, alunecarea dragonului pe cer, Zeul Mării. Shin. Sunt unul şi acelaşi. Pentru a salva viaţa împăratului, Shin i-a dat sufletul său, dragonul. Acum înţeleg cum de pot împărtăşi Firul Roşu al Sorţii atât cu împăratul, cât şi cu Shin, pentru că, timp de o sută de ani, sufletul lor a fost unul singur.

— De unde ai ştiut? întreabă zeiţa. Amintirea a confirmat doar ceea ce bănuiai deja.

De unde am ştiut? Mă gândesc la toate piesele pe care le-am adunat până acum – Shin, care şi-a pierdut sufletul şi amintirile odată cu el; Zeul Mării, care părea mai puţin un zeu şi mai mult un băiat prins într-un coşmar teribil. Dar mai ales ştiam...

— Pentru că eu sunt mireasa Zeului Mării, iar Shin este cel pe

care-l iubesc. După o pauză, zeiţa oftează.

— Ei bine, pot accepta înfrângerea când adversarul este mai bun decât mine. Dar indiferent cine poartă sufletul dragonului, el poate fi răsturnat de pe tron. Grăbeşte-te înapoi, mireasă, la al tău Zeu al Mării. Anunţă-l să aştepte, în curând, o vizită de la Zeiţa Lunii şi a Memoriei.

O cercetez pe zeiţă. Faţa ei este îmbujorată şi ochii îi strălucesc triumfători, în ciuda tuturor celor întâmplate, când am cerut să văd amintirea, o avea deja cu ea, aşteptând să o dăruiască. Undeva, în inima ei, a dorit să văd amintirea. A vrut să descopăr adevărul.

— Dacă puterea este ceea ce îţi doreşti, spun eu, atunci există o cale mai bună de a o obţine decât să te lupţi cu Zeul Mării.

îşi arcuieşte o sprânceană, cu o expresie neîncrezătoare.

— Şi care este această cale?

— Nu există zeiţă mai iubită decât aceea care protejează copiii.

Mă gândesc la tânăra mamă care şi-a pus o dorinţă lângă pârâu şi la cei mulţi dinainte şi de după ea, care au greşit punându-şi speranţa într-o zeiţă nepăsătoare. Totuşi am întâlnit-o pe Zeiţa Femeilor şi a Copiilor... şi nu am mai cunoscut nicio zeiţă atât de nepotrivită pentru un rol atât de onorat.

— Vrei să spui că ar trebui să devin Zeiţa Femeilor şi a Copiilor?

— Cu siguranţă ai găsi puterea pe care o cauţi. Căci, dacă este adevărat că zeii dobândesc putere prin dragostea poporului lor, vei avea multă putere. Pentru că dragostea dăruită copiilor şi primită de la ei este cea mai puternică iubire din lume.

Zeiţa mă priveşte cu o expresie precaută.

— Dar de ce crezi că aş fi potrivită pentru un asemenea rol?

Mă gândesc la bunica mea, care, după ce părinţii mei şi bunicul au trecut în următoarea viaţă, ne-a crescut de una singură pe fraţii mei şi pe mine. Mă gândesc la înverşunata mea stră-străbunică, Mask, care m-a ocrotit şi m-a îndrumat tot timpul petrecut pe tărâmul Zeului Mării. Mă gândesc la zeiţa care stă în faţa mea, care l-a protejat pe Dai de Imugi, care a vărsat lacrimi pentru cumnata mea şi copilul ei, care a trimis lumina lunii să mă călăuzească spre casă.

— Pentru că, la fel ca femeile din familia mea, ai înţelepciunea unui cocor, inima unui tigru şi o bunătate şi o dragoste pe care doar o zeiţă care preţuieşte copiii le poate avea. Este o povară grea să fii o zeiţă atât de iubită, dar cred că

o poţi purta.

Zeiţa ridică o sprânceană, abia perceptibil, dar o văd.

— Credinţa ta e puternică. Mi-e greu să te contrazic.

— O să-ţi răspund simplu, spun, întorcându-mă deja să plec şi strigând peste umăr: Crede şi tu!

* * *

în oraş e linişte, o atmosferă asemănătoare celei când am intrat pentru prima dată în Tărâmul Spiritelor, dar fără ceaţă. Magia pluteşte, grea, în aer. Este ca şi cum oraşul şi toţi minunaţii săi locuitori şi-ar ţine respiraţia. îmi şterg ochii cu dosul palmei, îndepărtând lacrimile care s-au adunat în colţurile lor. Au început să-mi şiroiască pe obraji când am părăsit-o pe zeiţă şi nu s-au mai oprit de atunci. Dar acum trebuie să se oprească. Trebuie să fiu puternică, mai puternică decât am fost vreodată.

Nu mă călăuzesc după niciun Fir Roşu al Sorţii. Calea pe care o urmez este cea pe care o cunosc.

Cunosc acest oraş şi îi cunosc străzile numeroase, grădinile, canalele, aleile şi făpturile lui. Bulevardul principal, care duce la palatul Zeului Mării, e pustiu. Porţile sunt larg deschise. Pentru ultima dată, urc treptele şi intru pe uşi.

Dau de Namgi şi Kirin în prima curte.

— Mina!

Namgi se îndreaptă spre mine, cuprinzându-mă într-o puternică îmbrăţişare, îl îmbrăţişez şi eu la fel de tare.

— Eşti aici! strig eu. Mi-a fost atât de teamă că nu vă voi vedea înainte de...

— Mina, s-a întâmplat ceva extraordinar! spune Namgi.

Se lasă pe spate şi pot să-i văd bine faţa. Chipul lui trădează bucurie şi mirare.

— Ştim totul: despre împărat, despre Zeul Mării. Shin este Zeul Mării! îţi vine să crezi?

— Unde este? întreb eu.

— în sală. Noi am ajuns chiar înaintea ta.

Kirin se apropie din spatele lui Namgi, cu ochii aţintiţi asupra mea, privindu- mă cu atenţie.

— Ce spuneai, Mina? Că ţi-a fost teamă că s-ar putea să nu ne mai vezi înainte de...?

îi dau drumul lui Namgi din îmbrăţişare, făcând un pas înapoi.

— Ne-am recăpătat amintirile, dar efectele dorinţei împăratului se manifestă încă asupra noastră. Timp de o sută de ani poporul meu a suferit din cauza furtunilor – asta este adevărat. Dar, de asemenea, din cauza absenţei împăratului, ţara noastră a fost implicată în războaie constante. Pentru a avea o pace durabilă trebuie ca atât împăratul, cât şi Zeul Mării să se întoarcă la noi şi există o singură cale prin care se poate face acest lucru.

Kirin se prinde repede.

— Trebuie să-ţi pui o dorinţă.

— Dar...

Namgi aruncă o privire spre noi.

— O astfel de dorinţă este la fel de puternică precum aceea a împăratului. Se poate întâmpla orice. Ar trebui să-ţi doreşti ca Zeul Mării şi împăratul să fie acolo unde le este locul. Este posibil ca nu numai Shim Cheong, ci şi tu să fiţi trimise înapoi, atât timp cât niciuna dintre voi n-a devenit încă spirit.

— Este singura cale, şoptesc. Namgi, ai întrebat odată dacă eu sunt pasăre sau mireasă. Cred că sunt amândouă şi mai mult decât atât. Deşi, pentru tine, mi-ar plăcea să cred că sunt o prietenă.

— Cea mai bună prietenă, zice Namgi, înecat de lacrimi.

— Şi Kirin.

Mă întorc către războinicul cu ochi argintii, atât de statornic şi de

loial.

— Nu am încredere în nimeni cum am în tine, când este vorba de siguranţa şi sănătatea lui Shin. Eşti cel mai de nădejde dintre camarazii lui.

— Mă onorezi, spune Kirin încet.

înainte să mă las copleşită cu totul de emoţii, întorc spatele şi fug prin următorul rând de uşi. în curtea din faţa sălii Zeului Mării, găsesc dragonul. El umple în întregime spaţiul acela mare, trupul lui neliniştit atingând pereţii. La vederea mea, rămâne nemişcat.

Fac un pas înainte, încrucişându-mi privirea cu aceea a fiarei uriaşe, întunecaţi ca marea, ochii dragonului mi se par familiari şi sunt cuprinsă de un sentiment de siguranţă şi căldură. Păşind apoi printre picioarele lui, trec de maxilarul lui masiv.. Căldura respiraţiei sale îmi mângâie creştetul.

Odată ce-am trecut, mă întorc şi întind mâna. Dragonul ridică una dintre gheare şi pune, uşor, perla în palma mea. Este de mărimea unei pietricele. Strângând-o în pumn, mă grăbesc, cu paşi mărunţi, spre sala Zeului Mării.

— Shin!

S-a prăbuşit pe podea, la jumătatea sălii. Mă reped înainte şi cad în genunchi lângă el.

— Acum ştii adevărul, spune el, despre cine sunt şi despre ce-am făcut. Eu sunt Zeul Mării. Eu sunt cel care întotdeauna ia şi niciodată nu dă înapoi.

Vocea lui trădează un zbucium amar.

Mă doare inima pentru el. Timp de o sută de ani, oamenii lui au trăit în suferinţă, oamenii pe care el a jurat să-i protejeze. Pentru Shin – puternic, loial, devotat – asta pare a fi cea mai mare trădare a sufletului său.

— Nu, spun eu ferm. Tu eşti cel care l-a salvat pe împărat. I-ai dat sufletul tău când era pe moarte, sufletul unui zeu. Ştiai că numai o putere atât de mare îl poate salva.

— îmi amintesc, şopteşte el, întorcându-se spre mine. Pe o stâncă, lângă mare, şi-a dorit să trăiască.

Mă priveşte cu atâta uimire şi vulnerabilitate şi îmi dau seama că şi el are tot atâta încredere în mine câtă am eu în el.

— Ce se întâmplă acum, Mina?

Ridic mâna între noi, deschizând-o încet, pentru a dezvălui perla

din interior.

— îmi pun o dorinţă şi vă trimit pe tine şi pe împărat la locurile

potrivite.

— Dar tu? întreabă el, încet. în povestea tăietorului de lemne, fecioara din cer a fost trimisă înapoi în locul în care dorea să fie, la familia ei. Asta vrei?

Inima mea e frântă. Pentru că vorbele lui trezesc un dor înăuntrul meu. Vreau să-mi văd familia, pe bunica şi pe ai mei, să ştiu că sunt cu toţii sănătoşi, să ne putem lua rămas-bun aşa cum se cuvine. Vreau să lucrez alături de săteni la semănatul noii vieţi pe câmpuri, să construiesc case care să reziste. Vreau să văd copacii crescând înalţi. Vreau să-mi văd cumnata cum naşte un copil sănătos. Dar tot atât de mult cât îmi doresc toate aceste lucruri şi poate chiar mai mult îl vreau pe Shin...

îl iubesc.

— Un an, spun eu. Vino la mine peste un an şi pune-mi aceeaşi întrebare.

Privirea lui Shin se întoarce spre mine şi văd în ochii lui toate cuvintele pe care nu le poate spune – că mă iubeşte, că vrea să rămân. Dar tocmai şi-a recăpătat sufletul şi trebuie să descopere cine este el ca Zeu al Mării, pentru sine.

— Aşteaptă-mă, spune el, acolo unde pământul se întâlneşte cu marea.

Perla începe să strălucească în palma mea, caldă la atingere. Shin îmi acoperă mâna cu a lui, ţinând-o strâns.

— îmi doresc ca lumea să fie aşa cum ar trebui să fie, şoptesc, împăratul să revină la locul lui de drept, iar Shin să fie aşa cum a fost odinioară: Zeul Mării şi ocrotitorul poporului nostru.

Ultimul lucru pe care îl aud este vocea lui Shin, care strigă.

Te iubesc. Aşteaptă-mă acolo unde pământul se întâlneşte cu marea.

Mă trezesc cu lumina soarelui în ochi. Stau întinsă la marginea iazului din grădina familiei mele, cu Shim Cheong lângă mine. Totul pare să fie la fel ca acum o lună. Oalele de ceramică mărginesc gardul din fundul grădinii, pline cu boabe de soia care fermentează pentru iarnă. Raţele, care cuibăresc, măcăne în stuf. Dincolo de grădină este casa mea, cu acoperişul ei din paie şi pereţii din lemn.

Uşa din spate se deschide.

— Mina!

Bunica mea vine în fugă peste gazon, cu Joon urmând-o. Mă ridic la timp ca să o prind, în timp ce ea mă cuprinde în braţe.

— Oh, Mina, iubirea mea, iubita mea nepoată.

O ţin aproape, dând frâu liber lacrimilor. Lângă noi, Joon o strânge pe Cheong lângă el, sărutând-o zgomotos.

Dinspre casă, aleargă Sung şi Soojin. Bunica îmi dă drumul şi sunt prinsă în îmbrăţişare de fratele meu mai mare. Apoi Soojin mă îmbrăţişează uşor, mirosind a hibiscus şi a perele pe care trebuie să le fi curăţat cu doar câteva minute înainte. După aceea sunt în braţele lui Joon şi – poate din cauza tuturor amintirilor care mă invadează, despre cum obişnuia să mă mângâie când eram mică, când mă zgâriam la genunchi, când ceilalţi copii din sat mă tachinau pentru felul meu ciudat de a fi – încep să plâng cu sughiţuri.

Sunt atât de uşurată că ei sunt în siguranţă.

Mai târziu le voi spune ce s-a întâmplat în Tărâmul Spiritelor, cum am sărit în mare şi cum m-am trezit într-o lume de ceaţă şi magie.

îi voi spune bunicii că am cunoscut-o pe bunica ei, care se numea Mask şi îşi ascundea faţa de mine, pentru că ştia că, dacă m-aş uita la ea, aş recunoaşte-o. Şi voi povesti despre ei toţi, despre bunicul, cum o protejează pe Miki, fără să o scape din ochi. Le voi spune lui Soojin şi Sung cât de fericită este Miki şi că are personalitatea veselă a lui Sung şi inteligenţa şi frumuseţea lui Soojin.

Le voi spune despre Namgi, Kirin şi Nari, Shiki şi Hyeri...

Şi despre Shin. Cât de înalt, nu foarte înspăimântător şi onorabil este. Cum m-a salvat iar şi iar, atât fiind el însuşi, cât şi dragon... Şi cât de mult îl iubesc.

Dar acum nu spun nimic din toate aceste lucruri.

După un timp, ne desfacem din îmbrăţişări, doar pentru ca Cheong

să strige: – Mina, ia uite!

înflorite roz şi aurii pe iaz, ca nişte stele mari căzute pe pământ, sunt o mie de flori de lotus, în plină strălucire.

* * *

Am crezut că schimbările vor veni treptat, dar în săptămânile care au urmat întoarcerii mele, efectele dorinţei mele s-au făcut simţite pretutindeni. în locurile în care furtunile au smuls copacii, puieţii răsar peste noapte. Acolo, unde secetele au secat pâraiele şi râuri, apa pare să umple albiile goale, în curând pline de peşti şi păsări. Şi, încă şi mai minunat, circulă zvonuri din nordul sfâşiat până

acum de război că orice armă ridicată cu intenţia de a ne vătăma se sfărâmă în praf.

Apoi mai sunt şi micile miracole. Vecinii lucrează unul lângă altul pentru a reface pământul, cultivând plante şi împărţindu-şi timpul şi munca. Copiii mici din satul meu ajută bătrânii să se bucure de tihnă la umbra pinilor mari, în timp ce ei se joacă în pâraiele scânteietoare. în fiecare săptămână eu conduc un grup de femei în pădure, ca să sape după rădăcini şi să adune fructe de pădure şi ierburi de leac. Uneori stăm atât de mult în codru, încât cade noaptea, dar nu ne este frică niciodată, pentru că întotdeauna o cale luminată de lună pare să ne ducă până acasă.

Totuşi despre cel mai mare miracol aud abia la o lună după întoarcerea mea. Din capitală soseşte un mesager regal. Urcat pe un butoi de lângă fântâna satului, el transmite un mesaj care pare mai mult o poveste extraordinară decât o proclamaţie: împăratul, care a dispărut acum o sută de ani, a apărut ca prin farmec pe treptele palatului, nefiind nici cu o zi mai în vârstă.

— Unde a fost în tot acest timp? întreabă bătrânul satului, dând glas surprizei noastre.

— Nu are amintiri despre locul unde a fost, a venit răspunsul mesagerului. Dar mulţi cred că a fost în Tărâmul Spiritelor, protejat vreme de o sută de ani de însuşi Zeul Mării!

Sătenii suspină adânc, ochii lor întorcându-se firesc către Cheong şi către mine, acolo unde stăm, în spatele mulţimii. Mă întreb cum trebuie să fie pentru împărat să se fi trezit din vraja unui somn de o sută de ani, fără să-şi amintească nimic din timpul petrecut ca Zeu al Mării. Pentru cineva care iubea atât de mult poveştile, el joacă acum un rol într-una din cele mai fascinante.

— Şi-a recâştigat palatul cu ajutorul strănepoţilor foştilor săi adepţi, continuă mesagerul, şi în timp ce noi vorbim, el lucrează pentru a restabili pacea şi ordinea în ţară.

Bucuria îi cuprinde pe toţi la această veste minunată.

După proclamaţia mesagerului, o mulţime de săteni se apropie de Cheong să- i mulţumească pentru fapta ei măreaţă, iar ea se uită la mine cu o privire resemnată. Ridic din umeri, zâmbindu-i.

Am observat, la câteva zile după întoarcerea noastră, că majoritatea sătenilor credeau că Shim Cheong a fost cea care a pus capăt blestemului Zeului Mării, deoarece ea a fost ultima mireasă trimisă jos – şi singura, în afară de mine, care s-a întors. La început, îngrozită, ea a încercat să-i corecteze pe mulţii binevoitori, dar i-am spus că nu mă deranjează. Şi nu mă deranjează, într-adevăr. La urma urmei, în ultima poveste pe care i-am spus-o Zeului Mării, Shim Cheong era mireasa lui.

Anotimpurile trec şi vine primăvara. Sung şi Soojin sunt binecuvântaţi cu venirea pe lume a unui copil. Străbunica ei o numeşte Mirae, în cinstea viitorului ei strălucit.

Pe măsură ce primăvara se transformă în vară, încep să merg tot mai des în jos, spre plajă. Familia mea observă şi, ghicind motivul, face pregătirile pentru plecarea mea. Bunica şi surorile mele îmi cos o rochie frumoasă, cu stofă luată din rochiile lor, atât pentru a mă onora, cât şi pentru a-mi aminti de ele. Fraţii mei îmi dăruiesc un pumnal – Joon sculptează pe mâner o coţofană – pentru a-l alătura cuţitului stră-străbunicii mele.

La exact un an după ce am ajuns înapoi în lumea de sus, aştept pe plajă, înconjurată de familia mea, când soarele apune şi luna răsare. Shin nu apare. A doua zi ne întoarcem pe plajă, apoi următoarea şi următoarea, până când rămân doar eu să aştept în fiecare zi lângă mare, când vara se preface în toamnă.

Mai întâi confuzia îmi întunecă gândurile, apoi mă îndoiesc că el m-a iubit vreodată, pe urmă înţeleg. Dacă împăratul şi-a pierdut amintirile când i s-a întors sufletul, atunci probabil că şi lui Shin i s-a întâmplat la fel.

* * *

Toamna se transformă în iarnă, iar în primăvara următoare acelaşi mesager se întoarce, surprinzându-ne pe toţi cu declaraţia că împăratul plănuieşte să călătorească spre micul nostru sat, pentru a sărbători aniversarea întoarcerii lui miraculoase. Urmează să aibă loc un festival, pentru a-l onora pe Zeul

Mării, mai întâi în sat şi apoi pe stâncile de lângă mare, iar sătenii se bucură.

în curând, din capitală sosesc caravane care aduc cu ele nobili şi doamne de curte, ai căror servitori montează pe câmp corturi simandicoase, emoţionând copiii şi făcându-i să mormăie pe bătrâni.

Timp de săptămâni, întregul sat se pregăteşte pentru sosirea împăratului, înşirând lampioane la streşinile clădirilor din piaţă şi printre ramurile copacilor care mărginesc poteca până la stânci.

Focurile pentru gătit ard până noaptea târziu, iar zgomotul puternic al ciocanelor ce lovesc lemnul se aude de la răsăritul până la apusul soarelui, în timp ce sunt reparate acoperişuri şi ridicate clădiri noi, pentru a găzdui sute de negustori şi meşteri care se îngrămădesc în satul nostru, în speranţa de a-i prinde pe nobili de clienţi.

Templul de pe ţărm dedicat Zeului Mării este restaurat şi adus la forma lui iniţială, iar un artizan este însărcinat de către locuitorii satului să picteze pe pereţii săi dragonul, înconjurat de nouăzeci şi opt de flori de lotus, pentru a onora fiecare mireasă sacrificată pentru a ne salva poporul.

Munca grea mă face să mă gândesc la magia de pe Tărâmul Spiritelor, dar este şi o distragere binevenită de la gândurile mele tot mai întunecate. Simt dorul ca o aşchie în inimă.

în dimineaţa dinaintea zilei festivalului, e zarvă mare în faţa casei noastre. Cheong şi cu mine ridicăm privirea de lângă vatră, unde stăm şi smulgem cozile mugurilor de fasole.

— Ce se întâmplă? întreabă Cheong. Ascult cu atenţie.

— Acrobaţi de circ?

— Poate că este din nou fiul cel mare al familiei Kim, glumeşte Cheong. E destul de hotărât să-ţi obţină favorurile.

Arunc un mugur de fasole în direcţia ei.

— Am doar optsprezece ani. Nu mă căsătoresc cel puţin încă zece ani de acum înainte!

Uşa se deschide, iar Joon se grăbeşte înăuntru. îl privim cum se sprijină de prag, gâfâind. Deschide gura şi o închide la loc. O deschide din nou, dar cuvintele nu ies.

— Joon, iubirea mea, spune Cheong cu răbdare. Cine a venit în vizită, de se face atâta zarvă? Alea care se aud sunt tobe?

— împăratul, spune Joon, fără suflare. A venit împăratul. Cheong se

ridică brusc, făcând ochii mari.

— în sat?

— La noi acasă! E chiar în faţa porţii.

Timpul pare să încetinească. Vocile emoţionate ale lui Cheong şi Joon devin murmure incoerente. Cheong se grăbeşte să le anunţe pe bunica şi pe Soojin, în timp ce Joon fuge în grădină să o ia pe Sung. Mă uit în jos şi văd că am zdrobit în palmă mugurul de fasole pe care-l ţineam în mână.

Ne adunăm în curtea mică a casei noastre. în faţă sunt Sung şi Soojin, care o ţine în braţe pe Mirae, apoi sunt Joon şi Cheong, pe urmă bunica mea şi, în sfârşit, eu.

Servitoarea noastră, o femeie în vârstă pe care am angajat-o după ce s-a născut Mirae, deschide uşile. împăratul păşeşte prin mica noastră poartă de lemn. încerc să-l văd în el pe Zeul Mării, băiatul atât de speriat şi de întristat, dar nu mai este acolo. Acest om cu spatele drept şi atitudinea mândră este la fel ca tânărul din amintire, cel care s-a confruntat cu moartea pe o stâncă pustie şi şi-a exprimat dorinţa de a continua să trăiască. îşi îndreaptă privirea asupra noastră. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, iar eu plec, imediat, capul.

îl aud pe Sung apropiindu-se de el.

— Maiestate, ne onorezi cu prezenţa ta.

Cum împăratul nu vorbeşte, Sung spune într-o doară:

— Pot să îţi ofer ceva răcoritor?

— Nu, spune împăratul şi chiar şi vocea lui sună diferit, mai profundă şi mai poruncitoare. Te rog să-mi faci cunoştinţă cu familia dumitale.

Sung ezită doar o clipă.

— Ele sunt soţia şi fiica mea. Se aude târşâit de cizme.

— Fratele meu şi soţia lui, Shim Cheong. Poate ai auzit...

Se pare că împăratul face un semn de nerăbdare, pentru că cei doi se dau înapoi.

— Bunica mea, spune Sung. Se opresc înaintea mea.

— Şi sora mea.

Mă uit în jos la pantofii împăratului.

— Cum te numeşti?

înghit în sec. De ce-i aici? Ar trebui să nu aibă amintiri despre mine. Sunt o străină pentru el. Mâna lui îmi cuprinde bărbia şi îmi ridică faţa.

— Maiestatea Voastră, spun, numele meu este Mina. Sunt fiica familiei Song.

— Mina, repetă împăratul cu vocea aceea profundă, necunoscută. Vrei să mergi cu mine? Poate, în grădina voastră?

Mă uit la familia mea. Toţi mă privesc cu ochii mari.

— Desigur, Maiestate.

Ne îndreptăm spre grădină, el, cu spatele la mine. Este diferit de Zeul meu al Mării. Are umerii mai laţi şi înălţimea unui războinic. Poartă o sabie la şold, iar părul lui este mai lung. în mine se

învolburează un dor ciudat de zeul meu. îmi dau seama – zeul meu nu mai există. Gândul îmi aduce lacrimi în ochi.

împăratul se întoarce spre mine. Tace, în timp ce mă priveşte cum plâng. Mă aştept să văd o tulburare sau poate dezgust pe faţa lui. Dar el arată... aproape uşurat, de parcă lacrimile mele i-ar înlătura din minte o îndoială.

— Mina, scuze că am venit la tine aşa. îmi dau seama că asta trebuie să fie foarte... neaşteptat. Doar că – trebuia să te văd. Adevărul este că...

Văd mărul lui Adam mişcându-i-se. E nervos.

— Adevărul este că te visez. Clipesc.

— Mă... ce??

— Am coşmaruri. O amintire despre... de singurătate. Amintirea unei neputinţe teribile în faţa unei sorţi copleşitoare. în această amintire, singura prezenţă constantă eşti tu. Eşti în toate visele mele. Arătându-mi drumul prin întuneric.

împăratul îmi ia mâna şi o duce la gură. Buzele sale sunt calde pe pielea mea. Ochii lui, când îi găsesc pe ai mei, sunt ca ai Zeului Mării. Ca ai Zeului meu al Mării, acel băiat pierdut despre care, până în acest moment, n-am ştiut cât de tare îmi lipseşte.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Mina? Vrei să fii mireasa mea?

Mai târziu, seara, Joon şi cu mine ne plimbăm prin grădină. în anul care a trecut, n-am prea avut timp să petrecem împreună, doar noi doi. Joon are acum o familie, cu Shim Cheong şi tatăl ei şi, cândva, poate şi cu copii, dacă vor fi binecuvântaţi. Şi deşi voi fi mereu în

inima lui, probabil că se gândeşte în primul rând la ei. Aşa cum e firesc, aşa cum trebuie să fie.

Joon oftează.

— Nu pot să cred că împăratul este aici, în casa noastră. Şi că vrea să se căsătorească cu tine.

— Este... destul de incredibil, spun eu. Mă înghionteşte cu umărul.

— Şi i-ai spus: „Lasă-mă o noapte, să mă gândesc”. Sora mea, zicându-i împăratului ţării noastre, că are nevoie de o noapte ca să se gândească dacă acceptă cererea lui în căsătorie.

Joon chicoteşte, adăugând aproape în şoaptă:

— Trebuie să recunosc, totuşi, că-mi pare rău pentru băiatul cel mare al lui Kim.

Ne îndreptăm spre iaz, plimbându-ne agale pe marginile lui. Tăcem amândoi, pierduţi în gânduri. Raţele înoată alene în cercuri. Când un nor trece peste lună, casc.

— Să mergem înăuntru.

— Stai, spune Joon, chemându-mă înapoi. Expresia de pe chipul lui

arată că e tulburat.

— Nu-ţi face griji, spun eu. Nu voi lua o decizie pripită. Dacă o să mă căsătoresc cu împăratul sau nu, alegerea îmi aparţine. Nimic şi nimeni nu îmi poate forţa hotărârea.

El clatină din cap.

— Nu, nu-i vorba despre asta... Se uită la raţele de pe iaz.

— Cred că majoritatea fraţilor ar fi fericiţi să aibă o soră împărătească. Şi mă bucur pentru tine. Sau, cel puţin, aşa ar fi dacă...

îşi întoarce privirea de la iaz să se uite la mine, ochii lui căutându-i pe ai mei.

— Ce vrei să spui, Joon?

— Anul care a trecut, de atunci... întorc privirea şi el nu termină propoziţia.

— încerci să te ascunzi, spune el încet, dar parcă ai pluti departe de noi. Mina, eu vreau doar... să fii fericită. El te va face fericită?

— Tu mă faci fericită. Raţele din iaz mă fac fericită. Cerul senin, marea calmă şi o pace care să dureze. Toate astea mă fac fericită.

— Dacă eşti fericită, atunci de ce plângi?

îmi duc mâinile la ochi, iar acestea se umezesc.

— Nu ştiu. Plâng mult, cred. Am ochii sensibili. Fratele meu mă cuprinde în braţe.

— Sau o inimă puternică.

îmi îngrop faţa în umărul lui, cu lacrimi nesfârşite şi o durere insuportabilă.

Noaptea târziu, mă îndrept spre plajă. Deasupra apei sunt nori întunecaţi. Departe, pe mare, este furtună. în ultimul an, au fost numeroase furtuni, fiecare la fel de inofensivă ca şi celelalte. Ele aduc ploi pentru culturi şi ne umplu râurile şi albiile pâraielor. Iar zeii sunt mulţumiţi şi iubiţi de oameni, Zeul Mării – cel mai mult dintre toţi.

Aşteaptă-mă, spusese el, acolo unde pământul se întâlneşte cu marea.
Dar te-am aşteptat, în fiecare zi timp de un an, iar tu n-ai venit. Ce să fac? Cum pot continua, aşteptând aşa, când simt că nu vei veni niciodată?
Suntem despărţiţi de distanţă, de lumi. De amintiri.

Shin. Numele lui este o rugăciune, o pledoarie.

întorc spatele apelor şi îmi urmez propriile urme spre casă, unde mă întind pe aşternutul meu, cu lacrimi în ochi; apoi mă trezesc, ore mai târziu, în bubuitul tobelor şi fluieratul unui flaut de bambus. Festivalul Zeului Mării a început.

Dimineaţa, copiii se grăbesc la râul din sat, aşezându-şi bărcile pe apă. Urmează o zi plină de jocuri de sărbătoare, muzică, mâncare şi râs. Cheong şi cu mine ne oprim să ne uităm la o interpretă talentată, acompaniată de un toboşar iscusit, cântând povestea „Mireasa Zeului Mării” unui public extaziat. Sunt surprinsă să găsesc că povestea pe care o spune ea are multe asemănări cu cea pe care i-am spus-o Zeului Mării, în sala tronului. Ceea ce mă face să mă întreb cât de mult din poveste este ţesut în pământ şi în oamenii săi. O conştiinţă în care credem cu toţii şi pe care o împărtăşim.

Cheong şi cu mine explorăm tarabele negustorilor, de unde ea cumpără un baton de miere pe băţ pentru Mirae şi castane prăjite, să le împărţim între noi. După o vreme însă, încep să observ ceva ciudat. Pentru prima dată, oamenii pe lângă care trecem pe străzi, chiar şi nobilii eleganţi, veniţi de departe, par s-o ignore complet pe Shim Cheong. în schimb, toţi se uită – destul de direct – la mine.

Cheong îl opreşte pe unul dintre copiii satului. Imediat o recunosc pe tânăra verişoară a lui Nari, Mari.

— Ce se întâmplă? întreabă ea. De ce se uită toată lumea la Mina? Spune-ne repede!

Mari rânjeşte conspirativ, arătând atât de mult ca mai vârstnica ei verişoară, încât, în acel moment, îmi zvâcneşte inima.

— Se spune că împăratul a cerut-o pe Mina în căsătorie. Ieri, când a făcut o vizită la voi acasă. Ei bine, e adevărat?

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu e frumos să răspândeşti zvonuri. Uite, cumpără-ţi ceva ce-ţi place.

Cheong îi aruncă o monedă.

— Nu este zvon dacă este adevărat, spune Mari cu obrăznicie, punând moneda în buzunar.

Dar nu uită să se încline în faţa amândurora, înainte de a se grăbi să se alăture prietenilor ei.

Cheong mă urmăreşte cu atenţie. Niciunul dintre membrii familiei mele nu m-a întrebat care va fi răspunsul meu la propunerea împăratului, deşi bunica susţine că n-aş accepta niciodată un asemenea compromis: El nu este decât un împărat; Mina a fost promisă unui zeu. Iar Soojin zice încet, în felul ei amabil şi discret: Dar nu ar fi frumos pentru Mina să aibă propria familie? Şi poate că asta ar putea să o ajute să meargă mai departe…

Dimineaţa târziu, oamenii care au petrecut la festival se întorc la casele lor, să se pregătească pentru ceremonia cu care va culmina sărbătoarea, când întregul sat, inclusiv nobilii veniţi în vizită şi împăratul, va parcurge în pas domol drumul până la stâncile cu vedere la mare. Acolo împăratul se va închina Zeului Mării, cerându-i să-i protejeze pământul şi oamenii pentru încă un an.

Eu port deja rochia pe care bunica şi surorile mele au cusut-o pentru mine, fusta de un galben-strălucitor şi jacheta roz ca petalele unui lotus. Punându- mi la talie ultimul cadou – pumnalul meu – mă duc în grădină, să aştept. în apele puţin adânci ale iazului, mormoloci mici zăbovesc peste pietricele.

Când Joon şi cu mine eram copii, obişnuiam să prindem mormoloci în pârâul de lângă casa noastră, cu o găleată mică de lemn. îi prindeam şi ne puneam degetele în apă, să le pipăim corpurile netede şi alunecoase. îi eliberam la scurt timp după ce-i prindeam. Joon – întotdeauna blând, întotdeauna amabil – nu i-ar fi putut ţine niciodată mult timp prizonieri.

Se aude un pas delicat. Fratele meu a venit să mă ia.

— Joon, spun eu, întorcându-mă, e timpul...? mă opresc brusc, în

faţa mea se află Zeiţa Lunii şi a Memoriei.

Rămân cu gura căscată.

— Ce cauţi aici?

E îmbrăcată cu o tunică roşie, largă, şi o mantie albă, cu părul strâns simplu într-un coc la ceafă. Mă priveşte cu ochii în care arde lumina lumânărilor, ochi care înainte mă umpleau de groază. Acum simt doar o căldură constantă.

— Shin a venit să mă vadă, spune ea. Mă dau înapoi.

— C-ce?

— Este ciudat, continuă zeiţa netulburată, fie fiindcă nu ştie, fie fiindcă nu-i pasă de faptul că inima mea bate sălbatic. Ar trebui să n-aibă amintiri despre tine şi totuşi se plimbă tăcut prin palat. Nu-şi găseşte fericirea în nimic, iar sufletul lui plânge. Se simte mai rău decât atunci când împăratul era Zeul Mării. Nimic nu-l poate mângâia.

Inima mea e frântă.

— De ce-mi spui toate astea?

— Pentru că, aşa cum mi-ai sugerat, mi-am asumat rolul de Zeiţă a Femeilor şi a Copiilor. Ştii ce înseamnă asta?

Eu clatin din cap.

— înseamnă că toţi cei care, odată, se temeau de mine, acum mă iubesc. Chiar şi Shin, cel mai mare duşman al meu, mă iubeşte. El mă cunoaşte acum ca zeiţă a maternităţii şi a pruncilor. Mă cunoaşte ca pe o zeiţă iubitoare şi bună şi darnică. Spune-mi, Mina, cum aş putea fi crudă cu cineva care mă iubeşte?

— Nu ştiu. Poţi?

— Este... ciudat. Când îmi era frică, uram tot şi pe toată lumea. Dar, acum, că sunt iubită, nu suport să-i văd pe cei care mă iubesc că suferă nici măcar o

clipă. Tu eşti de vină, Mina. M-ai transformat într-o zeiţă bună la

suflet. Mă uit la ea, cu inima strânsă.

— Ce-ai făcut?

— Ai uitat? Pot să fiu Zeiţa Femeilor şi a Copiilor, dar sunt şi Zeiţa Lunii şi a Memoriei.

O rafală de vânt ridică petalele florilor părului, căzute pe pământ. Acestea încep să se învârtă în jurul zeiţei.

Mă poticnesc, vrând să o opresc.

— Aşteaptă!

Dar, într-o clipă, a dispărut.

— Mina?

Cheong iese din casă, uitându-se în jur, prin grădină.

— Eşti bine? Am auzit voci.

— Cheong, eu...

în spatele ei, Sung şi Soojin se reped şi ei în grădină.

— Mina, Cheong! strigă el, fără suflare. împăratul a ajuns deja în vârful stâncilor. Trebuie să ne grăbim sau vom întârzia!

Cheong pare că ar dori să vorbească mai mult cu mine, dar Mirae, legată de spatele lui Soojin, începe să plângă, iar Cheong se grăbeşte să liniştească fetiţa, dăruindu-i batonul cu miere pe care îl cumpărase de la târg.

Familia mea se alătură în grabă ultimului grup de săteni. Sung şi Soojin cu Mirae, bunica, Cheong şi Joon parcurg drumul până la stânci.

La început ţin pasul cu ei, dar după un timp paşii mei se măresc treptat,

gândurile fiindu-mi distrase de briza care bate printre copaci şi, în curând, sunt singură pe potecă.

Urcuşul îmi este familiar, pentru că îl parcurgeam des când eram mai tânără, îmi amintesc că alergam până sus, fără suflare, tulburată şi nerăbdătoare. Există un punct în care poteca urcă abrupt şi e puţin mai greu să faci ultimii câţiva paşi, dar merită, pentru că, odată ce treci peste culme, ea este acolo, aşteptându-mă.

Marea. Apa se întinde până la orizont, frumuseţea ei fără egal umplându-mi inima cu o bucurie nemărginită. Ea îmi face legătura cu acest moment şi, în acelaşi timp, mă trimite către o lume mult dincolo de asta, până în locul în care tânjesc să fiu.

Sunt atât de învăluită în vrajă, încât aproape nu observ chipurile atente ale oamenilor de pe cărare, nobili şi săteni deopotrivă. Ei stau de ambele părţi ale unui covor de iarbă, la capătul căruia aşteaptă împăratul.

îmi amintesc de prima mea noapte pe Tărâmul Spiritelor, când Firul Roşu al Sorţii m-a condus la Zeul Mării. Şi îmi dau seama, ca şi atunci, că sunt menită să merg pe calea către el.

Sătenii mă privesc curioşi, nobilii – cu expresii confuze. Par să creadă că împăratul a făcut o greşeală, cerând unei fete dintr-un sat de pe malul mării să se mărite cu el.

în ultima poveste, i-am spus Zeului Mării ce-a gândit Shim Cheong când a venit într-o floare de lotus şi s-a căsătorit cu împăratul. S-a transformat dintr- o ţărancă simplă în conducătoarea ţinutului.

Adevărul este că ea n-a sărit în mare pentru a deveni împărăteasă. A sărit în mare pentru că şi-a iubit tatăl. Ce altceva ar fi putut face? Nimic extraordinar nu s-a făcut vreodată fără raţiune sau logică, dar este singura cale pentru ca sufletul să respire.

Destinul te poate conduce pe multe căi. De exemplu, drumul din faţa mea duce la împărat. Pot să-l iau de mână şi pot deveni mireasa lui. Sau pot lua drumul înapoi către satul meu, spre locul unde pământul se întâlneşte cu

marea şi unde, acum ştiu, mă aşteaptă inima mea.

Care este destinul meu? Ce soartă voi prinde cu ambele mâini şi niciodată, niciodată, n-o voi lăsa să-mi scape?

împăratul pare să simtă nehotărârea mea, pentru că face un pas înainte.

O formă uriaşă trece deasupra capetelor noastre, aruncând o umbră mare peste stâncă. Mulţimea izbucneşte în ţipete şi se creează haos când, peste tot, curtenii şi sătenii se reped înapoi, căzând la pământ, în graba lor.

Dragonul coboară din cer, aterizând pe iarbă. Dintr-odată începe să strălucească împrăştiind în jur lumină, rafale puternice de vânt ieşind totodată din corpul său.

Părul mi se desprinde din împletitură şi flutură liber în vânt.

Strălucirea dragonului păleşte. Unde a fost adineauri dragonul, acum stă în picioare... Zeul Mării.

Arată magnific, în roba albastru-deschis, cu emblema dragonului cusută cu argint pe piept. El arată întru totul ca Zeul Mării, puternicul dragon al Mării de Est, aşa cum arată întru totul precum Lordul Shin al Casei Lotus, care a acceptat o pietricică pentru un suflet.

— Mina, spune el, cu o voce plină de dor, speranţă şi dragoste. Mireasa Zeului Mării.

Şi eu râd, amintindu-mi de prima oară când ne-am întâlnit şi când, chiar de atunci, m-a numit mireasa Zeului Mării.

— Nu, Zeu al Mării, spune o voce din spatele nostru. Ea este mireasa mea.

Mă întorc spre împăratul poporului meu, remarcând, aşa cum făcusem şi înainte, transformările sale – nu doar în purtarea lui, ci şi în încrederea în sine, dar şi micile schimbări datorate faptului că a fost treaz timp de doi ani, după ce a dormit o sută. Nu mai e un băiat, ci un tânăr. Deşi încă observ cum îi tremură sabia în mână.

Până la urmă, pentru împărat, Zeul Mării nu este doar un zeu, ci protectorul poporului său. în mine se ridică un val de tandreţe.

El m-ar proteja chiar şi împotriva zeului pe care-l iubeşte cel mai mult pe lume.

Cât despre Shin, chiar pare că-şi aminteşte de mine, pentru că se aşază deoparte, ştiind că aceea care va răspunde împăratului nostru voi fi eu.

— Maiestate, spun, lipindu-mi mâna de a lui, aşa cum am făcut în ultima noapte, în sala palatului Zeului Mării, când Firul Roşu al Sorţii s-a dizolvat între noi, o soartă pe care niciunul dintre noi n-o alesese. Visele tale sunt reale. Sunt amintiri din timpul pe care l-am petrecut împreună pe tărâmul Zeului Mării, unde tu erai Zeul Mării şi nu exista niciun împărat. îţi aminteşti?

îşi coboară sabia.

— Eu...

O umbră de mirare trece peste faţa lui.

— îmi amintesc.

— Dacă îţi aminteşti ceva, atunci aminteşte-ţi asta. Te-am salvat.

Pe faţă încep să-i şiroiască lacrimi.

— îmi amintesc. Am fost pierdut mult timp. M-ai găsit. îţi datorez viaţa mea, Mina. îţi datorez totul.

Eu dau din cap.

— Nu-mi datorezi nimic. Poate doar acest moment. Nu mai ai nevoie de mine. E timpul să mă laşi să plec.

O expresie de durere se aşterne pe chipul împăratului. Mă gândesc că, poate, între noi va exista întotdeauna o legătură. Poveştile noastre s-au împletit, devenind inseparabile. Şi chiar dacă eu sunt propria mea stăpână, vreau ca şi el să aleagă asta. Abia atunci povestea lui poate începe cu adevărat.

Tace un moment, cu privirea fixată asupra mea. în cele din urmă, şopteşte:

— Mulţumesc. E destul.

— Peste ani, spune el încet, le voi spune nepoţilor mei cum, cu mult timp în urmă, am fost salvat de o zeiţă.

— O zeiţă? râd eu. O fată, poate.

Ducându-şi mâinile la piept, împăratul poporului meu se înclină înaintea mea. Apoi se înclină din nou în faţa Zeului Mării şi, cu o ultimă privire ce zăboveşte asupra mea, coboară pe covorul de iarbă, urmând propriul său destin.

întorcându-mă, mă reped în braţele lui Shin. Mă podideşte plânsul.

— Aici este mai puţin locul unde pământul se întâlneşte cu marea şi mai curând locul unde muntele se întâlneşte cu cerul.

Braţele lui se strâng în jurul meu.

— Oriunde ai fi, te voi găsi.

— Am să-ţi uşurez sarcina. Pentru că voi fi chiar aici. Cu tine.

— Asta simplifică într-adevăr lucrurile.

Râde, răsuflarea lui gâdilându-mi urechea. Apoi spune încet, cu voce ezitantă:

— Vei fi mulţumită, fiind mireasa unui zeu?

întrebarea lui mă face să revăd amintiri de acum doi ani, când el îşi făcea griji că nu voi fi fericită, despărţită de familia mea, trăind o viaţă ciudată, fără sfârşit, pe tărâmul Zeului Mării.

Mă las pe spate să-i întâlnesc privirea.

— Retrag ce-am spus mai devreme.

Se încruntă, braţele lui încordându-se în jurul meu.

— Va trebui să fim despărţiţi, uneori. La urma urmei, voi dori să o vizitez pe Hyeri şi să fac plimbări cu Nari, în oraş. Şi nu este sănătos pentru ceilalţi prieteni ai tăi să fim împreună tot timpul. Dar Kirin şi Namgi?

îmi vine un gând.

— Şi ei şi-au pierdut amintirile?

— Nu. Ei nu şi le-au pierdut, spune Shin, dar le era frică să-mi spună pentru că se temeau că asta ar fi inversat efectele dorinţei.

— Să mulţumim atunci cerului pentru zeiţă. Ea nu se teme de

nimic! Shin mă cuprinde în braţe, cu inima bătându-i nebuneşte.

— Mina, mi-a fost atât de dor de tine!

Se trage puţin înapoi doar pentru a se apleca să mă sărute. în spatele nostru se aude cineva tuşind zgomotos.

îmi strâng umerii, întorcându-mă cu faţa spre întreaga mea familie, stând la doar câţiva metri distanţă, cu zâmbete largi pe feţe.

Joon este primul care se apropie, luându-mă în braţe. închid ochii, încercând să-mi fixez în minte această amintire, sentimentul de a fi în braţele lui pentru ultima oară.

— Mă gândesc, şopteşte el, că totul a început pentru că m-ai urmărit. O să-mi fie dor de tine, Mina, sora mea preferată.

îl tachinez.

— Numai o soră ai.

— Da, şi este cea mai curajoasă persoană pe care o cunosc.

Apoi, pe rând, îmi iau rămas-bun de la ceilalţi membri ai familiei.

Sung,

Soojin şi Mirae, bunica. Pe ea o ţin în braţe cel mai mult. Aceasta va fi ultima dată când îi văd, poate pentru totdeauna. Chiar şi atunci când, peste mulţi ani, vor trece dincolo, s-ar putea să urce pe râu, în cer. S-ar putea ca râul să-i ducă într-o altă viaţă.

Shim Cheong este ultima. Şi ea mă îmbrăţişează.

— Mina, îmi spune, mulţumesc. Mulţumesc pentru tot.

— Nu, răspund. Adevărul este că tu eşti cea căreia îi datorez cea mai mare recunoştinţă.

Ea începe să protesteze, dar eu o ţin aproape.

— Povestea ta a fost spusă din nou şi din nou, de toată lumea, în afară de tine. Poate că am sărit în mare pentru a-l salva pe Joon, dar ezitarea ta mi-a dat curaj. Deşi toţi şi toate te împingeau spre Zeul Mării şi către o soartă pe care n-ai ales-o, te-ai uitat înapoi la ce-ţi doreai. Şi pentru asta, pentru mine, eşti mireasa Zeului Mării. Fata care, salvându-se, salvează lumea. O strâng la piept pe Cheong încă o clipă, apoi mă retrag.

— Mina.

Shin aşteaptă, cu mâna întinsă spre mine. îi iau mâna şi, zâmbind,

îi spun:

— Hai să mergem acasă.

Mulţumiri

9

Fata care a căzut în adâncurile mării este cu adevărat cartea inimii mele şi sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au însoţit în această călătorie lungă şi plină de satisfacţii. Agentului meu, Patricia Nelson, a cărei credinţă neclintită în povestea Minei mi-a dat curajul de a trece peste vremurile grele şi de a aprecia cu adevărat vremurile bune. Pentru editorul meu, Emily Settle, niciodată în cele mai nebuneşti visuri nu mi-aş putea imagina un editor mai bun pentru această carte decât tine.

Genialului meu designer de coperţi, Rich Deas, şi talentatului artist, Kuri Huang – le mulţumesc pentru că au creat cele mai frumoase coperţi pe care le-ar putea cere un autor.

Pentru echipa Feiwel and Friends, în special lui Starr Baer, Dawn Ryan, Michelle Gengaro şi Kim Waymer: să lucrez cu voi toţi este un vis devenit realitate. Şi pentru echipa Hodder, vă mulţumesc că aţi primit cartea mea cu atâta căldură şi entuziasm.

Am terminat prima schiţă din Fata care a căzut în adâncurile mării în timp ce participam la programul de masterat al Universităţii Lesley şi, pentru mine, a fost un moment de neuitat să citesc cu voce tare primul capitol la absolvire, cu toţi mentorii, familia şi prietenii mei în public. Mulţumesc, în special, incredibilei facultăţi de la Lesley, în special Susanei Goodman, lui Tracey Baptiste, Michelle Knudsen, Jason Reynolds şi David Elliott, precum şi extraordinarilor mei tovarăşi talentaţi şi amuzanţi: Stephanie Willing, Devon Van Essen, Candice Iloh, Michelle Calero şi Gaby Brabazon.

Cititorilor care mi-au dat feedback de la început, vă sunt, pentru totdeauna, recunoscătoare: Cynthia Mun, Ellen Oh, Nafiza Azad, Amanda Foody, Amanda Haas şi Ashley Burdin.

Această carte nu ar fi ceea ce este astăzi dacă voi nu aţi exista. Pentru

partenerii mei critici: Janella Angeles, Alex Castellanos, Maddy Colis, Mara Fitzgerald, Christine Lynn Herman, Erin Rose Kim, Claribel Ortega, Katy Rose Pool, Akshaya Raman, Meg RK, Tara Sim şi Melody Simpson. Sunt uimită de talentul vostru şi atât de onorată să fac parte din acest grup al scriitorilor! Şi, dragii mei prieteni: Karuna Riazi, David Slay ton, Michelle Thinh Santiago, Veeda Bybee, Sonja Swanson, Lauren Rha şi Ashley şi Michelle Kim – sprijinul vostru a însemnat enorm pentru mine.

Fata care a căzut în adâncurile mării este despre o mulţime de lucruri, dar pentru mine este în primul rând despre familie. Pentru mine: AZ Chos, Como Helen, unchiul Doosang, Adam, Sara, Wyatt, Alexander, Saqi, Noah, Ellie şi Zak; FL Chos, Como Katie, unchiul Dave, Katherine, Jennifer, Jim şi Lucy; DePopes, Como Sara, unchiul Warren, Christine, Kevin şi Scott; soţii Goldstein, Como Mary, unchiul Barry, Bryan şi Josh; Heegum Samchon şi 2.1 Heemong Samchon, mătuşa Haewon, Wusung, Bosung, Minnie, Josiah şi Ellie; Heesung Samchon, 2.1 Boosung, Susie şi Sandy; Emo, Emo Boo, Chuljoong Oppa, Nahyun, Bokyung Eonni şi Seojun. Şi lui Toro, cel mai bun băiat! Vă iubesc atât de mult pe toţi!

Pentru fratele meu, Jason. Există un motiv pentru care povestea Minei a început cu ea alergând după fratele ei. Pentru că el era întreaga ei lume. Te iubesc şi îmi este dor de tine.

Bunicilor mei paterni, 211 şi şi bunicilor materni, ă şi □

S 3|| – vă mulţumesc pentru că mi-aţi arătat prin exemplul vostru că nu există limite ale lucrurilor pe care le pot realiza.

Mamei, tatei şi lui Camille: vă mulţumesc că sunteţi cea mai bună, cea mai grijulie şi cea mai iubitoare familie.

Cititorilor mei, noi şi vechi, asta este pentru voi!

Sub mare, dragonul doarme La ce visează?

Sub mare, dragonul doarme Când se va trezi?

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta.

Pe o perlă de dragon, dorinţa ta va tresălta...
* * *
* * *
* * *
* * *
* * *

***
***